

Ionuț Caragea - DISCIPOLII ZEILOR DE ALTĂDATĂ

Roman science-fiction. Ediție revizuită și extinsă a seriei Uezen.

toate drepturile asupra conținutului acestui roman îi aparțin autorului

Capitolul I – Deșertul Ruth

Trecuseră patruzeci și două de ore de când se chinuia să repare comunicațiile, fără niciun succes. Circuitele erau pur și simplu arse, dunele se apropiau amenințător de vehicul, iar apa potabilă era pe sfârșite... Ce altceva putea să facă? Își luă inima în dinți și plecă. După câteva minute topterul dispăru complet din raza sa vizuală, amplificându-i singurătatea...

— Nenorocită de rablă! Numai mie mi se putea întâmpla așa ceva. Mai bine rămâneam în Zayon și îmi vedeam de treaba mea!

— Nu-ți face griji, totul va fi bine, răspuse tot el, privind spre propria-i umbră...

— Mda, ce să zici și tu. Știi..., viața e o mare porcărie, iar acum sunt băgat în rahat fierbinte până la gât!

— Darinii te vor ajuta să schimbi lucrurile. Haide! Mergi înainte! Ești aproape!

— Da... Haide... Mergi, mergi și visează la holograme verzi pe pereți! Probabil c-am luat-o razna!

— Haide, Lerman. Știi că am încredere-n tine, nu?

— Du-te naibii și lasă-mă-n pace!

— Dar, Lerman...

— Niciun „dar“.

— Taci puțin și ascultă-mă! Știi bine că Dumnezeu le știe pe toate și ne îndrumă pe drumul cel bun.

— Să n-aud de Dumnezeu, ai înțeles? Uite unde m-a adus! Uite cât de bine mă îndrumă! Unde era pe timpul pandemiei?

— Au trecut atâția ani și tot mai dai vina pe el?... Ce copilăros ești...

— Hai să nu ne tragem de șireturi acum... Du-te naibii și lasă-mă-n pace!

Adevărul este că îi ajunsese cât trăise într-un oraș plin de androizi și drogați. În adâncul sufletului își dorea un singur lucru, să ajungă pe Serenia. Pentru a își împlini visul, avea nevoie de darini, de cât mai mulți darini.

Când îl întâlnește pe Naej se afla în pragul disperării. Trăise atâția ani în Zayon și viața nu i se schimbaseră cu nimic. Aceași meserie plictisitoare, același miros greșos de plastic și uleiuri, aceleași baruri și programe virtuale. Le știa pe toate pe de rost. Naej, un bătrân țicnit cu alura unui personaj din filmele comice, repeta zi de zi pe străzile surde ale Zayonului: „Cel care-l va găsi pe Uezen la poalele munților Anor, acela va fi cel mai bogat om din câți au existat vreodată!“

Cine era cu adevărat Uezen nimeni nu știa. Se făceau tot felul de supoziții, una mai bizară decât alta, din cauza miilor de căutători găsiți morți, cu fețele schimonosite și corpurile deshidratate: o creatură invizibilă din deșertul Ruth, un spirit care lua forma celor mai teribile temeri sau gardianul unei imense comori de smaralde nedeice.

Nede – a treia planetă ca distanță față de Nagur și a patra ca mărime după Ulma, Pteol și Velora. Circumferința medie – 29.000 km, perioada de rotație siderală – 19 ore și 47 de minute. Deșertică în cea mai mare parte a ei, populată intens doar în emisfera sudică. Aproape de

vărsarea fluviului Vigor în Marea Kora se dezvoltase orașul Zayon, adăpostind peste două milioane de suflete.

În emisfera nordică, lângă munții Anor, se găseau câteva așezări construite în jurul minelor din care se exploatau metalele rare, în special wolframul, molibdenul și reniul. Lângă fostele izvoare ale fluviului Tanor se afla cea mai mare dintre așezările miniere, Karan, în jurul căreia se exploatau smaraldele nedeice, recunoscute pentru frumusețea și valoarea lor în toate colțurile sistemului.

În momentul în care s-au găsit primele smaralde, consiliul zayonist a fost nevoit să ia măsuri urgente, transformând așezarea într-un adevărat avanpost. Vestea se răspândise cu repeziciune și zona fusese invadată de mii de căutători disperați, dar taxele de exploatare îi ruinaseră rapid pe cei mai mulți dintre ei.

Karan devenise punctul de referință al tuturor căutătorilor și oamenilor de afaceri, dar și al lui Lerman, conform informațiilor primite de la Naej în schimbul a 200 de darini. Puțin înainte să plece luase legătura cu Tarek, un bătrân căutător din avanpost care cunoștea regiunea munților Anor ca pe propria-i palmă, dar pentru a ajunge la el trebuia să iasă din situația dificilă în care se găsea. Singura soluție era să pornească spre Nord și să întâlnească o patrulă de control...

Ziua 1

Soarele necruțător îi ardea fața, șuvoaie de transpirație îi curgeau pe sub haine, urmele pașilor împleticiți zigzagau pe nisip.

— Nu aici trebuia să ajung, nu aici! vociferă Lerman privind cadranul ceasului...

— Mergi spre Nord, Lerman.

— Da, da, știi, spre Nord... O luăm de la capăt?

— Hai, trage aer în piept și continuă.

— Și dacă-mi ard plămâni, ce mai fac?

— Crezi că-i amuzant? Știi bine că-mi pasă!

— N-am chef, zău că n-am chef...

— Haide... poți să...

— Gata, am zis!

Își puse palma la ochi, încercând să distingă silueta munților Anor. Nimic. Deodată își ridică privirea spre globul ucigător:

— Îmi poți spune și mie unde-i nenorocitul ăla de-avanpost? Nu? Cu siguranță că nu!

Sorbi o gură de apă și începu să-și facă rudimentar socotelile: la un ritm de două mile pe oră, în șapte zile aș face o sută. Da, da! Asta... dacă nu dau cumva de o stațiune de-odihnă, să mă scald într-o piscină... Dar nu cu androidele alea grețose din Zayon! Nu, nu! Doamne, dacă ajung pe Serenia... Să-mi iau o femeie minunată, cu garanție pe viață... Să fie mereu tânără, frumoasă și să nu pună prea multe întrebări... Dar, de când cu revoluția curvelor de pe Pteol, parcă s-au molipsit toate! Nu le mai ajungi la nas, dom'le: zeci de mii de darini, asigurări de libertate, dreptul la amanți. O rogi pe nevastă-ta să-ți facă un masaj, iar a doua zi te trezești cu un android la ușă: „Doamna mi-a indicat să vă transmit că este ocupată săptămâna aceasta, dar îi țin locul și sper să fiți mulțumit. Vă ofer o gamă întreagă de servicii complete!“ La naiba! Surogatul perfect! Imaginează-ți că rumegi un sfârc din latex sintetic și silicon... Imaginează-ți femela-android pierzându-și vocea exact când ți-e lumea mai dragă... Imaginează-ți balele grețose și secrețiile vaginale fabricate din ulei industrial... Cum să nu-ți provoace o vomă cumplită? Ah, serenienele! Ce femei! Câtă grație! Câtă dulceață!

Își șterse transpirația de pe frunte și privi din nou cu ură către Nagur:

— Ce te uiți așa la mine? Înc-o oră și nu-ți mai văd mutra aia stupidă!

Căldura era copleșitoare. Scoase plosca îmbrăcată în piele de viperă Taugus și sorbi încă două guri de apă. Apoi, preț de câteva ore, își continuă marșul infernal. Avea privirea ațintită spre Nord, mereu spre Nord...

Întunericul începu să coboare peste deșertul Nedei, frigul ciupindu-i fața. Făcu o groapă în nisip și scoase sacul din pânză termoizolantă. Filtrul îi asigura o respirație curată, cu toate că era ca un vierme într-un cocon, așteptând dimineața pentru a-și întinde aripile.

Ziua 2

Se trezi cu o durere cruntă de cap și gâtul anchilozat. Nagur se ivi peste dune și temperatura începu să crească vertiginos. Înghiți o pastilă de Xerun și continuă lupta cu nisipul. Căldura îi îngreuna mersul, pașii parcă prindeau rădăcini în deșertul ce-și deschidea guri însetate de sânge... După câteva ore picioarele i se împleticiră și căzu în genunchi. Epuizat, își duse plosca la gură și constată cu stupeoare că băuse aproape toată apa.

— Ce dracu'?

— Vezi ce se-ntâmplă dacă vorbești întruna?

— Iar tu?

— De trei ori pe zi câte două guri! Ți-am spus, doar! Unde te crezi, în Urluz, cu zece sticle de bere pteoliană pe masă?

— Mă lași? Ce vrei să fac?

— Uită-te la mine. Nicio picătură de apă!

— Și ce propui acum, să fac risipă cu tine?

— Nu, dar măcar te poți gândi la mine când...

— Ha! Să mă gândesc la tine? Ai un simț ciudat al umorului...

Știa că avanpostul nu trebuia să fie foarte departe, deoarece înaintea prăbușirii nu-i rămăsese decât o jumătate de oră de zbor. Se oprea după fiecare dună și privea peisajul dezolant care se întindea la nesfârșit.

Noaptea se lăsă peste planeta pustie, învelind-o cu trupul ei hidos și rece. Naej îl preveni în vis, vorbindu-i tăios: „Lerman, ferește-te de ispita lui Mud! Strâmbul primește ceea ce stânga cerșește, pe drept îl izbăvește ceea ce dreapta dăruiește!”

Ziua 3

Alarma ticăi înfundat un minut. Deschise ochii cu greu, nedorind să o ia de la capăt. Aceeași sentință, același calvar, același călău abominabil: Nagur. Energia și motivația îi scăzuseră considerabil. Câteva guri de apă îl despărțeau de marea întrebare: a fi sau a nu fi?

Privi orizontul și avu pentru o clipă senzația că se află pe fundul unei clepsidre gigantice, cerul surpându-se prin gura astrului verde. Era o furnică neputincioasă care se zbătea să nu fie îngropată de vie. Își fixă un punct imaginar în direcția Nord și continuă să meargă ca un drogat, inspirând și vărsând foc pe nări. Lucrurile îi cocoșau spatele, genunchii erau din ce în ce mai slăbiți, iar tălpile ajunseseră carne vie. Trebuia să rămână lucid, trebuia să reziste acelei torturi infernale.

— Ai trecut prin chestii mai grele! Pe lângă pandemie, asta-i doar un fleac! În curând vei ajunge la avanpost și gata! Nu mai e mult!

— Da, știu, nu trebuie decât să merg mai departe. Spre Nord, mereu spre Nord... Ce noroc pe capu' meu!

— Norocul tău este că mă ai pe mine. Alții ar fi sfârșit-o de mult...

— Vai, cât de mult îți pasă de mine!... Găsești tu alți proști care să-ți țină de urât!

— Unde să gădesc în pustietatea asta? Nu te am decât pe tine. Așa că fă bine și mergi mai departe!

În timp ce încerca să uite de locul în care se afla, fantomele trecutului începură să-l chinuiască, amintirile cu Suara revenindu-i încet-încet la suprafață. Alături de ea avusese cea mai minunată perioadă din viață: opt ani de vis, opt ani pe care îi număra în opt secunde. Pe urmă acea dimineață în care aerul poluat intrase prin fereastra întredeschisă, provocându-i o greață cumplită. Acea dimineață în care își pusese perna pe cap, nedorind s-o ia de la capăt. Acea dimineață în care glasul ei nu l-a mai trezit.

Oprește-ți clepsidra, timp orbit de uitare,
Nisip mi-este inima pierdută-n șoapte hoinare.
Plâng. Se-aștern amintirile potecându-mi durerea,
În pântecul liniștii se naște iubirea
Ce moare.

Mă lepăd de umbra ce-mi ține sufletul viu,
De urmele pașilor rătăciți în pustiu.
Mă frâng. Umbra mi-i templul de vise și gânduri,
Nălucă pribeagă-n deșertice vânturi
Să fiu.

Epuizat, se prăbuși pe nisipul fierbinte, ochii săi albaștri fixând orizontul. Undeva, la câteva mile distanță, desluși o mogâldeată, dar întunericul se lăsă rapid și frigul veni odată cu el. Cu chiu cu vai intră în sacul de dormit...

...Se afla într-o încăpere plină cu oameni. Purta veșminte albe și era înconjurat de buchete de flori. O mângâiere caldă i se văluri peste frunte, ceara unei lumânări îi picură pe mâini. Încercă să le miște, dar erau mai grele ca plumbul... Un cântec de jale îi inundă timpanele. Se ridică încet, deasupra tuturor, privind-o pe Suara alături de trupul unui...

— Nuuu! Nuuu! Iubirea mea, sunt aici!

Încercă s-o cuprindă, să-i cadenteze bătăile inimii cu ale sale, dar trecu prin ea ca printr-un fum.

— Nuuu! Nuuu!

Se trezi ud learcă, cu o jumătate de oră înainte de răsărit, zbatându-se în sac la fel ca într-o cămașă de forță. Se eliberă și își dresă palpațiile cu respirații adânci.

Ziua 4

Aproximativ trei mile îl despărteau de forma pe care o zărise cu o zi în urmă. Instinctiv, își puse cuțitul sub centură. Ar fi preferat un blaster, dar avanpostul avea reguli stricte.

Spaima îl cuprinse pe neașteptate. În fața sa, un cadavru pe jumătate îngropat în nisip. Hainele zdrențuite fluturau în adierea vântului fierbinte, dezvelind scheletul acoperit pe alocuri

de fășii de carne uscată și piele maronie. Degetele jupuite încercau să se agațe de trepte invizibile care urcau către cer, iar orbitele scobite ale creștetului exfoliat îl hipnotizau.

— Nu te opri, nu te uita, mergi mai departe!

— Dar...

— Ai uitat ce-am vorbit? Mergi spre Nord, mereu spre Nord. Avangardul este aproape!

— Și cadavrul ăsta, ce e cu el? Dar dacă...

— Nu te mai gândi la asta. O fi vreun condamnat...

— Păi dacă l-au lăsat aici înseamnă că...

— Nu înseamnă nimic, mă auzi? Fii atent, rămâi cu mine!

— Cu tine, cu tine.... Cum se face că uit mereu de tine?

— Vezi? Hai, mergi mai departe!

Ocoli cadavrul și porni șovăielnic spre reperul inițial. Gândurile sumbre îl invadară, amintindu-și de moartea părinților săi, de suferința îndurată pe o planetă nu demult paradizică. Copilăria lui fusese o amestecătură ciudată de orori și credință. Când toți s-au stins din cauza pandemiei, a jurat că nu va mai pune vreodată piciorul pe Terra. Tot atunci l-a renegat și pe Dumnezeu. După aceea a urmat lungul voiaj către Nede și calvarul celor cincisprezece ani pe Zayon, având tot felul de ocupații umiltoare. Credea că viața de cuplu îi va aduce fericirea și, pentru o perioadă scurtă de timp, fusese căsătorit cu Kath'ryn, o pteoliană care nu făcuse decât să-l toace de bani...

Setea îl chinuia. Încerca să se agațe cu disperare de ultima picătură de viață. După aproximativ două ore întâlni al doilea cadavru. Lângă el altul și altul!... Era pe-un câmp de hoituri dispuse concentric în jurul unei creaturi umanoide cu pielea albastră, acoperită de mii de solzi. Vru să se-ntoarcă, dar umbra îl țintui locului. Urechile îi țiuiau, inima îi bătea puternic, în ritmul sacadat al unui marș funebru, iar respirațiile erau repetițiile finale pentru datul sufletului...

Surprinzător, o voce caldă, de femeie, îl trezi din fantasma morbidă:

— Nu-ți fie frică! Apropie-te!

— Ce... ce, ci.... cine ești, ce vrei de la mine?

— Sunt Mud. Vino, am ceva pentru tine...

— Mud? și imediat își aminti de vis...

Creatura ținea în mâna stângă o piatră nedeică de mărimea unui ou de Kiwa, iar în cea dreaptă o cupă ce conținea un lichid verde bolborosind ușor.

— Ce alegi? Bogăția sau cunoașterea?

Tresări. Nu putea uita cadavrele din jur, nici cuvintele lui Naej, dar piatra îl scotea din minți. Mud avea figura împietrită și ochii negri imposibil de citit. Cunoașterea? Era sătul de atâtea concepte utopice. Bogăția? Nu pentru asta venise pe Nede? Ar fi avut tot ce-și dorea: darini, faimă, sereniene... Dar ce însemna visul cu Naej? Hm... Prostii! Trebuia să profite de șansă.

— Bogăția!

— Alegerea îți aparține!

Mud îi oferi smaraldul, dar chipul Suarei se oglindi imediat în luciul pietrei. Lerman rămase cu brațul blocat.

— Ai ales bogăția. Ce mai aștepti?

— Suara? Nu, nuu! Nu pot face asta! Nu pot... Trebuie să aflu ce-i cu ea...

— Fie cum vrei, și Mud îi întinse cupa.

Toată dragostea pierdută, toată suferința, toate amintirile, totul se scurgea pe gâttelejului unei ființe care se abandona necunoscutului. Filmul vieții i se derula cu repeziciune: alintul mamei - rotocoalele degetelor în părul blond cârlionțat; sprijinul tatălui - brațele puternice ținându-l în

cârcă; magia bunicilor - tărâmul fermecat al poveștilor; dragostea Suarei – glasul desprins din Rai, buzele fierbinți topindu-l în liniștea nopții...

Lichidul îi ardea măruntaiele. Venele i se umflară și toate simțurile îi erau de sute de ori mai puternice. Deodată, înaintea ochilor săi, apără imaginea transparentă a unui bătrân care citea dintr-o carte. Pe paginile îngălbenite era o hartă. Imediat recunoscuseră avanpostul, Tanorul, iar lângă fostele izvoare...

Capitolul II – Karan

Simți o atingere rece și deschise ochii. O tânără infirmieră îi umezea fruntea cu o compresă.

— Ia te uită cine s-a trezit!...

Încercă să se ridice, dar corpul refuza să se miște...

— Stai liniștit. Trebuie să-ți recuperezi forțele mai întâi...

Infirmiera îi administră, linguriță cu linguriță, la fel ca unui copil mic, aproape jumătate de porție de supă caldă. La scurt timp, Tarek deschise ușa și întrebă cu voce scăzută:

— Mă scuzați, pot vorbi cu domnul?...

— Aveți trimitere?

— Da, tocmai ce am vorbit cu doctorul Kilmer, și îi întinse foaia de hârtie.

— Este în regulă. Aveți grijă să nu-l obosiți, este încă foarte slăbit. Revin în câteva minute.

— Nicio problemă.

Tarek așteptă ca infirmiera să plece, apoi se apropie de Lerman:

— Cum te simți, tinere?

— Nasol, Tarek... Cum ai vrea să mă simt?...

— Te cred, tinere. Ai stat în comă profundă mai mult de-o săptămână. Nimeni nu mai credea că o să-ți revii...

— Știi... Mai ieri eram în Zayon, fără griji, cu slujba lejeră din fabrică...

— Te-nțeleg, dar nici aia nu era viață, știi bine. Altfel nu plecai. Oricum, foarte ciudat ce ți s-a întâmplat... În mijlocul deșertului, lângă o grămadă de morți... Lumea tot vorbește despre crimele lui Uezen...

— Uezen??

— Ce, n-ai auzit de Uezen?

— Ba da, dar nu credeam că...

— Sunt tot felul de zvonuri care circulă prin avanpost... Cei mai mulți spun că e o creatură invizibilă ce ucide din pură plăcere...

— În mijlocul deșertului? Cine-ar putea trăi acolo?

— Nu știu, și eu m-am tot întrebat. Mi-e să nu fie vreo lucrătură pe-aici. Un motiv de-a scăpa de ăia care le fac probleme, înțelegi?

— Sună cam urât...

— Mda, oricum nu m-ar surprinde. Auzi, dar tu ce-ți amintești mai exact?

— Păi..., am plecat din Zayon, am trecut de Ecuator... Când mai era vreo jumătate de oră de zbor am pierdut inexplicabil controlul topterului. M-am trezit în deșert, cu comunicațiile arse. Am încercat să le repar, dar fără succes... Pe urmă am decis să plec... Am tot mers în direcția nord până când... hm, de aici am probleme... sunt foarte confuz. A fost ca un vis ciudat pe care trebuie să-l recompun din piese de puzzle. Și capul ăsta parcă stă să-mi explodeze!

— Hm... ceva e putred aici...

— Ce-ți trece prin minte?
 — Noi am primit un S.O.S. de la coordonatele tale... Dar dacă tu zici că...
 — N-am trimis nimic, n-aveam cum...
 — În fine, nu mai contează... Să știi că dacă dădeai și tu, ca omul, niște darini în plus pe un topter mai bun, nu ajungeai într-un asemenea hal...
 — Zi-mi Tarek, îmi stă ceva pe creier, cunoști pe-aici pe cineva cu numele Mud?
 — Cine? Mud? N-am auzit. Poate printre noii veniți... Încă n-am avut timp să-i cunosc... Care-i treaba?
 — E... de fapt... e o cunoștință...
 — Ei, și cu tine acum. Lasă-mă să ghicesc... O lipeală?
 — Da, dar una mai specială...
 — Ei, toate sunt speciale la început... Un lucru este clar, după ceva timp te lasă cu coada-ntr-un pic și îți pierd chefurile de aventură... Zi-mi, pământeană, pteoliană?
 — Nu, nu, și nu despre asta e vorba... A fost ceva bizar... Ne-am cunoscut în... aș vrea să știu unde...
 — Și-ați luat ceva prostii?
 — Nu, nu, lasă-mă un pic să-mi limpezesc mintea și-ți spun...
 — Cum merge, domnilor? Întrebă infirmiera intrând în cameră...
 — Destul de bine. Cred că mâine-i prezint câteva fete de pe-aici...
 — Domnule Tarek, mai aveți puțină răbdare, spuse infirmiera râzând. Vedeți că mâine va fi mutat în camera 205.
 — Am înțeles. O zi bună cu Nagur!, spuse Tarek, părăsind încăperea.

*

Stătea singur, într-o cameră spațioasă, întins pe un pat de campanie. Pe peretele din dreapta se afla o oglindă. Ciudat, foarte ciudat. Își pipăi fața, observând că-i dispăruseră câteva riduri... Poate din cauza pastilelor pe care le înghițise?...

Ușa fu deschisă și intră conducătorul avanpostului, îmbrăcat într-o ținută militară impecabilă:
 — Bună ziua, domnule Kruger. Sunt Zen Dyva. Cum vă mai simțiți astăzi?
 — Mult mai bine. Asta și datorită domniței... Lidia.
 — Evident. S-a ocupat exemplar de dumneavoastră. Aș dori să-mi confirmați, mai aveți de gând să rămâneți în Karan?
 — Desigur, nu renunț așa, cu una cu două.
 — Atunci va trebui să plătiți taxa pentru prima lună, spitalizarea fiind inclusă în preț.
 Lerman se răsuci instinctiv, căutându-și sacul...
 — Fiți fără grijă, lucrurile dumneavoastră sunt la depozitul de valori. Le puteți recupera de îndată ce sunteți pe picioare.
 — Desigur, nicio problemă...
 — Însănătoșire grabnică!
 — Vă mulțumesc.
 Tarek reapăru după o jumătate de oră cu un platou cu mâncare. Mergea țepăn, cu pași mici, ca nu cumva să facă vreo prostie...
 — Nimic nu-i mai bun ca o supă caldă...
 — Poate atingerea Lidiei?
 — Ehehei, ești în formă care va să zică!

— Tarek! Vino-aproape! Mi-am adus aminte...

Bătrânul se apropie curios, ciulindu-și urechile ca un catâr pteolian.

— Știu unde se află comoara...

— Cee?

Lerman scoase o hartă, începând să-i explice:

— Vezi, aici e avanpostul, aici sunt fostele izvoare ale Tanorului, iar noi trebuie să ajungem la semnul ăsta...

— Nimic nou sub Nagur, regiunea asta o știu și dacă merg cu ochii închiși. Dar de ce acolo?

— Păi... dacă-ți spun... n-o să mă crezi. Atunci când eram în deșert și nu mai știam pe ce lume mă aflu, mi s-a arătat o creatură pe care o chema... Mud.

— Păi am înțeles că Mud...

— Ai înțeles greșit, apoi Lerman îi povesti experiența din deșert...

— Cred c-ai avut halucinații, tinere. O Fata Morgana sau un nud cu solzi, tot dracu' ăla e... Și să știi că locul ăla nu-mi spune absolut nimic, e o îngrămădire de stânci...

— Ai încredere. Și până la urmă, te scot darinii afară din Karan? Îți dau acum două mii și alte două la-ntoarcere. Ce zici?

— Hm, știu și eu dacă merită?... însă lui Tarek deja îi jucau ochii în cap, gândindu-se la distracțiile care-l așteptau... Dar, pentru că te cunosc, batem palma. Când vrei să pornim?

— Peste două zile... Așa mi-a indicat doctoru' Kilmer. Până atunci fă rost de tot ce-avem nevoie.

— Îți sugerez să plecăm mâine dimineață, așa că înghite niște întăritoare.

— De ce spui asta?

— Putem să profităm de agitația din avanpost. A dat norocul peste-un idiot și mâine se organizează obișnuita petrecere. Haleală, băutură la discreție, gagici faine... Pe urmă vor fugi ca disperății spre locul unde s-a găsit piatra...

— Asta e bine, putem ieși neobservați.

— Cel puțin până la punctul de control. De acolo vedem noi ce și cum...

*

Unul dintre neajunsurile cu care se confruntau căutătorii era lipsa topterelor, terenul accidentat, plin de stânci, făcându-le mersul extrem de anevoios. Fuseseră multe cazuri în care unii voiseră să fugă fără să plătească taxele, așa încât, în jurul avanpostului, circulau doar topterele patrulelor militare. Dintre toate lucrurile pe care le cărau, apa și târnăcoapele atârnav cel mai greu. Epuizați, se opreau la intervale scurte de timp. Cu toate că era mai în vârstă decât Lerman, Tarek se comporta mai bine la drum lung. Și, oricum, patru mii de darini erau o provocare frumoasă. La întoarcere se putea distra pe cinste, dar dacă găsea comoara...

Lerman avea un presentiment ciudat, ca și cum ar fi mers pe un drum fără întoarcere. Emoția și oboseala îi provocau amețeli, picioarele îi tremurau, iar trupul i se vida la fiecare expirație.

Tarek povesti despre viața searbădă pe care o trăise în Karan, așteptând o minune. Lucrase o vreme ca angajat al avanpostului, pe urmă devenise călăuză. Știa să se descurce: mai făcea cuiva un serviciu, mai obținea comisioane de la Zen Dyva... Însă obsesia pietrelor verzi aproape îl înnebunise. Văzuse câteva zeci, le atinsese, aveau ceva ce îi răscolea ființa.

— Depresiunea asta e albia Tanorului, spuse Tarek ștergându-și transpirația de pe frunte. Acolo, unde se văd stâncile alea înalte, sunt fostele izvoare. Uite, vezi? Așa apare și pe hartă. Mâine suntem acolo.

Mai merseră ce mai merseră, vorbind vrute și nevrute. Seara găsiră o scobitură în malul uscat al fostului fluviu, își scoaseră sacii de dormit, mai schimbară câteva cuvinte, apoi îi luă somnul.

Dimineața porniră la drum cu forțe proaspete și încredere. Fiecare se gândea la cu totul altceva: Tarek la bogăția care putea să-i schimbe definitiv viața, iar Lerman la întâlnirea cu Mud și bătrânul...

După trei ore făcură prima pauză. Câteva guri de apă și pastilele de Xerun îi revigorară. Tarek rupse tăcerea:

— Zi-mi, tinere, ce vei face când vei găsi comoara? Ce planuri ai?

— Păi... mă gândesc să mă duc pe Serenia, răspunse Lerman un pic surprins de întrebarea însoțitorului său.

— Așa deci. De, tu ai tot timpul înainte, e normal. Sincer, m-am gândit și eu, dar nu mai am răbdare cu călătoriile astea lungi. Și pentru ce? Găsesc gagici și aici, pe Zayon. De toate felurile.

— Da, Tarek, dar... gândește-te... O sereniană netrecută prin mâna atâtor comercianți...

— Nu, tinere. Mai degrabă aș încerca elixirul tine-reții... și după aia...

— Povești, Tarek. Nu te lua după toți drogații. Singurul elixir există pe Serenia...

— Dar nici acolo nu poți înșela timpul, tinere. Poate doar privirea... Și să știi un lucru, serenienele nu mă atrag la fel de mult ca nebunele de pteoliene...

— Ascultă-mă! îi replică Lerman după o porție bună de răs. Am fost însurat cu o pteoliană și mi-a adus numai necazuri. Sexul e sex, dar te toacă de bani mai rău ca damele de la un bordel de lux. De androide nu zici nimic? Au prețuri bune, fac ce vrei și ce nu vrei... Numai să te țină inima...

— Oi fi eu ceva mai în vârstă, tinere, dar cum să renunț la mirosul unei gagici autentice?! Oh, nu, nu, nu!... Și-aș vrea să le-n cerc și pe cele mai slabe, și pe cele mai durduii. Numai pteoliene să fie. Serenienele, androidele, toate-s la fel. Parcă sunt făcute pe bandă rulantă la Raptor și Eldena!

— Lasă că-n curând totul se va schimba. Vei avea atâția bani că-ți vei lua câte vrei... O să vezi tu, o să vezi...

Își continuară drumul cu o doză crescută de optimism. Lerman se amuza la gândul că Tarek, dacă ar fi avut un harem de pteoliene și bere la discreție, nu i-ar mai fi trebuit nimic altceva...

Se apropiară de munți. Nagur trona între două vârfuri stâncoase, amintindu-le cine este regele Nedei. Albia Tanorului se micșorase la câțiva pași. Mai merseră puțin și ajunseră la fostele izvoare. Se aflau într-un loc înconjurat de stânci înalte, dispuse concentric, la fel ca într-un vechi sanctuar. Cei doi căutători contemplant peisajul.

— Și-acum? întrebă Tarek.

Capitolul III – Uezen

Se priveau unul pe altul, neștiind ce să facă. Tarek scoase celebrul său detector de pietre prețioase.

— Chiar crezi că-ți folosește drăcia aia la ceva? întrebă Lerman pe un ton ironic.

— Așa ar trebui. Asta dacă nu mi-ar lua-o alții înainte...

— Ce tot spui acolo?

— Măi, tinere, odată chiar mi-a arătat locul. Și când să ajung acolo, soldații tocmai îl încercuiseră pe unul care găsisse o piatră cât pumnul...

— Vorbești serios?

— Dacă-ți zic!

— Cât a trecut de atunci?

— Ehehe, răspunse scărpinându-și chelia, să tot fie doișpe ani... Stai așa! Am ceva!

Tarek ținea în mâna dreaptă axul vertical al detectorului, iar placa mobilă avea vârful îndreptat exact către stâncile din fața lor.

— Mda, măcar știm de unde să-ncepem, spuse Lerman cu aceeași doză de ironie.

— Ai vreo soluție mai bună?

— Eu zic că noaptea se-apropie, mai bine strângem de-un foc. Am văzut pe-aproape niște ciulini...

— Cum vrei, tinere, tu plătești pentru timpul în plus...

— Ah, stai liniștit. Cu o sută de darini în plus sau în minus, tot dracu' ăla e...

Lerman îi povesti despre viața petrecută în Zayon, amintindu-și de marea sa dragoste, Suara...

...Când o văzuse întâia oară coborând din naveta negustorilor Tzulu, rămase pur și simplu perplex. Toate visele și speranțele lui căpătaseră contur. Mulți îl consideraseră nebun când plătise peste trei sute de mii de darini pentru o femeie de șaptezeci de ani. Serenienele erau femei care, cu cât înaintau mai mult în vârstă, cu atât erau mai frumoase și mai atrăgătoare. Însă după Sedartha, prima parte a vieții lor care dura patruzeci de ani, cele mai multe dintre ele nu mai puteau avea copii. Iar când se apropiau de Seruma, sfârșitul vieții, îmbătrâneau foarte repede, în doar câteva săptămâni. Guvernul Sereniei a înțeles, atunci, că femeile, chiar și pentru o perioadă scurtă de timp, puteau aduce profit unei planete cu resursele aproape epuizate. Mările și oceanele erau din ce în ce mai poluate, hrana din ce în ce mai puțină. Astfel, a impus, conform vechilor manuscrise religioase, niște falsuri în fond, ca începând cu Hanirom, perioada următoare Sedarthei, serenienele să împărtășească iubire în tot universul, propovăduind numele zeului Seren. Negustorii Tzulu, neputând scăpa nicio afacere interplanetară, au devenit imediat proxeneții cei mai profitabili din cvadrantul Alpha...

Opt ani petrecuse cu Suara, opt ani de vis, până în momentul în care serenienii i-au apărut primele semne ale îmbătrânirii, determinând-o să se întoarcă...

Tarek fu mișcat de povestea pământeanului. Își aminti și el de relația cu Goya din tinerețe. Fusese prima și ultima oară când suferise din cauza unei femei. După ce zayonista l-a părăsit pentru un negustor Tzulu înstărit, viața sa a devenit un dezastru. Regrete și iar regrete. Apoi anii petrecuți în avanpost, alergând după himere. Cumva, destinele lor se asemănau...

Lerman scoase o sticlură de Zar, pe care o păstra cu sfințenie încă de la plecarea din Zayon, și începură să bea. Deodată, o pală puternică de vânt ridică jarul în aer...

— Ce dracu' a fost asta!? strigă Lerman, dezmeticindu-se brusc.

O ființă umanoidă, radiind lumină, apăru din spatele stâncilor. Instinctiv, Tarek puse mâna pe cuțit. Lui Lerman îi bătea inima cu putere însă după câteva secunde se liniști:

— Nu e nevoie..., spuse împingând mâna lui Tarek în jos, îl recunosc. E bătrânul care mi s-a arătat în deșert. Cel care era cu Mud. El ne va arăta drumul spre comoară...

— Haideti! le spuse bătrânul cu o voce fermă. Veniți! Vă așteptam...

Cei doi se apropiară cu prudență. Nu mai văzuseră niciodată un om înconjurat de atâta lumină. Să fi fost oare din cauza hainelor albe pe care le purta? Cine știe ce marfă mai aduseseră negustorii Tzulu...

Dintr-un singur gest al mâinii, bătrânul deplasă o stâncă uriașă sub care se afla o intrare în pământ. Speriat, Tarek făcu doi pași înapoi. Bătrânul îl privi și-i spuse cu un ton liniștitor:

— Vino și vei fi mai tânăr...

— Păi... comoara?

— Ce comoară? Comoara este ceea ce ești, fără să știi, nu pietrele pe care le cauți de-o viață...

Coborâra zeci de trepte în spirală, apoi intrară într-un tunel plin de torțe care se aprindeau singure, pe rând, în timp ce avansau. Tarek își aminti de cuvintele bătrânului... Ce voia să spună? Să fie elixirul tinereții chiar pe planeta pe care își pierduse atâția ani din viață? În cele din urmă ajunseră într-o încăpăre. Mud îngrijea niște plante cu frunze mari și lucioase. Tarek se holba la pielea ei albastră, plină de solzi. Era întocmai cum o descrisese Lerman, dar acum îi părea și mai ciudată...

— Lerman, Tarek, amândoi ați căutat bogăția, tinerețea, dar pașii temători ai destinului v-au adus aici.

— Ce vrei de la noi? întrebă Lerman. Și cine sunteți?

— Stai, stai, stai... Nu te grăbi. Întrebarea este, ce vreți voi de fapt? Știți foarte bine ce căutați, numai că vă place atât de mult să ocoliți adevărul... Fericirea voastră nu depinde de niște pietre sau de niște ani în plus adăugați scurtei voastre existențe. Cine suntem? Eh, asta este o poveste tare lungă...

— Ai face bine să ne spui despre ce-i vorba, replică Tarek. Altfel...

— Altfel? Ce veți face? Vă veți întoarce la viața voastră mizeră, sperând c-o să dea norocul peste voi?

— Lasă-i, poate că nu e calea lor... Sunt alții mai interesați și mai interesați decât ei, interveni Mud, voind să le provoace și mai mult curiozitatea...

— Nu, nu, răspunse Lerman, dacă tot am ajuns până aici, trebuie să știm totul. Mai ieri eram în comă, apoi m-am trezit fără riduri... Și nu e de la tratament, știu bine asta...

— Bine, atunci. Se pare că vreți niște răspunsuri. Să o luăm cu-nceputul... Cu toții ați auzit de Eden, a treia planetă ce gravitează în jurul stelei roșii, Uta'H. Dintotdeauna Eden a fost populată, edenienii trăind în armonie și pace, bucurându-se de darul marelui Democles: viața veșnică. După mai multe cicluri ce durau mii de ani, deveneau ființe de lumină și călătoreau prin univers, întrupând noi forme de viață. Din momentul în care Uta'H a intrat în ultimul stadiu, edenienii au început să îmbătrânească și să moară. La început nu știau ce se întâmplă, degeaba au meditat și s-au rugat lui Democles. După ceva timp au înțeles că specia le era amenințată și au decis să părăsească sistemul.

— Și unde s-au dus? întrebă Tarek curios.

— Au construit Arka și s-au îndreptat către Megara, gaura de vierme cea mai apropiată.

— Dar Megara e mereu instabilă, interveni Tarek. Numai negustorii Tzulu știu cum să călătorească prin ea sau să creeze alte găuri de vierme.

— Da, ei au avut dintotdeauna un simț de observație foarte bun. Văd detalii și modele pe care alții nu le văd. Sub influența unei cantități mari de droguri se pot interconecta mental, creând un creier uriaș, capabil să suporte eventualele pierderi din „rețea“. Pot ști poziția și viteza fiecărei particule din subspațiu și pot prezice corect toate interacțiunile dintre ele pentru fiecare moment. Astfel calculează cu exactitate traiectoria către destinație.

— Edenienii nu puteau face același lucru? continuă Tarek.

— Ei nu se puteau interconecta mental, din cauza transformărilor prin care treceau. Acum înțelegeți de ce Arka nu putea merge mai departe. Mai mult de atât, proviziile și sursele de energie erau limitate. Călătoria fusese lungă și chinuitoare, numărul edenienilor împușcându-se în fiecare zi. Când ultimii supraviețuitori au ajuns la Megara, s-au desprins capsulele, în fiecare

dintre ele aflându-se un bărbat și o femeie. Și astfel, câțiva edenieni au ajuns în diferite colțuri ale universului... Noi am fost norocoși și am ajuns pe Nede.

— Voi?! se miră Lerman. Voi veniți de pe Eden?

— Întocmai. Ea este Mud, perechea mea, iar eu sunt... Uezen!

— Uezen? și imediat își amintiră de toate ororile comise...

— Știu la ce vă gândiți însă nu e vina noastră. Fiecare și-a ales propria cale. La fel cum și voi ați ales...

— Ia stai așa, spuse Lerman. Dacă voi ați întrupat noi forme de viață peste tot în univers, înseamnă că... tot voi ați ajuns și pe Terra?

— Știam că vei ajunge aici, Lerman. Voi sunteți creația ființelor de lumină. Voi sunteți continuitatea speciei noastre. Noi suntem ceea ce voi numiți... Dumnezeu. Însă cu toții suntem opera marelui Democles.

— Dar de ce sunteți așa de diferiți? întrebă Tarek încercând să-l prindă pe Uezen cu minciuna.

— Am decis ca unul dintre noi să intre în contact cu cei de pe Nede. Eu am stat retras, dar Mud a suferit mutații din cauza expunerii pe timp îndelungat la Nagur. În prezența altui soare, codul nostru ADN se modifică și puterile ni se diminuează. La un moment dat le vom pierde de tot... Însă nu înainte de-a vă învăța tot ce știm. Numai așa puteați cunoaște cu adevărat natura și puterile ființei voastre.

— Dar tinerețea? întrebă Tarek nerăbdător.

— Veți primi tot ce vă putem oferi, dar trebuie să aveți răbdare.

— De ce tocmai noi? întrebă Lerman.

— Pentru că ați crezut mereu în iubire. Chiar dacă darinii v-au întunecat mințile, chiar dacă alcoolul și femeile v-au îndepărtat de la cale, în adâncul vostru încă mai iubeați, iar noi am simțit.

— Și ceilalți care-au murit? Ei nu credeau în iubire? replică Tarek tăios.

— Nu toți au murit. Doar cei care s-au lăcomit și au ales pietrele nedeice. Orbiți de bogăție, au pierit în mijlocul deșertului. Au avut libera alegere. Nu oricine poate primi învățăturile noastre, nu oricine poate merge pe cale. Tarek, dacă nu o iubeai pe Goya, nu ai fi ajuns în avanpost și nu te-aș fi ispitit atâția ani cu pietre nedeice. Lerman, dacă nu o iubeai pe Suara, nu-l întâlneai pe Naej și nu ajungeai aici. Sau credeți că sunt coincidențe?

— Eu știu că toate lucrurile au un preț, interveni Tarek. Mai ales iubirea...

— Tarek, Tarek... Într-adevăr, există un preț, dar nu e așa cum crezi... Vezi tu, în interiorul unei capsule care a ajuns pe planeta Nayur, planeta lenurienilor, a fost un singur supraviețuitor. Numele lui este Anuk. Din păcate femeia nu a rezistat călătoriei, iar edenianul a devenit răzbnător. A profitat de puterile sale și a creat un drog extrem de periculos cu care a ajuns să controleze Serenia, Nayur și Neteria. Este vorba de Vorex, elixirul tinereții. Iar acum am aflat că negustorii Tzulu și Anuk au ajuns la un pact și nu va dura mult până când vor porni o invazie...

— Da? Dar dacă elixirul tinereții este un drog, cum voi obține tinerețea fără să fiu controlat de alții? întrebă Tarek.

— Tarek, nu te grăbi. Alta e calea prin care poți obține tinerețea și restul...

— Bun, și ce vreți de la noi? întrebă Tarek.

— Ce vreau? Vreau să mă ajutați să-i opresc.

— Noi? Cum am putea să oprim o invazie?

— Încercăm să strângem o armată, dar nu e ușor să facem acest lucru trăind închiși, izolați... De aceea avem nevoie de discipoli... De aceea avem nevoie de voi...

— Bun, bun, bun, am înțeles, spuse Lerman aprobator. Este o poveste frumoasă. Droguri, armate, ființe de lumină... Dar dacă refuzăm?

— Desigur. Este alegerea voastră. Dar gândește-te... Tarek nu va fi niciodată tânăr, iar tu... nu vei mai fi vreodată cu Suara...

— Suara? Despre ce vorbești? Ea nu se mai...

— Nu, Lerman, aici te înșeli.

Deodată, la un semn al lui Uezen, Suara își făcu apariția în încăperea, la fel de frumoasă și tânără ca atunci când coborâse de pe naveta negustorilor Tzulu.

— Nu se poate!!!... Nu... nu!!

— Ba se poate, iubito! spuse Suara fugind către Lerman, apoi îl strânse în brațe și îl sărută cum numai ea știa să o facă.

— Suara, iubito! replică Lerman și izbucni în lacrimi...

— Lerr, cât de mult mi-ai lipsit!...

Uezen povesti mai apoi cum reușise Naej s-o convingă pe Suara să renunțe la călătoria spre Serenia și să meargă pe calea zettică...

— Naej, știam eu, completă Lerman cu bucurie...

— Și cu mine cum rămâne? ripostă Tarek.

Uezen se apropie și îl bătu pe umeri:

— După cum spuneam, răbdare, Tarek. Toate la timpul lor...

Capitolul IV – Urluz

Aerul poluat pătrunse prin fereastra întredeschisă. Avea capul greu, de parcă cineva i-ar fi turnat plumb prin urechi. Pleoapele refuzau să se dezlîpească, atârându-i ca niște storuri îmbibate de urdori cleioase. Afară îl aștepta aceeași imagine dezolantă a cotidianului, același drum spre muncă, aceeași rutină în camera de asamblare...

— Hai, iubite! o să întârzi la muncă, îi spuse Suara în timp ce-i pregătea un sandviș.

Se pare că nu avea de ales. Reuși să se ridice și se îndreptă bezmetic spre baie. Transpirația rece i se scurgea de la subsuori, precum un pui de șarpe ce încerca să-și găsească culcuș în indispensabilii calzi. Se simțea foarte ciudat, amețit, vâlguit, ca și când ar fi călătorit câteva luni în condiții de imponderabilitate. Se spală pe ochi, revenindu-și un pic, apoi își puse bluza cu șopârla Tum-Tum, ultimul cadou pe care Suara i-l făcuse de ziua lui.

— Ți l-ai pus pe Tum-Tum! Ți l-ai pus pe Tum-Tum! Pentru asta meriți un sărut!!!

— Ce nu fac eu pentru un sărut, nu? Hai, mai dă-mi unul și-l dau jos...

— Ah, aș vrea, dar trebuie să mănânci. Nu poți să pleci cu stomacul gol la muncă...

— Păi am plecat de atâtea ori nemâncat, de-abia acum îți pasă de mine? răspunse Lerman strângând-o de șolduri.

— Lerr, iubite! azi avem multă treabă. Știi bine... După aceea promit c-o să ne facem de cap cât vrei.

— Bine, bine, am înțeles, dar nu cred c-o să mai am chef de joacă după atâta muncă...

— Hai, nu mai fi îmbufnat, Lerr...

— Nu sunt, doar că...

— Ce?

— Doar că voiam să-ți arăt cât de mult te iubesc! și o strânse în brațe sărutând-o îndelung...

— Hoțomane! Mare șmecher mi-am găsit! Uite, încă un pup mic și îți mai dau unul mare-mare după ce mănânci tot!

— Iar m-ai păcălit! De fiecare dată faci la fel...

— Hai, nu fi așa de rău acum!... Apropo, vezi că azi avem ore la Vayax. Să nu bei nimic în drum spre Urluz.

— Acum mă faci și bețiv? N-am mai pus pe limbă strop de Zar de... ani de zile...

— Și când ne-am revăzut?

— Gata! M-ai prins, renunț!

*

Nivelul poluării atinsese cote maxime din pricina uzinelor Raptor și Eldena, smogul împiedicând razele Nagurului să lumineze străzile umede ale Zayonului. Ploua aproape în fiecare zi, o ploaie care strica brusc dispoziția tuturor locuitorilor, pe unii făcându-i mai melancolici, pe alții mai irascibili.

Lerman reveni la Eldena, urmând planul lui Uezen. Își depășise norma fără prea mare efort, ba chiar îi rămăsese timp să se joace cu capetele androizilor, mutându-le de la un corp la altul.

Pe strada Urluzului, prostituatele îi dădeau târcoale, încercând să-l ademenească cu farmecele lor:

— Hei, arătosule, nu vrei să ne facem un pic de cap? Îți plac sâni mei? Nu vrei să vezi mai mult de atât?...

La un moment dat, un slăbănog cu haine largi și caraghioase se apropie de el și îl întrebă cu o voce mieroasă:

— Îți plac fetele mele, șefu'? Am oferte pe toate gusturile: blonde, brunete, roșcate...

— N-am timp acum. Altă dată...

— Șefu', am cele mai bune prețuri din zonă. Sau poate cauți ceva mai... deosebit? O pteoliană? O pământeană? Pentru un preț rezonabil chiar și o micuță sereniană?

— Omule, sunt cu alte treburi pe-aici. Dar promit că revin...

— Bine șefu', te mai aștept. Nu uita, cele mai bune prețuri. Poate îți fac și-o reducere dacă mai aduci pe cineva cu tine...

Se îndepărtă de slăbănog și, într-un final, ajunse.

Urluzul era o cloacă în care întâlneai tot felul de specimene, începând cu libidinoșii care-și satisfăceau nevoile cu o gamă largă de prostituate și sfârșind cu drogații care se conectau la Vayax. Doi gardieni chei și burtoși îl opriră la intrare, percheziționându-l:

— Fete, alcool sau droguri?

— Din toate cât se poate, răspunse fără să gândească, subconștientul fiindu-i adânc impregnat după atâția ani petrecuți acolo.

La primul nivel, duhoarea persistentă îi înțepa nasul. Se îndreptă către bar. O pământeană pe jumătate despuiată îl servi cu o bere rece.

— Nou pe-aici?

— Nu tocmai, dar văd că nu s-au schimbat prea multe. Pe tine totuși nu te știu... Cum te numești?

— Marina.

— Frumos nume. Auzi, Marina, ai idee unde îl pot găsi pe Naej?

— Naej? Ha, ha, ha! Vorbești de moșul acela care încearcă să vrăjească dansatoarele? Uită-te la el! Este clientul nostru cel mai fidel și saltimbancul Urluzului. I se mai zice și Moș Profetie.

Dă-i ceva de băut și devine prietenul tău cel mai bun. Cu siguranță îți va spune și povestea lui preferată...

Naej privea hipnotizat sâniul lăptoși ai unei brunete care se zbenguiau ca doi copii gemeni.

— O bere? încercă Lerman să-i distragă atenția.

— Stai jos și privește-mă!

— Ia să te văd...

— Frumoaso, nu vrei să fiu la noapte micul tău nebun?

— Moșule, te voi lega de pat și te voi zgâria până-ți va ieși sângele peste tot!

— Oh, sună foarte romantic! Ce zici însă de-o cină care include și mâncare adevărată?

— Mai bine mă hrănesc cu proteine în toate culorile universului decât să fiu cu tine!

— O să te intoxici de la atâta Xerun! Hai! Nu cred că nu ți-ar plăcea și-o baie fierbinte, plină de arome și baloane de săpun...

— Prefer să stau singură, moșule! Sau crezi c-am uitat când voiai să mă violezi până la moarte, după care să mă arunci în mare?

— Hai, știi că glumeam... Bei o bere cu noi? Sunt sigur că ți-ar prinde bine o pauză.

— Bine, dar îmi rămâi dator și cu niște ore la Vayax, spuse bruneta făcându-i cu ochiul pământeanului.

— Lerman, ți-o prezint pe Thelia, regina Urluzului.

— Te rog, ia loc, spuse Lerman politico.

— Oh, mulțumesc! Mai rar asemenea persoane drăguțe, răspuse Thelia privindu-l ironic pe Naej.

— Nu la fel de drăguțe ca tine, interveni Moș Profeție, încercând să o dreagă. Mă-ntreb, oare câți și-au dorit să te ducă departe de toate astea?

— Nici unul, toți s-au mulțumit cu puțin.

— Și cum rămâne cu visurile tale? interveni Lerman.

— Am fost izolată de prea multă vreme în această lume bolnavă. Mi-ar plăcea să întâlnesc și ființe cu care să vorbesc altceva în afară de sex, dar, de când am plecat de pe Terra, totul s-a schimbat. Dacă nu era pandemia...

— Da, știu, spuse Lerman. Și eu am părăsit Terra din aceleași motive.

— De unde ești?

— Snowdon, Vechea Federație. Exact lângă banchiză. Tu?

— Rosemont, Laponia.

— De ce nu te-ntorci? Am auzit că mulți au luat-o de la capăt...

— Cum aş putea supraviețui acolo, printre atâtea ruine? Și drumul? Și darinii pe care aici îi fac mult mai ușor?...

— Păi dacă tot a fost aprobată legea clonării, îți poți reface viața alături de persoanele dragi.

— Nu, nu! Știi bine că nu e același lucru. Nu poți trăi lângă niște oameni fără amintiri...

— Și totuși de ce nu accepți favorurile unui bărbat înstărit de pe Nede? se băgă Naej în seamă. Ai putea avea o viață fără griji, o familie...

— Moșule, nu sunt proprietatea nimănui! Prefer să fac ceea ce fac, dar să fiu liberă. Privește în jur! Numai obsedați. Dar știi care e avantajul, aici, pe Zayon? Androizii, ah, dragii de ei! Programați să-ți facă tot timpul pe plac, să spele vasele, să păstreze curățenia în casă, să pregătească mâncarea. Sunt buni la orice, mai puțin la sex, dar există atâția clienți pe care îi pot alege.

— Și pe mine de ce nu mă alegi?

— Din păcate, Naej, tu nu ești pe gustul meu...

— Bine, bine, renunț. Zi-mi acum, ai ceva noutăți? o întrebă Naej, întinzându-i subtil o bancnotă de 100 de darini.

— De ceva vreme vine pe-aici un individ cu o cicatrice mare pe față. Vinde droguri...

— Droguri. Hm... Mersi Thelia. Ce m-aș face eu fără tine?

La un moment dat, Remo, un pilot mercenar, începu să se certe cu o șopârlă de pe Ulma:

— 50 de darini!

— Aslah draast sagust telmass! (Jocul nu a fost cinstit!)

— Ned ham aragus baya lore... (Nu e vina mea că ai fost neatent...)

— Trass Rakaa slemuss tenagras! (Am dreptul la revanșă!)

— Nu jucați cu noi o partidă? întrerupse Naej disputa. Doi contra doi, miză dublă.

— Hm... Less fardass? (Joci?), o întrebă Remo pe reptilă.

— Rakaa!

După primele 20 de mutări scorul era egal, moment în care Lerman făcu o mutare surprinzătoare, apropiindu-se concomitent cu două piese de sferă.

— Hm, n-am mai întâlnit pe cineva atât de-ndrăzneț...

— Lerman, trebuie să pierdem, îi transmise telepatic Naej.

Pământeianul, surprins de puterea lui Naej, se opri la următoarea mișcare, irosind timp prețios. Șopârla nu ezită și încercui sfera în următoarele cinci mutări.

— Azi ați fost mai buni, spuse Naej întinzându-le banii.

— Saluum ssiyaa less fardass? (Poate cineva dorește să continue?) întrebă reptila, scoțându-și limba albastră către spectatori.

— Lerman, hai să mergem. Vreau să-ți arăt noua generație de simulatoare. Tarek și Suara ne-așteaptă, continuă Naej tot prin limbaj telepatic.

După câțiva pași, pământeianul se arătă nedumerit:

— De ce nu m-ai lăsat să câștig? I-aș fi bătut ușor.

— Nu trebuie să atragem atenția. Pierdem bani și câștigăm informații. E mai simplu așa.

*

Virtualia, al treilea nivel subteran al Urluzului, era compartimentat în peste o sută de camere. Intrară într-una dintre ele și se conectară în paralel la simulatorul Vayax prin intermediul interfețelor dispuse concentric în jurul vertexului. Dispozitivele optometrice verificau compatibilitatea cu ecranul ochelarilor holografici. Naej îi oferă o pastilă galbenă:

— Are efect neuroleptic și grăbește declanșarea proceselor sinaptice. Memoria înmagazinată de neuronii de la nivelul hipotalamusului circulă liber sub formă de impulsuri nervoase. Acestea sunt captate de senzorii interfețelor și redirectionate spre Vayax. Aparatul convertește informația primită în imagini.

Naej porni simulatorul și începu să-i povestească:

— Istoria a început pe Nayur, acolo unde Anuk a creat Vorexul, unul dintre cele mai puternice halucinogene care se extrăgea din semințele de Spaal, o plantă adusă de pe Eden.

Printr-o simplă sugestie absorbită de creierele drogaților, ajunsese să comande întreaga planetă, cu excepția câtorva sute de mii de rebeli care descoperiseră că utilizarea îndelungată a Vorexului avea consecințe fatale. Sinapsele narcomanilor se degradau încetul cu încetul, culminând cu distrugerea totală în câteva luni. Acești rebeli au fost zayoniștii, iar eu am fost cel care i-a condus. Din păcate revoluția a fost o baie de sânge. Anuk a folosit orice metodă pentru a ne învinge. Imaginează-ți un copil plângând sau o mamă gravidă cerând ajutor, ambii purtând

kilograme de explozibil sub haine. Imaginează-ți un bătrân cerșetor tăind beregata celui care-i dădea de mâncare. Imaginează-ți câți zayoniști au fost drogați și torturați ca să mă dea în vileag. Într-un final Anuk m-a găsit și, pentru a influența populația, m-a exilat împreună cu patru mii de zayoniști pe Nede, acolo unde numai navele negustorilor Tzulu puteau ajunge. Însă Anuk nu bănuia că pe o planetă aproape pustie se aflau alți doi edenieni. Uezen mi-a explicat planul său și am ridicat cu toții uzinele Raptor și Eldena. Zayonul a devenit în 100 de ani cel mai mare producător de androizi din sistem, afacerea aducându-ne parteneri strategici și recunoașterea ca națiune independentă. Pe urmă, simulatoarele Vayax, Karanul, serele și noul program de imigrație au atras sute de mii de coloniști de pe alte planete. Am acceptat chiar și supraviețuitorii pandemiei de pe Terra, având nevoie de mână de muncă. După construirea uzinelor, m-am îndrăgostit de Yola, o pteoliană pe care am cunoscut-o în Urluz. L-am rugat pe Uezen s-o ajute și pe ea să meargă pe calea zettică, deoarece nu puteam s-o văd îmbătrânind într-un ritm mult mai rapid ca al meu... Însă Yola era o ființă pentru care plăcerile vinovate însemnau mai mult ca orice. Nu o puteam condamna, așa vedea ea viața. Dansurile, prostituția și drogurile își puseseră amprenta puternic asupra caracterului său și nu putea renunța. S-a stins în urma unei supradoze de Vorex, trecând prin toate etapele orgasmului pteolian, culminând cu infarctul. De atunci, singura mea satisfacție a rămas instruirea aleșilor lui Uezen pe calea zettică.

*

Lerman și Suara se plimbau mână de mână pe faleza mării Kora. Briza rece trecea prin părul negru al serenienei, răsfirându-l. Dintre toate minunile universului, apusul Nagurului părea că le întrece pe toate. Astrul, o lacrimă de foc verde, se scurgea pe obrazul cerului, iar când ajungea la întâlnirea cu palma întinsă a mării, iradia lumini multicolore.

— Ce ne așteaptă, Lerr, în această viață?

— Suara, atâta timp cât vom fi împreună, nimic nu ne poate face vreun rău.

— Dar Lerr, nu vezi, totul se duce de râpă. Apele mării sunt din ce în ce mai poluate, păsările de altădată au murit, iar acum Anuk ne amenință și puținul pe care-l avem. Negustorii erau pașnici la început. Ce i-a schimbat?

— Iubito, darinii întunecă mintea tuturor... Pe Tzulu nu îi interesează decât profitul.

— Lerr, mi-e frică de ce se poate întâmpla, niciodată nu mi-a fost atât de frică. De ce atâta dorință de moarte?

— Nu știu, iubito. Dacă-ș putea închide moartea în temnițele adânci de pe Uman Kator, am fi de-a pururi fericiți...

— De-a pururi, Lerr. Iubindu-ne până în al nouălea cer, acolo unde buzele mele și buzele tale vor fi porțile sărutului către împărăția lui Seren.

— Acolo unde ochii tăi vor birui limpezimea apelor reci din fântâni.

— Acolo unde mâinile tale vor sculpta formele cele mai erotice ale universului...

— Iubito?

— Da, Lerr?

— Te iubesc! Te voi iubi mereu...

— Și eu te iubesc, Lerr. Pentru totdeauna.

Capitolul V – Zetta

După trei săptămâni Lerman își prezentă demisia, invocând probleme de sănătate. De fapt el și Suara urmau să locuiască timp de treizeci de zile în apartamentul lui Naej. Atât dura faza inițierii.

Privit de sus, Zayon părea un puzzle perfect, o inimă gigantică în care fremătau la unison peste două milioane de suflete. Trenul aerian străbătu cu repeziciune arterele suspendate. Ajunseră la o clădire imensă și coborâră cu liftul până la ultimul nivel subteran. Naej tastă un cod și intrară într-un vestibul la capătul căruia se afla o ușă metalică. O altă combinație de cifre, apoi își introduse degetul arătător într-un orificiu pentru identificarea ADN-ului.

— Confirmare, Naej Zetob, se auzi o voce feminină. Bine-ai revenit, Naej!

— Într-o zi o să tâmpesc de la mesajele astea! glumi Naej.

Intrară într-o locuință spațioasă, iar Lerman, stupefiat de luxul în care trăia Moș Profetie, spuse ironic:

— N-o duci rău pentru un saltimbanc...

— Puteai trăi și tu la fel dacă nu-ți alergau ochii după sereniene, îl contră Naej la fel de ironic.

Suara i-o reteză scurt:

— Ai ceva praf în casă, păcat că nu ești în grațiile Theliei...

Râseră cu toții. Naej se apropie de un tablou care reprezenta Marea Kora, atingându-l ușor în locul în care o barcă se lupta cu valurile dezlănțuite. Tabloul culisă de-a lungul unui canal mascat de rama superioară. În perete se afla un seif din care scoase o sticlă verde.

— Este Spalsix. Ne va ajuta pe timpul meditațiilor.

— Ce este Spalsixul? întrebă Lerman.

— O substanță extrasă din frunze de Spaal, dar diferită de Vorex. Ajută la regenerarea celulelor și stimulează dezvoltarea capacităților paranormale. Însă trebuie mare atenție, o supradoză vă poate fi fatală. De aceea voi pune cantități infime în alimentație.

— Eu sper să-și facă efectul cât mai repede, spuse Tarek nerăbdător.

— Trebuie să știți că simțurile dobândite vor fi cu mult peste limitele cunoscute. Cu excepția descendenților, nicio altă ființă nu a trecut prin asemenea experiențe. Creierile voastre vor încerca să se adapteze cu percepțiile de înaltă calitate. Din această cauză, reacțiile inițiale vor fi neliniștea și dezorientarea. Trebuie să vă concentrați și să treceți de această etapă cu ajutorul meditațiilor zettice. Numai așa puteți stăpâni cele cinci supersimțuri. Evident, în timpul ședințelor, va fi accelerată transmiterea influxului nervos. Veți obosi și veți avea deseori tendința de-a vă opri. Unele simțuri vor dispărea, altele se vor intensifica. Prima oară veți experimenta mirosul, care va deveni ultrasensibil. Vă veți concentra asupra respirației la nivelul nărilor. Simțul olfactiv obosește cel mai repede, de aceea este primul pe care trebuie să-l stăpâniți. Simțul gustului, armonizat foarte bine cu cel al mirosului, va aduce o gamă extrem de variată de senzații în organism. Auzul va fi ultrasonic, veți analiza frecvențe pe care urechea umană nu le poate percepe. Cu ajutorul simțului tactil veți putea vindeca persoane printr-un simplu transfer energetic. Văzul va avea acuitate microscopică și veți putea acoperi întregul spectru al culorilor. Dacă vederea este responsabilă de peste nouăzeci la sută din informația percepută de omul normal, la voi, toate simțurile vor avea practic aceeași importanță. Astfel, în cazul pierderii unuia dintre ele, celelalte vor compensa imediat.

Lerman și Tarek ascultau cu mare atenție. Era o totală contradicție între cel care se îmbăta zi de zi în Urluz și cel care urma să-i învețe fazele meditației zettice. Asta pentru că Moș Profetie nu voia să atragă atenția. Știa că ochii și urechile lui Anuk iscodeau peste tot...

— Țineți minte, orice s-ar întâmpla, nu intrați în panică. Voi fi tot timpul cu voi. Timp de treizeci de zile nu veți vorbi, nu vă veți atinge și veți sta în camere separate. Singurele locuri unde veți fi împreună sunt sala de meditații și sala de mese.

*

Ora patru dimineața. Lerman se trezi primul. Norocul său că era un om cu tabieturi, munca de la Eldena programându-i ceasul biologic la fel ca cel al unui android de protocol. Intră în sala de meditații. Naej avea înfățișarea unei statui. Era așezat pe-un postament din lemn masiv, stând cu picioarele încrucișate și palmele pe genunchi. Tarek și Suara veniră după câteva minute și se așezară cu toții pe niște perne de pe podea.

— Vom începe cu o ședință de acomodare. Mai întâi vă rog să alegeți o poziție confortabilă. Veți sta nemișcați, cu ochii închiși, urmărindu-vă respirația la nivelul nărilor. Ședința se va termina când va suna clopoțelul. Apoi va urma o pauză de treizeci de minute și veți putea merge în camerele voastre. Succes!

Liniștea învălui încăperea. După foarte puțin timp Lerman începu să tremure. Își simțea genunchii strânși ca într-o menghină, iar tălpile îi erau complet amorțite. Încerca din toate puterile să se lupte cu durerea, dar fără niciun rezultat. Clinchetul blând al clopoțelului îi întrerupse chinul. Se întoarse în cameră și se întinse pe pat, privind tavanul într-un punct fix. Treizeci de zile păreau o eternitate.

Ceasul în sala de mese indica ora șapte. Tarek înțelese cu stupefacție că prima ședință durase nu mai puțin de două ore. Aveau porțiile de mâncare puse pe banchete situate în colțuri opuse. Suara învârtea un polonic într-un vas mare cu ceai. Două pastile de Xerun, o substanță gelatinoasă verzuie și trei cuburi vitaminizate cu gust de fructe alcătuiau micul dejun.

Calvarul reîncepea. Alte două ore care urmau să treacă cu încetinitorul.

— Vă repet. Concentrați-vă asupra respirației la nivelul nărilor. Este tot ceea ce trebuie să faceți.

Lerman se lupta să-și mențină atenția asupra respirației însă durerea creștea cu fiecare secundă. Îi venea să urle, să alerge, eliberându-se din acel coșmar. Clinchetul clopoțelului îl salvă din nou. Sereniana zâmbea. Se afla deja la al șaptelea curs, totul fiind atât de ușor pentru ea...

La prânz serviră o supă caldă și o combinație ciudată de Xerun cu lapte. Aveau o poftă de mâncare extraordinară.

În orele următoare învățară tehnica cea mai importantă din meditația Zetta. Consta în eliminarea gândurilor negative și înlocuirea lor cu iubire.

— Gândiți-vă la cineva apropiat și dăruți-i iubire! Fiți atenți la creștetul capului. Veți simți o vibrație puternică. Este normal, să nu vă speriați.

Suara, cu mult mai calmă, se bucura de întregul festin al senzațiilor. Lerman intrase într-o falie mentală: URA. Voia să evadeze din acel infern, să uite totul. Naej îl examinează cu prudență. Îi transmite Zetta și-l liniștește.

— Respirați și lăsați energia să circule prin voi. Trebuie să vă detașați de conceptele cu privire la spațiu și greutate. Meditați și jucați-vă tandru cu energia universală.

Peste o săptămână învățară levitația. Suara și Tarek pluteau la mică distanță deasupra solului, fiind înconjurați de-o sferă luminoasă. După mai multe încercări, Lerman reuși să se ridice. Își simțea corpul incandescent și fără greutate.

— Aveți grijă! Când temperatura crește, reveniți la tehnica respirației. Nu vă panicați, altfel există riscul autocombustiei. Luați aceste pastile care conțin Spalsix, fier și vitamina E. Vor favoriza irigarea creierului, măbind puterea de concentrare. Acum folosiți Zetta asupra unor obiecte la alegere și încercați să le mișcați. Trebuie să fiți absolut convinși de capacitatea voastră.

În ultima săptămână, Naej îi învață transmiterea gândului și telepatia:

— Universul este împânzit de unde mentale care circulă cu viteze superioare vitezei luminii. Veți putea transmite mesaje celor aflați la mare distanță. Tehnica este simplă, repetitivă și necesită o putere maximă de concentrare. În momentul în care undele mentale interferează cu cele ale unui intrus, veți folosi tehnica amputării mentale. Altfel veți fi ușor de depistat. Cât despre somnul hipnotic, nu reușește întotdeauna, eșuând adesea în cazul demenților, dezechilibrărilor și persoanelor instabile.

*

Își revedea locurile de joacă, ascunzătorile, colecția de poze cu animale. Își petrecuse o mare parte din copilărie la bunici, împreună cu vărul său, Harris. Stăteau acolo în fiecare vacanță, ascultând povești înfiorătoare despre monștri și pirați intergalactici.

Bunicul John fusese scriitor și desenator. Așa supraviețuise într-o civilizație în care tehnologia oferea copiilor posibilitatea de a se conecta la lumi virtuale inimaginabile. Însă unii părinți, mai ales cei care trecuseră prin revoluția informațională, erau împotriva consolelor și ochelarilor holografici. Nu voiau să aibă copii dependenți de virtual, ci să le stimuleze capacitatea intelectuală după metodele vechi învățate la școală. Literatura, sportul și muzica erau activități obligatorii, iar religia avea din ce în ce mai mare importanță.

Bunica Emily era o femeie extraordinară, extrem de sensibilă, activitățile casnice și mersul la biserică fiind principalele ei preocupări. Povestea adeseori despre întâmplări în care îngerii și Dumnezeu se arătau oamenilor... Din păcate, virusul Frazier a făcut din ea prima victimă a familiei.

Bunicul John a mai trăit câteva săptămâni. S-a luptat cu înverșunare până la capăt, fiind pe deplin conștient. Ultimele sale desene înfățișau moartea, pregătită să-i curme viața. Repeta întruna că oriunde încerci să fugi, moartea te așteaptă deja acolo. Nu a putut uita acele cuvinte.

La scurt timp după decesul bunicilor, a fost rândul părinților săi. Erau amândoi în spital, pat lângă pat, ținându-și mâinile strânse. Helen lucrase toată viața într-un orfelinat. Avea sufletul cald și nobil, fiind gata să ajute pe oricine se afla în dificultate. În fiecare săptămână se ducea cu bunica Emily la biserică și strângea fonduri pentru săraci și orfani. Florian fusese sportiv de performanță însă fără mari rezultate, acceptarea anabolizanților ducând la apariția unor mutații care băteau recorduri după recorduri.

Cu toți darinii pe care-i moștenise, alesese călătoria spre Nede, singura planetă care accepta supraviețuitorii de pe urma pandemiei. Voia să plece cât mai departe și să uite toate acele nenorociri...

Capitolul VI – Namur și Anuk

După patru luni veni pe lume Namur, primul copil al Suarei și al lui Lerman. Suara era prima sereniană care născuse în Hanirom, datorită Spalsixului și meditațiilor. Ritmul de creștere al lui Namur era uluitor, în trei săptămâni căpătase deja alura unui adolescent. Fusese mutat în laboratoarele avanpostului, departe de ochii curioși și primejdioși ai Zayonului. Se juca în camera refractară cu obiecte pe care le învârtea prin aer, iar doctorii îl supravegheau cu atenție. Suara intră înăuntru cu un platou cu mâncare:

— Este timpul să mănânci, Namur. Lasă un pic jocurile și vino să îți dea mami ceva bun.

— De ce te porți așa cu mine? Nu vezi că nu mai sunt un copil?

Sereniana rămase blocată. Cu puțin timp în urmă trecuse prin toate chinurile nașterii, iar acum...

— Pentru mine ești și vei rămâne copilul meu, dragule. Și asta nu ține cont de ani, înfățișare sau comportament. Dacă ai fi mamă, poate c-ai înțelege...

Apoi se apropie, îl mângâie pe cap și îl sărută pe obraz.

— Unde e tata? Vreau să ne jucăm Rakaa.

— Vine ceva mai târziu, are un pic de treabă. Dar dacă vrei, ne jucăm împreună.

— Aș câștiga prea ușor, tata zice că nu-i un joc pentru femei!

— Așa crezi?

Se așezară unul în fața celuilalt și începură să miște piesele cu repeziciune. Capacitatea telekinetică a lui Namur era extrem de avansată. Sereniana pierdu ritmul, iar băiatul încercui rapid sfera.

— Rakaa!

— Cum ai făcut?! Nu se poate! Ai trișat?

*

În același timp, Uezen și Zen Dyva discutau despre pericolul iminent care se apropia de Nede:

— După ultimele calcule, armata lenuriană va ajunge la Megara în mai puțin de zece săptămâni, spuse Zen Dyva. Cum se prezintă Namur?

— Crește rapid, răspuse Uezen. Ritmul este accelerat de Spalsix.

— Ne bazăm pe capacitățile sale.

— Armele telepatice sunt gata?

— Încă avem probleme. Lenurienii sunt atât de drogați încât cuvintele nu au niciun efect. Cred că îi putem surprinde cu pulsurile electromagnetice.

— Tunurile ionice sunt montate? Trebuie să le dezactivăm sistemele electronice la aterizare.

— Da. Avem douăsprezece pe crestele munților...

— Începeți și depunerea minelor.

— Aș avea nevoie de cât mai multe pietre. Unii se gândesc să plece...

— Fii fără grijă, o să vorbesc cu Mud.

*

Întregul oraș era cuprins de flăcări. Rezistența în fața legiunilor de vandokari fusese nulă. Membrii consiliului zayonist se aflau la picioarele lui Anuk, implorând mila. Kabral și Vatro, doi dintre locotenenții edenianului, se apropiară cu fiolele de Vorex.

— Începem, stăpâne?

— Scoateți tot ce puteți de la ei. Dacă se-mpotrivesc, să fie aruncați la bestii!

— Care va să zică, ne așteaptă în Karan, spuse generalul Thran, apropiindu-se.

— Mai este ceva, simt o prezență nouă... Însă bariera mentală este foarte puternică.

— Stăpâne, avem încă zece mii de soldați la ordinele măriei voastre, spuse generalul Sergius intrând în încăpere.

— Ce pierderi avem?

— Doar două mii. Majoritatea cu creierele arse...

— Generale Sergius, ocupă-te imediat de Raptor și Eldena. Implementați androizilor noile programe. În momentul în care Vorexul își va pierde efectul, ne vor fi de mare folos. Nava lui Jafar este pe orbită. Ia legătura cu el și plătește-i oricât ar cere, este un aliat indispensabil. Și nu uita să-i spui pe nume, prostia lui nu are limite...

Soldații, spionii și credincioșii cei mai fideli ai lui Anuk își făceau de cap în Zayon. Barurile erau pline de lenurieni beți și drogați. În Uruz, Thelia era posedată animalic de sute de soldați vandokari. Alții se excitau în fața imenselor ecrane din Virtualia.

— Tu! spuse Anuk, privind-o pe Marina.

Femeia se opri brusc, fiind înhățată de-o gheară invizibilă. Anuk o scană din cap până-n picioare.

— Naej? Ce știi de Naej?

— Ceea ce știe toată lumea despre Moș Profetie...

— Nu mă minți, muiere! răsti Anuk, trântind-o la pământ dintr-o singură privire.

Era furios deoarece femeia era sinceră. Amintirile o legau de Naej însă nu existase niciodată ceva mai mult decât bar, sex și droguri. Poate Vayax, dar nici acolo vreo urmă de complot.

— Să fie dusă în camera mea! porunci la doi vandokari care tânjeau după formele femeii. Să n-o atingeți că v-arunc la bestii!

— Ce facem cu membrii consiliului? întrebă generalul Thran. Nu ne mai sunt de folos...

— „Bestiile” mele sunt înfometate?

— Întotdeauna, stăpâne.

— Ne întâlnim la arenă peste șase ore. Informează publicul. Intrarea este liberă.

*

— Toate unitățile se vor prezenta în sectorul 125B! Toate unitățile se vor prezenta în sectorul 125B!...

— Care este directiva nr.1, soldat 733?

— Un android trebuie să se supună întotdeauna ordinelor date de către Anuk.

— Perfect, spuse generalul Sergius. Fă-mi legătura cu Jafar Al'Karuum, se adresă unui vandokar.

Aflat în camera sa, unde era desfătat de un harem de pteoliene, liderul negustorilor Tzulu, o matahală cu patru brațe, primi invitația holografică a generalului.

— Generale Sergius, ce onoare să aflu vești de la măritul Anuk.

— Preaînalte Jafar, plăcerea este de partea noastră.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Avem nevoie de un transport de androizi pe trei planete din sistem: Ulma, Pteol și Velora.
— Câte bucăți?
— Un milion...
— Cât?! N-am auzit bine?
— Un milion. E vreo problemă?
— Este cam mult ce-mi cereți. Trebuie să fac mai multe drumuri... Cu Vorexul stăm cam prost... hm, vă costă... 50 de miliarde de darini, da, da, 50 de miliarde de darini, spuse liderul negustorilor, calculând pe o consolă.

— Ținând cont de buna noastră alianță, acceptăm condițiile. În semn al aprecierii noastre față de serviciile negustorilor Tzulu, sunteți invitat la spectacolul pe care măritul Anuk îl organizează la orele 18. Restul detaliilor le vom discuta la cină.

Vestea spectacolului circulă cu repeziciune, mii de curioși și fanatici lenurieni adunându-se în amfiteatrul din centrul Zayonului. Terifiantele coleoptere cu mandibule ramificate, aduse tocmai de pe planeta Kabras, erau împinse de jeturile de acid prin tunel, către arenă. Șuierul lor stârni ropote de aplauze. Apoi începu masacrul condamnaților: membre smulse, mațe deșirate, capete care pocneau și împrăștiau creiere... Anuk plătise darini grei negustorilor Tzulu pentru achiziționarea insectelor gigantice. Maleficul edenian își mângâia barba mică și ascuțită, schițând un zâmbet grotesc. Și-l imagina pe Uezen în arenă, sleit de puteri, implorându-i mila...

*

Anuk intră în cameră. Sorbi câteva picături de Spalsix și pielea violacee îi reveni la culoarea normală. Se apropie tiptil, atingând-o pe Marina pe umăr.

— Iar tu...? spuse femeia trezindu-se dintr-un vis eliberator.

— Iar noi, o întrerupse edenianul punându-i degetul pe buze.

Marina îl primi între coapse fără să se împotrivescă. Anuk îi provoca o plăcere stranie, pe care n-o mai avusese vreodată. Fiecare penetrare îi făcea urechile să-i țiuie, iar orgasmele înlănțuite îi declanșau tremurături incontroabile. Din când în când își pierdea cunoștința însă suflul edenianului, rece ca briza mării Kora, o readucea la viață.

— Știi, vei fi o mămică pe cinste, râse Anuk spărgând tăcerea.

Marina își simți pântecul invadat de valuri de căldură. Urma să nască un nou vandokar - soldatul de elită al lenurienilor.

Capitolul VII – Lupta

Zen Dyva se afla în fața soldaților din avanpost, anunțând pericolul care se apropia:

— V-ați antrenat în infernul deșertului, în condițiile cele mai grele ale Anorilor, fără apă, fără prieteni, fără familii. Suntem soldați ai avanpostului, cea mai mare mândrie a mea și a consiliului... Suntem aici pentru cei care și-au încredințat viitorul în mâinile noastre, pentru cei care și-au pierdut viețile pe Nede și pe celelalte planete. Suntem aici pentru a-l opri definitiv pe Anuk! Cu toții vreți să vă întoarceți acasă, dar ce mai înseamnă acum, acasă? Karan este tot ce ne-a rămas. Ne vom apăra, vom învinge și vom recuceri Zayonul. Și nu e vorba numai despre supraviețuire și onoare, spuse Zen Dyva privind legiunea de mercenari pteolieni. Veți fi răsplățiți înmiiți pentru serviciile voastre... Nu uitați, planeta este de partea noastră, Nagur și deșertul sunt

prieteniilor noștri! Îi vom stârpi pe nemernici ca pe niște gândaci! Îi vom trimite pentru totdeauna în lumea întunericului!...

Uezen și Mud, îmbrăcați în straie albe, simple, apărură din spatele lui Zen Dyva:

— Noi, cei din seminția ultimilor supraviețuitori de pe Eden, suntem aici, alături de voi, pentru a-l învinge pe cel care v-a ucis frații, surorile și părinții! Pe cel care vrea să vă transforme în simpli cobai drogați cu Vorex! Împreună vom reuși! Câți dintre părinții voștri au murit pe Nayur? Câți au luptat împotriva lenuriilor, a drogurilor și chiar împotriva propriilor semeni? Să nu uitați niciodată asta! Este timpul să eradicăm o dată și pentru totdeauna această „molină”! Și, după ce vom învinge, iată ce ne așteaptă!

Îndreptându-și brațele spre cer și rostind o incantație în limba străveche a edenienilor, Uezen și Mud creează o imensă hologramă reprezentând o planetă paradizică, cu ape curate și vegetație abundentă renăscută din puterea verdului vieții - Spaal.

*

— La un moment dat trebuie să alegi, știi bine asta...

— Nu sunt obligat! Pot trăi foarte bine... și cu el și cu tine...

— Nu Naej, tu deja ai ales. Recunoaște... Vrei să-ți aduc aminte de câte ori ai acționat în numele meu?

— E numai vina ta! Eu n-am vrut să fac rău nimănui!

— Naej..., vrei să-ți amintesc câți oameni au murit pe Nayur din cauza ta?

— Nu, nu! E numai vina ta!

— Naej, nu mă poți nega! Nu poți nega puterea ce te-nconjoară și te înalță!

— Ba pot! Am învățat din greșelile mele. Îmi pot controla gândurile, simțurile. Și știi? Cu cât încerci mai mult să te impui, cu atât ești mai neputincios. Ești disperat și încerci să pui stăpânire pe ceea ce am mai de preț, pe sufletul meu. Chiar dac-am făcut unele greșeli, nu-ti voi mai oferi, vreodată, satisfacția de a mă vedea suferind!

— Bătrân prost! De câte ori înverșunarea și ura nu te-au scos din impas? De câte ori răzbunarea nu te-a făcut să triumfi?

— Nuuuu!!! Ajungeeeee!!! M-am săturat! Nu mai vreau nimic, nu mai am nevoie de nimeni!

— Nu se poate, Naej. Tu deja ai ales... tu deja ai ales... tu deja ai ales...

— Vreo schimbare, doctore Lamas? Întrebă Zen Dyva.

— Nu..., se află încă în comă profundă. Am încercat diverse tehnici de resuscitare, dar nu răspunde. Creierul are leziuni, nivelul CPK este ridicat.

— Să fie infestat cu vreun parazit... să fie o substanță necunoscută?

— Nu. Însă în urma scanării activității neuronale am găsit unele asemănări cu vandokarul din laborator.

— În ce sens?

— După cum vedeți, în aria cortexului, la nivelul hipotalamusului, se observă aceste modificări. Așa arată o activitate normală, așa arată la Naej și așa la vandokar. De asemenea, nivelul histaminelor este sub limitele normale. Cred că este un atac mental.

— Un atac mental? Crezi că?...

— Uezen trebuie să apară. Numai el ne poate spune.

Ajuns la fața locului, edenianul schiță un gest vădit de nemulțumire.

— I-ați verificat activitatea telepatică?

— N-am reușit, nu răspunde la stimuli...

— Hm, chiar și în cele mai profunde come, ar trebui să răspundă la stimuli! Ceva nu-i în regulă. Lăsați-ne singuri!

Bătrânul edenian picură câteva picături de Spalsix printre buzele profetului. Sorbi restul, închise ochii și îl strânse pe acesta de mână. Murmurând pe limba strămoșilor edenici, începu să coboare adânc în subteranele minții, ca printr-o fântână neagră. Acolo jos, Naej plutea captiv într-o sferă din care irizau mii de microfulgere. Se apropie și, deodată, în fața sferei, apăru Anuk ținând în mâini o secure.

— Tu?!

— Dar cine credeai, bătrâne?

— Lasă-l în pace! Asta-i doar între noi!

— Nu se poate... e prea târziu. Zarurile au fost aruncate!

— Lasă-l! Spune-mi ce vrei!

— Știi prea bine ce vreau, bătrâne. Capul tău în schimbul vieții lui Naej!

— Nu vei avea niciodată ocazia!

Uezen își adună puterile și lovi, dar fulgerul ricoșă din secure direct în sferă. Naej scoase un strigăt înăbușit și căzu la pământ...

— Nuu! strigă Uezen disperat.

— Ha, ha, ha! Pregătește-te bătrâne, corpul tău va fi aruncat la bestii! Craniul tău va sta în mâinile mele!

Uezen încercă să se apropie, dar Anuk și sfera dispărură concomitent. Naej privea într-un punct fix, respirând sacadat. Îl strânse de mână și începură să urce prin fântâna neagră...

— Iartă-mă! fură ultimele cuvinte ale profetului.

— Sufletul tău va fi veșnic de partea luminii, spuse Uezen, ținându-i palma pe frunte.

*

Corpul neînsuflețit al profetului se afla în mijlocul mulțimii. Uezen și Mud îl stropeau cu ulei de Zabal, rostind incantația morții. Apoi aprinseră focul.

— Moartea ta și veșnicia tuturor, bunule prieten. Fie ca Paradisul să renască din lacrima ta. Fie ca sufletul tău să se reîntoarcă pur la Democles...

În avanpost toată lumea tăcea. Moartea profetului fusese un avertisment clar. Nu aveau timp de regrete. Fiecare își cunoștea foarte bine rolul. Cu toții erau doar piese de puzzle pe care destinul le adunase într-un punct din univers, pe planeta Nede, acolo unde două sute de mii de oameni aveau să cunoască forța armatei lenuriene.

*

Sirenele începură să sune. Tancurile înaintau silențios.

— Când ajung în câmpul de mine, la semnalul meu, loviți tot ce mișcă! spuse Uezen trăgătorilor de elită.

În scurt timp, exploziile dezactivară scutul deflector al tancurilor din prima linie.

— Acum!

Tunurile ionice își începură tirul constant și precis. Însă din spatele tancurilor cu comenzile paralizate, topterele lenurienilor țâșniră în toate direcțiile, regroupându-se apoi, la distanță de câteva mile, în două formații. Una se îndreptă spre avanpost și cealaltă spre munți. Tunurile laser trăgeau în rafală din turnurile avan-postului. Topterele se învârtteau în aer ca niște muște bete și

se izbeau de stânci. Altele reușiră să se apropie, lansând bombele termobarice. Undele de șoc produceau cratere uriașe în apropierea avanpostului. Zidurile tremurau, fiind gata să cedeze dintr-o secundă-n alta.

Anuk urmărea bătaia din camera de comandă a Modorului. Imensul vehicul blindat era flancat de mai multe tancuri.

— Stăpâne, turnurile avanpostului au cedat, spuse comandantul Norega. Topterele au reușit o breșă în peretele nord-vestic.

— Să intre vandokarii! Atacați din două flancuri! Cinci legiuni să pătrundă prin breșă și alte cinci să forțeze intrarea principală!

Soldații avanpostului se luptau din greu pentru menținerea poziției, dar armele telepatice nu aveau niciun efect. În câteva minute mai mult de cincizeci de mii de suflete pieriră din cauza rafalei puternice a vandokarilor. Lerman și Suara încercau să salveze cât mai mulți răniți însă puterile li se diminuau cu fiecare transfer de Zetta.

În spatele porții principale, Mud și zece legiuni de soldați așteptau apropierea inamicilor. Zen Dyva și trupa de elită a trăgătorilor îi flancau de pe partea stângă. Vandokarii se apropiară de raza de atac.

— Acum! spuse Zen Dyva.

Rachetele decolară cu zgomot. Vandokarii se așezară în poziție defensivă, iar rachetele loviră scutul fără efect, căzând la sol și scoțând un fum subțire. Dar, după câteva minute, vandokarii începură să tragă unii în alții, înnebuniți de virusul turbării. Virusul cu priză la Vorex, testat luni de zile în laboratoare, era eficient.

— Ce se întâmplă, stăpâne? îl întrebă generalul Tran pe Anuk. Parcă ar fi turbați.

— Se pare că nu va fi așa de ușor, precum mă așteptam, răspunse edenianul. Anunță retragerea. Mă voi ocupa personal de avanpost.

Liniște. Trapa vehiculului de comandă culisă și Anuk ieși afară. Furios, ridică dintr-un singur gest al mâinii topterele care-i stăteau în cale și le aruncă lateral. Când se apropie de raza de atac a blasterelor, Uezen ordonă deschiderea focului. Anuk respinse primul tir dintr-o singură mișcare de degete. Apoi își adună toată energia și fulgerul său globular lovi poarta avanpostului care se sparse ca o coajă de ou. În spatele ei, Mud își acoperea soldații cu aura sa protectivă. Un al doilea fulger lovi cu putere, slăbind forțele edenienei. Atunci, Uezen sări de pe ziduri, în întâmpinarea unui atac ce le-ar fi fost fatal.

Față în față, cei doi edenieni urmau să decidă soarta luptei. Anuk ridică două tancuri Ural și le aruncă asupra lui Uezen. Acesta le respinse cu greu și ripostă cu palma vibratoare. Unda de șoc trecu pe lângă Anuk ca o boare de vânt.

— Ha, ha, ha! Bătrâne, numai atâta poți?

Anuk își întinse mâna și începu, de la distanță, să-l strângă de gât pe bătrânul edenian. Uezen cedă încet-încet, căzând în genunchi.

— Să faci întocmai cum îți spun! îi spuse Mud lui Namur care tocmai venise din sectorul nord-vestic. Încă nu ești pregătit!

Edeniana alergă spre Uezen, încercând să-l salveze. Degeaba... Expunerea la Nagur de-a lungul deceniilor îi slăbise considerabil puterile. Anuk o prinse cu cealaltă mână și o ridică în aer.

— Repede, repede, nu știu cât va ține! le spuse Namur ultimilor supraviețuitori ai avanpostului. Aceștia, împreună cu Zen Dyva, se teleportară pe nava Perseus care aștepta camuflată pe orbită.

— Uezen, Mud? întrebă Remo aflat la pupitrul de comandă.

— N-au vrut să vină, spuse Namur. Mi-au zis că e prea târziu pentru ei. Și că avem nevoie de timp.

— N-am fi avut nicio șansă, spuse Lerman.

— N-ar fi trebuit să rămână! N-ar fi trebuit să rămână! izbucni sereniana.

Lerman se apropie cu prudență și puse mâna pe umărul iubitei sale.

— Suara... Nici nu știi cât de mult mă doare! Dar nu mai putem face nimic.

— Anuk va plăti pentru asta! spuse sereniana, schimbându-și brusc înfățișarea.

— Nu cu ură, răspunse Namur. Nu cu ură. Folosiți Zetta. Să fim uniți. Numai așa îl vom putea învinge.

*

Anuk privea cu dispreț corpurile neînsuflețite ale celorlalți doi edenieni.

— Vezi, generale Sergius? Doar niște cadavre. Asta va fi soarta tuturor celor care ne vor sta în cale. Tăiați-le capul și aruncați corpurile la bestii.

— Stăpâne, spuse comandantul Norega apropiindu-se, Jafar Al'Karuum ne transmite că s-a ocupat de transport și e nerăbdător să vă întâlnească.

— Spune-i că-l aștept în avanpost. Până atunci, trebuie să-mi adaug două noi trofee la colecția mea...

Capitolul VIII – Calul troian

În afară de câteva proiecte despre naniți și motorul superluminic, Anuk nu reușise să captureze prea multe informații în urma bătăliei de la Karan. Mai mult decât atât, doctorul Lamas introdusese un cip în cutia craniană a tuturor celor care dețineau informații vitale despre Uezen, Mud și planurile lor militare. În momentul în care mințile prizonierilor erau sondate adânc, cipul declanșa moartea subită. Prin urmare, Anuk se hotărî să scoțoască și printre programele Vayax, găsimd, într-o subrutină, frânturi dintr-un program codat intitulat Karan 4300. Își chemă cei mai buni ingineri și, după șase zile, reuși să recupereze informația în totalitate, descoperind un antrenament de luptă în care memoria utilizatorului se interconectează cu matricea simulatorului Vayax, rezultând o realitate virtuală în care mașina învață rapid și se adaptează puterii mentale a fiecărui individ. Cu cât instinctul de atac și distrugere al utilizatorului era mai mare, cu atât simulatorul crea un program cu nivel de dificultate sporit.

Acțiunea se petrece în Karan, la al doilea nivel subteran al laboratorului. Personajele virtuale erau Mud, Uezen, Naej și un contingent de zece soldați. Anuk, fără să bănuiască nimic din planul inteligent al lui Uezen de a lăsa un cal troian în cazul în care Zayonul era cucerit, se decise să fie primul care să afle ce fel de informații erau implementate în program. Luă o doză de Spalsix, își puse ochelarii holografici și... intră în avanpost.

— Grad de pericol: Karan 4300, alertă galbenă. Avanpostul a fost compromis. Toate echipele să se îndrepte spre laboratorul medical.

Anuk, aflat într-unul din paturile laboratorului, des-chise ochii. Se deconectează de la aparatele medicale, se ridică și cercetă încăperea. În colț, pe una dintre mese, se afla un blaster, o vestă de protecție și o fiolă de Spalsix. Le ignoră. Pașii contingentului se auzeau apropiindu-se. Ieși în întâmpinare și își îndreptă mâinile către soldați. Nimic! Forțele sale erau nule, iar rafala de blastere îi străpunse pieptul. Șocul virtual îi făcu ritmul cardiac să crească vertiginos, generalul

Sergius alarmând echipele de specialiști și de medici. Aceștia căzură de acord că deconectarea de la Vayax era imposibilă fără ca edenianul să sufere traume ireversibile. Înceau cu disperare să găsească o soluție...

— Grad de pericol: Karan 4300, alertă galbenă. Avanpostul a fost compromis. Toate echipele să se îndrepte spre laboratorul medical.

Anuk deschise ochii. Avea amețeli, iar pieptul îl dorea puternic din cauza loviturii anterioare a blasterelor. Își puse vesta de protecție, înghiți fiola de Spalsix și strânse arma în mână. Ieși furios din încăpere și reuși să doboare cinci soldați. Vayax se adaptă rapid și edenianul fu surprins din spate de rafala puternică a celorlalți soldați. Inima începu să-i bată rapid și doctorii îi administrară intravenos 25 ml de Spalsix. Erau convinși că ritmul cardiac prea mare, chiar și în cazul unui edenian, nu putea fi susținut pe o perioadă îndelungată de timp. Keshlesh, șeful specialiștilor, încerca să rescrie o linie de comenzi pentru ieșirea din avanpost și, implicit, sfârșitul programului. Cu greutate reuși să creeze o legătură cu sistemul de ventilație. Anuk trebuia să străbată culoarul în siguranță, să ajungă la sala de mese fără să atragă atenția, să blocheze ușa de la intrare, să îndepărteze grilajul situat în plafon și să se strecoare înăuntru...

— Grad de pericol: Karan 4300, alertă galbenă. Avanpostul a fost compromis. Toate echipele să se îndrepte spre laboratorul medical.

Anuk avea dureri puternice în zona pieptului și a spatelui. Se deconectă de la aparatele medicale, își puse vesta de protecție, înghiți fiola de Spalsix și strânse arma în mână. Ieși din încăpere și porni în direcția opusă contingentului, spre sala de mese. Mud, Uezen și Naej îl încercuiră la capătul coridorului. Îi privi cu dispreț, își ridică blasterul, dar nu apucă să apese pe trăgaci... Stop cardiac! Doctorii îi injectară o doză de adrenalină direct în inimă, conchizând că încă un șoc i-ar fi fost fatal. Însă, când puțini se mai așteptau la o soluție, Keshlesh descoperi că programul putea fi rescris și la categoria de echipamente, Anuk putând beneficia de o armură de camuflare invizibilă.

— Grad de pericol: Karan 4300, alertă galbenă. Avanpostul a fost compromis. Toate echipele să se îndrepte spre laboratorul medical.

Anuk avea dureri groaznice în tot corpul și privirea îi juca unele feste. Își puse armura și trecu de toți inamicii fără să fie detectat. Intră în sala de mese, închise rapid ușa și trase cu blasterul asupra panoului de control, blocând orice tentativă de accesare electronică. Se urcă pe un scaun și scoase șuruburile capacului de la gura de aerisire. Simulatorul Vayax se adaptă rapid și Naej folosi un dispozitiv cu jet de plasmă pentru a decupa ușa metalică. Cu câteva secunde înainte ca toți ceilalți să pătrundă înăuntru, Anuk reuși să se strecoare în sistemul de ventilație, focurile blasterelor nereușind să-l atingă. Doar fumul înecăcios se strecură în spatele său, provocându-i un acces cumplit de tuse...

Deschise ochii, iar pulsul îi reveni la normal. Se ridică din scaunul Vayax și îl fixă cu privirea pe Keshlesh. Din cauza unui incompetent îndurase câte îndurase. Încercă să-l sugrume, dar constată cu stupeoare că puterile îl părăsiseră. Plin de dispreț, le făcu tuturor semn să plece. Îl opri doar pe generalul Sergius, căruia îi tremurau genunchii ca unui condamnat aruncat la bestii. Îi porunci să-i aducă o fiolă de Spalsix, o sorbi dintr-o înghițitură și încercă palma vibratoare, dar fără rezultat...

În următoarele nopți, Anuk se confruntă cu primele sale coșmaruri. Simulatorul Vayax, pe lângă traumele fizice neobișnuite pe care i le produsese, îi mai lăsase o amintire de neuitat care îi aparținuse lui Lerman. În fiecare vis intra în pielea pământeanului și urla văzându-și părinții uciși de pandemie. Când se trezea era epuizat și avea pielea vânăată. Consuma mai multe fiole de Spalsix pentru a-și estompa amintirile posedante însă utilizarea excesivă a substanței bloca

regenerarea celulară. În câteva zile îi albise părul, iar ridurile se înmulțeau la colțul ochilor și pe frunte. Ochii verzi își pierduseră strălucirea lor de smarald, căpătând culoarea unor frunze aflate în pragul toamnei. Buzele stafidite și venele mâinilor erau ca ale unui bărbat aflat la vârsta deplinei senectuți. Mângâindu-și barba mică și ascuțită, așa cum o făcea de obicei, rămase cu un smoc între degete. Gândul morții îi provocă un tremur rece de-a lungul șirei spinării.

Cantitatea de memorie alocată tragicului eveniment din copilăria lui Lerman era infimă, astfel încât transferul fusese nedetectabil. Și, ca o măsură de siguranță suplimentară, funcția de autodistrugere a programului secundar se declanșase la numai 12 milisecunde după utilizare. Distrăși de Karan 4300, specialiștii lui Anuk nu avuseseră de unde să știe că transferul de memorie era cireașa de pe tort. Planul lui Uezen funcționase perfect. Anuk își prăjise o mare parte din sinapse și Namur ar fi putut să-i reziste. Numai că lucrurile nu erau chiar așa de simple...

*

La primul nivel subteran al spitalului, Anuk se dezechipă în prezența mai multor infirmiere-android. După un duș fierbinte trecu printr-un coridor intens ventilat la capătul căruia se afla filtrul de decontaminare. Urmă scanarea ADN și drumul spre sala de operații.

Era izolat într-o cameră cilindrică, înaltă de trei metri. Deasupra tavanului transparent, androizii îi monitorizau semnele vitale. Brațul unui robot se apropie și îi aplică un cateter arterial pe carotida comună. Imediat simți înțepături în tot corpul, urmate de o stare accentuată de hipertermie. Naniții începeau să lucreze...

După operație, Anuk își manifestă generozitatea și oferi credite la Vayax tuturor angajaților spitalului. În Zayon, simulatorul continua să aibă o mare popularitate. Ultimele modificări ale interfeței neuronale și noul model de ochelari holografici avuseseră un succes neașteptat. Lui Anuk îi revenise zâmbetul grotesc. Pe de o parte, viața soldaților de elită care consumau Vorex putea fi prelungită cu ajutorul naniților. Pe de altă parte, noua armată de androizi produși la Raptor și Eldena era capabilă să asigure ordinea pe restul planetelor din sistem.

Zayoniștii erau în continuare sclavii propriilor vicii. Aproape că nu mai făceau diferența între fostul consiliu și armata lenuriană care le cucerise orașul și planeta. Istoria de pe Nayur se repeta. Aceleași tabere însă din rândul zayoniștilor lipseau personajele principale...

*

Inițial, Uezen fusese împotriva modificărilor simulatorului care permiteau transferul de memorie. Dacă o astfel de tehnologie cădea în mâinile lenurienilor, populațiile convertite de Anuk ar fi fost mult mai ușor de manipulat în luptele de cucerire. Adolescenții, bătrânii și femeile ar fi avut amintirile, curajul și chiar fanatismul unor luptători de temut. Din acest punct de vedere, tehnologia nu ar fi limitat proporțiile unui conflict, nici numărul celor care ar fi pierit într-o confruntare directă. Pe de altă parte, simulatorul Vayax nu reușea să înlocuiască procesul meditației zettice, nepermițându-le astfel lui Mud și Uezen să beneficieze rapid de o armată numeroasă de discipoli. Cu toate acestea, Uezen convenise cu Lerman și Suara, înaintea bătăliei de la Karan, ca Namur să-i moștenească toate cunoștințele. Chiar dacă, pe lângă prețioasele informații, urma să primească și amintirile dureroase de pe vremea când soarele Uta'H făcuse pri-mele victime pe Eden.

Capitolul IX – Terra

Aveau deja șase luni de când călătoreau. În camera 47 din habitacul, Suara adormise de puțin timp. Lerman, care tocmai îl ajutase pe Val Remo să repare o conductă de plasmă, se apropie tiptil. La o jumătate de metru se opri pentru o clipă, îmbătat de frumusețea serenienei. Cine ar fi crezut că șoldurile perfecte erau ale unei femei de aproape optzeci de ani? Îi admiră sânii fermi care încercau să răzbată prin bluzița transparentă, apoi urcă cu privirea pe curba gâtului zvelt. Nu mai rezistă și, cu o mișcare atentă și delicată, îi îndepărtă părul negru-strălucitor care îi acoperea obrazul alb ca laptele, strângându-l într-o șuviță și așezându-l după urechea fină și ascuțită. Ea deschise ochii mari, căprui, și îi zâmbi.

— Ai venit, Lerr?

— Am venit, iubito.

— Cât mai avem?

— Încă trei săptămâni. Nu mai e mult...

— Of... Vom fi în siguranță pe Terra?

— Sper, iubito. Farlaah ne așteaptă...

— Uezen... Mud...

— Da, iubito, știu. Și mie-mi lipsesc...

— Știi, dacă nu erau ei...

— Știu, iubito. Totul se datorează lor...

— Și lui Naej. Meditațiile, orele la Vayax... Dacă ai ști câtă răbdare a avut cu mine. Mi-a fost ca un tată. Ce-o să ne facem fără ei?

— Trebuie să fim tari. Nu avem încotro.

— Ce face Namur?

— Cum îl știi, meditează.

— Abia dacă-l văd. Nu e prea mult pentru el?

— Are nevoie să fie singur. Amintirile lui Uezen sunt copleșitoare...

— Aș vrea să-i fiu mai aproape. E totuși copilul meu...

— E și al meu, nu uita. Dar are nevoie de asta...

— Mă protejezi, Lerr. Ar trebui să ai mai multă încredere-n mine. Nu mai sunt acea ființă naivă pe care-ai cunoscut-o prima oară.

— Iartă-mă, Suara. Tu ai ceva al tău pe care mi-e teamă să-l distrug. Vocea ta mereu dulce, candoarea ta...

— Mulți mi-au zis că-s mămoasă. Mulți mi-au zis că-s clișee. Tu însă m-ai înțeles. Noi n-avem nevoie de prea multe cuvinte...

— Așa este.

— Ai văzut-o pe fata familiei Remo? Cred că-l place pe Namur...

— O știu pe Luana, e o fată drăguță. Val Remo e foarte mândru de ea. Dar cum ai...

— Voi, bărbații, scăpați întotdeauna micile detalii...

— Lasă că nu-i chiar așa. Mai ții minte prima noastră întâlnire?

— Cum aș putea uita? Nu ți se mai dezlipeau ochii...

— De zâmbetul tău...

— Oare?

— Ce vrei să spui?

— Lerule, Lerule, la viața pe care-ai avut-o, mare noroc că m-ai găsit...

— Aaa, eu te-am găsit? Sau tu m-ai găsit?

- Hai să nu ne șicanăm acum. Și te rog, nu te mai uita așa la mine...
- Dar cum mă uit?
- Hai, nu mai face pe prostul...
- Ooo! Mă scuzați, doamna Kruger, dac-am atentat la frumusețea dumneavoastră!
- Domnule Kruger, să vă fie rușine! Controlați-vă simțurile!
- Nu mai pot, doamnă! Mi s-a-nfierbântat spax... spal... spacxu, Spalsixu-n vene, mama lui de Spalsix!
- Hai, nu mai spune? Și ce ți s-a mai înfierbântat?
- Ăăă, uite cât de tare-mi frige fruntea! Pune mâna să vezi...
- Fugi de-aici, măi! N-ai nimic! Măi! Stai cu-minte... Nici să nu te gândești!
- Hai, nu mai fi așa de rea... Lasă-mă doar să...
- Nu, nu, nu! La purificări cu tine!
- Ai, ai, ai! pe cine mi-am găsit! O să ajung sfântul Lerman Kruger până la urmă...

*

Lerman venise pe lume pe 14 aprilie 2047, în Snowdon, oraș în nordul Vechii Federații, exact lângă banchiză. După spusele mamei, fusese un nou născut foarte bine făcut, greu ca un pietroi de pe fundul râului Tiva. De la tatăl său moștenise ochii albaștri și părul blond, spunându-i-se Lerr - micul prinț al zăpezii. I se cântau cântece din legendele nordice, iar când creșu mai mare, bunicul îi povestise cum veniseră zânele nordului din alte colțuri ale universului pentru a îi prezice viitorul. Așadar, urma să facă o călătorie îndepărtată și, la un moment de răscruce, dragostea era singura care îi putea salva viața. Atunci nu credea mare lucru din toate cuvintele pe care le inventase bunicul său de dragul poveștii, dar după întâlnirea cu edenienii era din ce în ce mai uimit de bizara coincidență.

Lerman păstra o amintire de neuitat despre casa în care se născuse. Situată pe un mal mai abrupt al râului Tiva, mai largă la bază și mai restrânsă pe măsură ce câștiga în înălțime, casa din piatră albă și cărămidă roșie semăna mai degrabă cu un castel din legendele nordului. Lui Lerman îi plăceau foarte mult poveștile despre Erik, prințul curajos al laponilor care traversase oceanul și se luptase cu urșii polari trimiși de zâne să-l oprească din drumul spre castelul lor. După ce trecuse de toate obstacolele, Erik o întâlni pe Areea, cea mai frumoasă dintre zâne, de care se îndrăgosti instantaneu. Pe urmă au domnit împreună peste întinderile zăpezilor veșnice, în castelul Snowdon. Din această legendă se spunea că provine și numele orașului, iar lui Lerman îi plăcea să creadă că zidurile între care locuiau erau întocmai ale faimosului castel.

Exceptând ororile pandemiei, anii tinereții petrecuți la Snowdon au fost cele mai fericite momente din viața lui Lerman. Vara, când se dezghețau apele râului Tiva, se ducea cu vărul Harris la casa bunicilor de pe celălalt mal, acolo unde apele erau mai puțin adânci și mai calde. Pescuiau deseori cu mâinile printre pietre și prin scobiturile făcute sub malul apei. Uneori, pe înserate, se dezbrăcau de toate hainele și se scaldau. Din spatele tufișurilor, Ann și Alexis Thompson, fetele vecinilor, își dădeau coate și chicoteau. Vara petreceau foarte mult timp în preajma râului, iar când venea iarna, cel mai lung anotimp, se bucurau de sărbătorile zăpezii: patinau, schiau și mergeau cu toții în Orașelul copiilor pentru a își expune propriile sculpturi în gheață.

Când era la școală, lui Lerman îi plăceau cel mai mult competițiile sportive între clase. Educația pe care i-o dăduse tatăl său îl ajutase să fie printre cei mai buni. Florian era dominant,

dar generos. Îi devenise model de mic și spera că îi va călca pe urme când va ajunge adult. Tot de la el învățase să se apere de băieții mai mari, protejându-l totodată și pe vărul Harris. Știa tot felul de trucuri, dar dacă ceilalți erau numeroși, fuga era cea mai sigură; încă un motiv care i-a ajutat să ajungă atleți desăvârșiți...

Helen și Florian îi asiguraseră o educație sănătoasă. În comparație cu copiii altor familii, care aveau ultimele noutăți în materie de computere, console și ochelari holografici, Lerman iubea natura, practica sportul, iar acasă citea poveștile bunicului său. Tocmai datorită preocupărilor sale ajunsese matur înainte de vârsta firească, ceea ce l-a ajutat în momentul în care virusul Frazier începuse să facă ravagii.

La cei patruzeci și doi de ani ai săi, Lerman avea o experiență mare de viață. Ochii albaștri și pletele blonde mai păstrau ceva din inocența copilăriei. Nici pandemia, nici exilul pe o planetă lipsită de zăpezile nordului nu-i furaseră această trăsătură. Tocmai de aceea Suara îl iubea așa de mult, în adâncul sufletului asemănându-se ca două picături de apă.

Lerman, Suara și Namur formau o adevărată familie. Dar știau că nu se putea bucura de pace decât pentru foarte puțin timp. Acum trebuiau să profite la maxim de faptul că Anuk și armata lenuriană se ocupau de controlul și colonizarea planetelor din sistemul Nagur.

*

Lerman spera că Farlaah îi va primi la fel de bine, chiar dacă Naej, intermediarul dintre Terra și consiliul zayonist, plecase definitiv în împărăția lui Democles. În calitatea sa de președinte al Vechii Federații, Farlaah devenise un individ foarte reticent. Mai mult de atât, era foarte deprimat de când soția sa, Salia, sfârșise în chinuri groaznice din cauza pandemiei.

— Pierderea Nedei este o tragedie, spuse Farlaah. Ajutorul acordat supraviețuitorilor de pe Terra a fost neprețuit... Eu și Naej ne-am înțeles foarte bine... Aceste vești mă tulbură profund. Puteți rămâne aici până vă refaceți forțele, dar trebuie să știți că implicarea într-un conflict de o asemenea anvergură ne depășește posibilitățile.

— Până la urmă, Anuk va ajunge aici, răspuse Lerman. Este doar o chestiune de timp. Noua alianță cu negustorii Tzulu îi permite să cucerească planetă după planetă, sistem după sistem.

— Și ce l-ar interesa la o planetă în bandaje?

— Lenurienii sunt ca o plagă care se întinde peste tot în galaxie, interveni Namur în discuție. Nu caută decât să-și întărească armata cu noi victime controlate de Vorex. Credeți că pandemia a fost întâmplătoare?

— Ce vrei să spui?

— Este mâna lui Anuk. Din cauza negustorilor, armele sale biologice și drogurile au ajuns peste tot.

— Nici nu știi prin ce am trecut, Namur. Când a apărut prima navă a negustorilor Tzulu, ne bucuram de posibilitățile comerciale ce ni se deschideau. Dar, la puțin timp, au apărut și primele cazuri de îmbolnăvire. Oamenii erau panicați și căutau răspunsuri de la un guvern copleșit de evenimente. Tulpina virusului Frazier, cu o structură genetică diferită, se muta chiar sub ochii noștri fără să putem interveni. Am închis imediat granițele Vechii Federații, dar, în ciuda eforturilor noastre, virusul extrem de rezistent se răspândea prin aer cu o viteză incredibilă, reușind în două luni să infecteze întreaga planetă. Ni se raportau de pretutindeni milioane de morți și priveam neputin-cioși cum numărul căpăta proporții apocaliptice. La început virusul era nedetectabil și avea o perioadă lungă de incubație. Simptomele bolii apăreau mult prea târziu, iar singurul ajutor al medicilor era morfina. Ultimii supraviețuitori s-au refugiat în nord deoarece

virusul se răspândea mai încet din cauza frigului. Acolo am încercat să obținem un antidot, dar nu știam de unde să procurăm o probă de ADN din virusul original. Când rămăsesem fără speranță și așteptam inevitabilul sfârșit, au apărut khvarii din sistemul Aldebaran, ajutându-ne să sintetizăm un antidot. Dacă ei nu și-ar fi făcut apariția, astăzi am fi ajuns o planetă pustie. Însă prețul lor ne-a înrobii la o datorie care, după calculele noastre, ne lua un secol s-o plătim. Acum încercăm să reducem timpul cu ajutorul clonării...

— Khvarii n-au tehnologia militară ca să intervină? Nu cred că le-ar conveni să piardă resursele în fața lenurienilor...

— Vorbește cu ei. Dacă ne garantează protecția, situația se schimbă radical. Însă cum îi vei convinge? Mie mi se pare că vor să profite de situația disperată a altora și atât. Lor le convine de minune să le facem toată treaba și să plece cu navele încărcate fără să ridice un deget...

— Cred că știu cum să-i ademenesc. Nimeni nu poate rezista în fața pietrelor nedeice.

— Da, dar cât crezi că vor ține rezervele voastre?...

— Asta e problema noastră... Dacă te interesează cu adevărat, atunci îți fac o propunere...

*

Mi-ai clonat ființa
Mi-ai clonat sentimentele
Mi-ai clonat gândurile
Mi-ai clonat clona
Suntem șase miliarde de clone
Născute din același cuvânt
Purtând același război
De menținere a propriei
Identități...
(poet anonim de la începutul secolului 21)

*

Peste două luni pământeni semnară un acord cu khvarii și cu nedeniienii refugiați din cauza invaziei lenuriene. Noii sateliți de apărare așezați pe orbita Terrei erau mențiți să împiedice apropierea navelor negustorilor Tzulu și, implicit, debarcarea invadatorilor. Se formase prima bază comună în care cele trei forțe monitorizau activitatea spațială și își uneau eforturile pentru crearea unor tehnologii avansate. Khvarii aveau deja motorul superluminic și un sistem superior de scuturi defensive, pământeni aveau metalele grele, iar nedeniienii aveau pietrele prețioase. Mai mult de atât, Lerman îl avea pe Namur, moștenitorul cunoștințelor lui Uezen în urma transferului de memorie.

Pe Terra, clonarea ajutase la refacerea populației, dovedindu-se totodată un mijloc rapid și eficient al progresului economic. Milioanele de clone, care făceau la început doar muncile de jos, începuseră să ocupe funcții din ce în ce mai importante în sistem. Comitetul de Bioetică al Vechii Federații căzuse de acord cu organismele Noii Federații din Laponia ca toate clonele să capete drepturi egale în societate și în fața legii. Supraviețuirea oamenilor era mai importantă decât problemele legate de lezarea identității individului, a speciei sau atacarea demnității persoanelor clonate. Biserica punea problema degradării spirituale dar, de când cu apariția a peste 20 de rase extraterestre, își pierduse puterea de convingere. Dumnezeu căpătase o nouă

înfățișare în imaginația credincioșilor, iar toate vechile religii căutau să adapteze cărțile sfinte recentelor descoperiri. Clonele aveau acces la istorie, cultură, religie și întregul sistem de educație. Terra pornise de la zero pe drumul stabilirii unei noi identități, proces strict supravegheat de președintele Farlaah, de președintele Noii Federații, cât și de toți ceilalți care supraviețuiseră și nu uitaseră ororile pandemiei.

Capitolul X – En passant

Chiar dacă toate comunicațiile erau monitorizate, Anuk primea mesaje codate în mod regulat de la spionii săi. Astfel aflase de intervenția khvarilor și salvarea Terrei de la extincție. Nașterea noii alianțe și plasarea sateliților de apărare îi dădeau motive reale de îngrijorare. Dar cel mai surprins era de sosirea navei cu fugarii de pe Nede. Cum putuseră să scape fără să fie văzuți? Aveau o nouă tehnologie de ascundere? Își aminti de prezența pe care o simțise înainte de cucerirea Karanului. Să fie vreun alt edenian care lipsea colecției sale? Își făceau edenienii vizite protocolare, călătorind de la un sistem la altul, pentru evitarea interceptării undelor mentale? Dar câți aveau nave ca ale negustorilor, propulsate de amplificatori de gravitație și alimentate de reactoare cu antimaterie? Și cine mai avea ADN-ul negustorilor, astfel încât să creeze găuri de vierme prin conectarea universului fizic cu cel mental? Nimeni nu ajunsese la nivelul lor, celelalte rase încă se zbăteau să cucerească spațiul cu propulsia ionică sau motorul cu plasmă. Dar dacă meditațiile Zetta, combinate cu Spalsixul, reușiseră să-i pună pe discipoli pe picior de egalitate cu edenienii? Asta ar fi fost o lucrare abominabilă și o amenințare directă la adresa lenurienilor...

Inițial, Jafar Al'Karuum se opusese ideii unui atac rapid, neavând la dispoziție decât câteva nave Saytan, așa-zisele nave-mamă, și câteva sute de „creiere”. Cu cât erau mai multe creiere în rețea, cu atât găurile de vierme erau mai stabile. Prin urmare, sub influența drogurilor, negustorii știau cu exactitate traseul pe care aveau să-l urmeze. Vorexul, în acest caz, era drogul cel mai eficient. Dar Jafar avea deja experiența nefericită a celor două sute de creiere prăjite în prima călătorie spre Terra. Nu că i-ar fi păsat prea mult de semenii săi, dar asigurările pe care trebuia să le plătească familiilor erau enorme. Mulți dintre „piloții de rețea” care se angajau în călătoriile cu mare risc erau foarte bătrâni sau bolnavi. Primele lor erau foarte mari, dar asigurările aproape nule. Știau că nu mai aveau mult de trăit și se gândeau la moștenitori. Pentru alți piloți era o ultimă provocare. Jafar cunoștea situația sub toate aspectele și încerca să negocieze cum putea mai bine, astfel încât să-i rămână partea cea mai mare din prada de război a lenurienilor.

Anuk insista ca îmbunătățirile militare și noile nave de asalt, Val'thor, să fie testate în condiții reale de luptă. Se săturase de programele de simulare din Vayax. Jafar cedă până la urmă, dar fără să renunțe la prețul piperat pe care îl anunțase. Motivul său principal era că fiecare Saytan avea nevoie de cel puțin trei sute de „creiere” pentru crearea unei găuri de vierme. Se putea descurca și cu mai puțin, dar nu voia să riște și să rămână în pană în spațiul inamicilor. Conveni cu Anuk să trimită doar trei nave-mamă, fiecare încărcată cu cincizeci de Val'thor, nave pilotate în majoritate de androizi. O singură escadrilă era compusă din cei mai abili vandokari, care trebuiau să treacă de sateliți și să trimită date despre arsenalul militar al planetei. Anuk voia să știe dacă, odată cu debarcarea trupelor la sol, ar fi întâmpinat o rezistență puternică.

Namur privea îngândurat cerul nopții. Stelele străluceau mai puternic ca niciodată. Undeva, departe, Anuk își făcea ultimele pregătiri. Pe eșichierul universului, pionii negrului avansau mutare cu mutare. Prima partidă fusese câștigată de lenurieni. Albul făcuse rocada plane-telor,

dar pierduse turnurile Zayon și Nede, regele Uezen și regina sa, Mud. Acum, Lerman, Suara, Namur și cei de pe Terra le luaseră locul.

Chiar dacă decodase mesajele spionilor, Lerman le lăsase intenționat să ajungă la urechile lui Anuk. Zvonurile cu privire la slăbiciunea sistemului defensiv trebuiau să-l determine pe lacomul edenian să muște momeala. De cealaltă parte a oceanului, Noua Federație își făcea și ea ultimele pregătiri. Laponia și restul teritoriilor coope-rau sută la sută cu Faarlah, mai ales după ce președinte Peter Soderling și politicienii cei mai de seamă fuseseră convinși cu numeroase smaralde nedeice.

*

Namur ajunsese un bărbat în floarea vârstei. Ritmul creșterii se încetinise, dar puterile sale continuau să depășească orice previziune, un factor determinant fiind și cunoștințele dobândite în urma transferului de memorie. Era un bărbat athletic și foarte atrăgător, mai ales atunci când zâmbea. Avea părul negru ca al Suarei, purtându-l lung până la umeri. Ochii albaștri îi moștenise de la tatăl său. Când își lăsa barbă semăna cu mântuitorul din Biblia veche. Îi plăceau hainele largi, comode și muzica ambientală. Deseori medita ascultând cântecul pescarilor de pe malul Mării Sereniei, prima amintire pe care Suara i-o împărtășise în Vayax.

Luana îi dădea deseori târcoale când se oprea pe o bancă din grădina amenajată în interiorul bazei New Destiny. Era singurul loc care îl făcea să uite de toate previziunile sumbre. Fata îl saluta mereu prima și îl întreba ce face. Se simțea de fiecare dată stânjenit și, pe moment, nu știa ce să-i răspundă. După ce prindea curaj inventa tot felul de povești complicate, în timp ce ochii ei turcoaz, mari și migdalați, îl priveau cu uimire. Luana asculta ce asculta, apoi îi povestea și ea niște întâmplări care îi trezeau misterios interesul. În timp ce vorbea, firele de păr roșcat îi intrau pe la colțul gurii, iar el își imagina că i le scoate cu buzele...

— Namur, n-ai vrea să mergem în oraș?

— Aș vrea, dar...

— Dar ce?...

— Nu cred că este indicat...

— Din ce motiv?

— Nu trebuie să fim văzuți. Punem în joc securitatea bazei...

— Dar toți ceilalți ies. Își văd familiile, merg la cumpărături...

— Familia mea trăiește aici. Cât despre cumpărături, nu cred că ne lipsește ceva...

— Aș vrea să mănânc o pizza cu legume proaspete și trei sortimente de mozzarella. Ești sigur că fac așa ceva pe-aici?

— Voi întreba la bucătărie...

— Nu te obosi, m-am interesat deja...

— Și...?

— Și... nu ți-e clar? Pizza asta o găsești numai în Snowdon.

— Ce-ai zice de-o comandă pentru transportul de mâine...?

— O să te lase Farlaah să comanzi ce vrei?

— Desigur... Și așa e dator vândut tatălui meu...

— Cum așa?

— Aăă, nu pot să-ți spun, dar...

— Bine, bine, nu trebuie să-mi explici... Dacă faci rost de o pizza așa cum îmi place mie, îți promit o mică surpriză...

- Ce surpriză?
- Nu-ți spun acum. O păstrez pentru mâine...
- Hm... Mă faci curios. Aș putea să-ți citesc gândurile...
- Chiar poți?
- Aăă, nici asta nu pot să-ți spun... Dar...
- Secretosule, numai gura-i de tine...
- Poate, dar mâine-seară vei primi pizza dublă...
- Serios?
- Foarte serios!
- Bine..., mai vedem. Acum trebuie să plec... Nu vreau să mă certe ai mei...
- De ce să te certe?
- Ei, nu știi cum sunt părinții... Găsesc întotdeauna motive. Am plecat...
- Stai, unde te găesc mâine?
- Îmi dai cumva întâlnire?
- Întâl... ce ciudat sună.
- Suntem adulți, ce Dumnezeu! Cum ai vrea să sune?
- Ceva de genul, nu știu..., să mâncăm pizza împreună? Aduc și câteva beri... sau suc. Ce preferi?
- Îmi place Cola. Și aș vrea să văd un film.
- Film? Nu-i cam demodat?
- Niciodată! Ce, tu nu te mai uiți la filme din când în când?
- Eu?... Ba da! Ce zici, atunci, de ora 8, la sala de proiecție? La ora aceea nu e nimeni acolo. Toți merg la Vayax...
- Faci rost de un film bun?
- Desigur. Ce vrei să vezi? O comedie, o aventură?
- O comedie ar fi super! Vezi dacă au „Guru amne-zic”...
- N-am auzit de filmul ăsta...
- Doar întrebă. Nu l-am văzut nici eu, dar am auzit că e cu un guru care face numai pros...
- Stai! Nu-mi spune. Îl caut și-l vedem mâine...
- Atunci, rămâne pe mâine la 8, domnule pizza!
- Desigur, pe mâine, domnișoară mozzarella!

*

Uezen și Mud erau singurii care cunoșteau secretul smaraldelor nedeice. În fond, acestea nu erau altceva decât bucăți de sticlă colorată în verde cu ajutorul Spalsixului. Dar, față de nuanțele obișnuite obținute prin colorarea cu oxid de crom, pietrele nedeice aveau o strălucire inconfundabilă și o duritate inegalabilă. Uezen descoperise, astfel, cea mai bună modalitate de a-i testa pe potențialii discipoli. Nisip aveau din belșug, numai că planta Spaal, mare iubitoare de umbră, umiditate și temperatură constantă, era dificil de cultivat pe o planetă aridă. La început crescuseră planta în ascunzătoarea din munți, dar mai târziu, când nevoile se intensificaseră, creaseră primele sere în Zayon. Naej era singurul care cunoștea secretul edenienilor și se ocupa impecabil de întreaga activitate. Nimeni altcineva nu știa că între smaraldele nedeice și Spalsix exista o legătură directă. Uezen trebuia să acționeze cu băgare de seamă. Dacă Anuk ar fi aflat de la spionii săi că Spaal crește pe Nede, și-ar fi dat seama de prezența celorlalți edenieni.

Înainte de sosirea lui Anuk pe Nede, serele din Zayon fuseseră distruse. Întrucât rezervele de Spalsix și Vorex ale lenurienilor nu puteau ține o veșnicie, crudul edenian găsisese că Ulma, a patra planetă din sistemul Nagur, situată între Velora și Nede, avea clima cea mai potrivită pentru noi plantații de Spaal. Dar Ulma era plină de jungle luxuriante și animale feroce. Șopârlele de pe planetă, cele mai inteligente creaturi, reușiseră să supraviețuiască în zona de podiș de la Polul Nord. Acolo ridicaseră orașul Bathor, o fortăreață de șase milioane de suflete protejată de junglă prin Marele Canal de Separație. Canalul artificial, aflat în legătură cu râurile Silk și Ove, era larg de un kilometru și adânc de douăzeci de metri. Fusesse construit pentru a împiedica atacul animalelor de pradă, mai ales al ulmanozarilor, creaturi carnivore de peste zece metri înălțime care iubeau foarte mult carnea dulce a șopârlelor.

Ajuns pe Ulma, Anuk cuceri Bathorul cu ajutorul androizilor, iar apoi porunci navelor Val'thor să ucidă toți ulmanozarii din junglă. Le obligă pe șopârle să asaneze toate mlaștinile din apropierea orașului și să cultive Spaal. Dacă nu se supuneau ordinelor, androizii erau programați să le extermine de pe suprafața planetei, urmând ca rolul lor să fie preluat de sclavii de pe Pteol.

*

Trei nave-mamă Saytan și o sută cincizeci de navete Val'thor aflate sub comanda generalului Sergius atacară sateliții de apărare aflați pe orbita Terrei. Scutul defen-siv al sateliților era extrem de puternic, explozia navetelor Val'thor asemănându-se cu spectacolul unui imens foc de artificii. Doar trei dintre ele, pilotate de abilitii vandokari, reușiră să se strecoare printre sateliți, dar avioanele Suhoy X309 ale Noii Federații le luară repede în primire. Constatând ineficiența escadrilelor, generalul Sergius ordonă unei nave Saytan să înceapă atacul Nirval. Aceasta se poziționează în afara razei de atac a sateliților și începu să-i distrugă unul după altul cu tiruri rare și puternice. Însă la fiecare atac era obligată să coboare scutul defensiv pentru șase secunde. Remo înțelese că această slăbiciune defensivă îi permitea o manevră de teleportare de la distanță mică. Prin urmare, activă scuturile de camuflare și se lipi cu Perseus de fuzelajul exterior al navei inamice. Apoi îl teleportă pe Namur la bordul acesteia.

Pe coridoarele navei Saytan patrulau doar creierele de rezervă. Toți vandokarii și androizii fuseseră imbarcați pe navetele Val'thor. Profită de situație și îi hipnotiză pe negustorii care îi ieșeau în cale, deoarece nu voia să alerteze senzorii centrului de comandă. Ajunse în cele din urmă la sala motoarelor și armă explozibilul M23 lângă reactorul cu antimaterie. Apoi se îndreptă rapid către rețeaua de creiere. O liniște totală învăluia încăperea. Priveliștea era neobișnuită: peste 300 de negustori erau conectați la sistemul de navigație prin intermediul unor scaune asemănătoare cu cele din Vayax, fiind „alimentați” cu Vorex printr-un tub de plastic introdus într-un orificiu din zona cervicală. Deconectă cu mare grijă un negustor pe ecusonul căruia scria Ushu Mayuna, adormindu-l imediat printr-o simplă atingere pe frunte. Apoi îi transmise lui Remo printr-un comunicator minuscul să fie teleportați amândoi la bordul lui Perseus.

Explozia navei-mamă îl obligă pe generalul Sergius să anunțe retragerea. Acesta se întoarse în mare viteză pe Nede, așteptându-l pe Anuk să revină de pe Ulma. Edenianul, care tocmai își recăpătase o parte din puteri, nu acceptă pierderea navei Saytan. Acum trebuia să-i plătească lui Jafar o grămadă de darini, fără să fi obținut vreo pradă de război. Dintr-o singură mișcare de degete începu să-l strângă pe general de gât. Acestuia i se umflau ochii asemenea broaștelor Mox pe care șopârlele din Bathor le considerau adevărate delicatase.

Înfrângerea îl puse pe gânduri pe maleficul edenian. Înțelese că fără construcția unei flote numeroase nu avea nicio șansă să distrugă Terra. În plus, trebuia să găsească o soluție de atac fără coborârea scuturilor defensive. Pe lângă toate acestea, trebuia să controleze și să exploateze la maxim teritoriile ocupate.

Pe Terra, tripla alianță sărbătorea prima victorie. Baza New Destiny era plină de confeti și baloane. Khvarii, înalți, urâți și cocoșați, erau clovni petrecerii. Se făceau multe glume pe la spatele lor, dar nimeni nu avea curaj să le spună ceva în față, ca nu cumva să li se umfle tâmpile galbene și să înceapă să expectoreze prin micile trompe care le țineau loc de nasuri. Reprezentanții Noii Federații erau și ei prezenți, președintele Peter Soderling fiind deja amețit de cât Zar băuse.

Perseus avusese rolul decisiv în bătălie și Val Remo era tare mândru. Scutul invizibil obținut de la un comandant de pe Babel 2, în schimbul a trei sereniene, îl ajutase să devină un erou și să obțină un post de pilot în alianța nou creată. Acum putea avea grijă de familia sa fără să mai fie nevoit să alerge după tot felul de oferte mărunte.

Desigur, Namur fusese eroul principal al bătăliei, datorită curajului cu care se aventurase pe nava Saytan, capturând un negustor Tzulu în viață. Acum dansa cu Luana pe ritmul unei melodii pteoliene, continuând să ocolească întrebările fetei cu ochi migdalați. O iubea prea mult și nu voia să-i pună viața în primejdie...

Anuk pierduse o bătălie, dar nu și războiul. Uzinele Raptor și Eldena produceau androizi la capacitate maxi-mă, iar Jafar, dornic de răzbunare, schița planul unei baze spațiale de pe orbita Nedei, în care urma să fie construită o flotă devastatoare...

Capitolul XI – Remember

Pe Nede, cu mii de ani în urmă, insula vulcanică Uman Kator fusese plină de faună și vegetație luxuriantă. Era situată în mijlocul Mării Kaba, în care se vărsau râurile Fanar, Raal și Tyan, izvorâte din lanțul Munților Paah. Insula era populată de lisdari, o specie de oameni pitici care trăiau în desimea pădurii și își construiau casele printre coroanele copacilor. Ochii lor erau foarte mari și întunecați, iar pielea palidă căpăta nuanțe maronii în bătaia razelor firave care se strecurau printre frunze. Nu coborau decât foarte rar pe pământ pentru a culege ierburi, ciuperci și fructe; în rest se deplasau cu ajutorul lianelor. Aveau cunoștințe unice despre natură, o magie proprie care îi ajuta să se trateze de boli sau de mușcătura animalelor veninoase.

Odată cu topirea ghețarilor din Munții Paah, nivelul Mării Kaba crescuse și lisdarii fuseseră obligați să părăsească pădurea, refugiindu-se pe versanții vulcanului Uman. Însă nu toți se adaptaseră noilor condiții naturale. Lipsa umiditatea specifică pădurii tropicale, iar temperatura era mai scăzută. În locul hranei alcătuită din fructe, ciuperci și plante, erau obligați să pescuiască și să vâneze. Trecerea la noul mod de viață și schimbările climaterice i-au determinat să inventeze un cult în care vulcanul Uman era forța supranaturală care le governa existența. Au construit temple în care, la început, sacrificau animale pentru protecție și prosperitate. Când fumul vulcanului și vocile sale interioare nu le mai răspundeau întrebărilor, au început să-și sacrifice semenii. Cei aleși erau din rândul ereticilor care credeau că Marea Kaba le porunca să părăsească insula în căutarea pământului promis.

Însă într-una din zile, după prima super-erupție a vulcanului, gazele toxice au ucis toate vietățile insulei...

După mii de ani, încă se mai vedeau oasele lisdarilor din temnițe sau din templele religioase, amintind de vizita neașteptată a morții.

Cartea Creației după Democles. Viața lui Uezen.

„Fiecare edenian are dreptul prin naștere la împărăția lui Democles. Adevărata putere este a acelor care creează viața în univers prin voia marelui creator. Nu există decât o singură cale și aceea este prin lumină, frumusețe și iubire. Ați provocat mari transformări pe Eden, dar ce veți face de acum încolo va fi și mai minunat. Aveți viața eternă, existați în viața eternă și veți merge acolo unde viața trebuie să apară din nou.“ (Cartea Creației după Democles, Menirea edenienilor)

*

Pe Eden, viața a început în urmă cu 437 milioane de ani. Într-un singur ciclu de 327 de zile, planeta a fost populată în întregime. Viața a fost o explozie biologică conform planului divin. Scopul lui Democles era ca edenienii să urmeze calea luminii și să transforme Uni-versul. Eden devenise planeta noilor creatori și începutul mării călătorii.

Primele făpturi au fost identice, ulterior, prin șlefuire, au apărut bărbatul și femeia. Edenienii erau ființe uma-noide înalte de peste doi metri, având pielea transparentă, cu ușoare nuanțe de violet în contact cu razele soarelui. Odată cu parcurgerea ciclurilor care durau peste o mie de ani, densitatea moleculară a corpului edenienilor devenea tot mai mică, într-un final având loc ascensiunea.

Primele transformări ale soarelui Uta'H au declanșat un lucru neobișnuit. ADN-ul a început să se schimbe semnificativ și intervenția karmică a divinului nu se mai făcea simțită. Atunci edenienii au înțeles că ascensiunea nu mai era posibilă și au ales să transmită cunoștințele din generație în generație prin meditația zettică.

Uezen era un băiețel care trăia în Markeb, un sat din regiunea Pantheem, în emisfera nordică a planetei. Părinții săi erau Tobiah și Lenia. Ei aveau deja peste 900 de cicluri și dețineau capacități spirituale superioare, fiind capabili să recepționeze și să transmită mesajele lui Democles venite pe calea luminii. Bunicii săi, Oshua și Adama, trecuți de 1.000 de cicluri, se ocupau de plantațiile de Spaal. Din frunze extrăgeau Spalsixul care era folosit la ritualul trecerii de la un ciclu la altul. Bunicii săi consfințeau și legarea inimilor, atunci când trebuiau aduse noi vlăstare pe calea luminii. Ei spuneau că în inima edenienilor sălășluiește lumina, sub forma unui sâmbure de lumină, în așteptarea sentimentului eliberator. Tot ei atrăgeau atenția tinerilor asupra purității și sfințeniei elementelor, mai ales ale focului și ale apei. Pe lângă altele, îi învățau despre: lupta duală dintre bine și rău din primele cicluri, liberul arbitru, necesitatea adevărului, asumarea responsabilității și capacitatea fiecăruia de a se autodepăși.

Pe Eden numai tinerii sub 100 de cicluri purtau haine. Cei trecuți de această vârstă alegeau mai apoi goliciunea care îi curăța de aspectele dualității, pregătindu-i pentru etapa cunoașterii de sine și pentru primirea înțelepciunii spirituale.

Prima amenințare asupra planetei Eden a venit din partea unui asteroid cu un diametru de 3 km. Acest eveniment cosmic ar fi nimicit civilizația edenienilor dacă Democles nu le-ar fi transmis mesajul să mediteze toți în același timp. Conștiința lor a schimbat realitatea fizică,

vibrațiile ridicate distrugând amenințarea. Pe Eden ajunseseră numai fragmente mai mici din asteroid, ca o măturie a ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

Al doilea eveniment care a marcat copilăria lui Uezen a fost eclipsa totală a soarelui Uta'H. Atunci, bătrânii purtători de lumină au mers din casă în casă pentru a-i liniști pe cei care își pierduseră speranța atingerii ilumi-nării spirituale. Bătrânii le spuneau că în viața fiecărui edenian există un moment de cumpănă în care le este încercată credința. Tot ei spuneau că drumul către ascensiune (destinul luminii), codat în celulele edenienilor, era prezent înainte de coborârea în materie.

Pe măsură ce creștea, Uezen avea să cunoască și senzația de singurătate, atunci când bătrânii s-au retras pentru o vreme din câmpul său energetic. Acest proces era menit să facă loc Eului care dorea să se unifice cu Eul Divin. Mai târziu, Uezen a trebuit să răspundă și primelor provocări personale legate de muncă, partener și sistemul de credință. Legarea inimii lui cu cea a mării sale iubiri, Mud, se împlinise exact înaintea primelor transformări ale soarelui Uta'H. Schimbările de climă, cutremurele, erupțiile vulcanice și valurile uriașe de apă le-au perturbat viața familială și posibilitatea de a avea copii.

Revoluția sexului

Bărații de pe Pteol, adevărate bombe cu testosteron, gata să explodeze și să ucidă pentru o partidă monstruoasă de plăcere, își tratau femeile ca pe sclave, obiecte sexuale sau animale de companie, nicidecum ca pe jumătăți ale sufletului. Însă această asupraire încetase odată cu revoluția sexului, atunci când pteolienele au luat armele în mâini și și-au cerut drepturile. Nu se știa de unde făcuseră rost de ajutor logistic și militar, dar de când navele negustorilor Tzulu vizitaseră planeta pentru comerțul de bere, multe lucruri se schimbaseră. Dezbină și cucerește, cucerește și vinde, acesta era principiul după care Jafar Al'Karuum ajunsese să își „desfășoare afacerile”. Având spatele asigurat de către Anuk, își putea permite orice. Date fiind condițiile de viață inumane, multe pteoliene părăsiseră planeta pentru oportunități mai bune în alte colțuri ale sistemului. După descoperirea pietrelor nedeice, Zayonul devenise ținta cea mai interesantă. Nu existau bordeluri sau colțuri de stradă care să nu fie împânzite de pteoliene dispuse să satisfacă toate gusturile doritorilor de sex. Dar, de foarte multe ori, sub influența drogurilor, femeilor le ceda inima. Clienților mai sadici nu le păsa. Și nici proxeneților care aveau „piese de rezervă” din belșug. Acolo unde murea o pteoliană, apăreau altele două în locul ei. În fiecare dimineață mașinile mortuare veneau să ridice cadavrele, chiar mai des decât mașinile gunoierilor. Între a schimba un prezervativ, o femeie gonflabilă sau o pteoliană nu era o mare diferență. Societatea Zayonului devenise atât de depravată încât sufletul ieșea din ecuația vieții. Pentru cei mai „sensibili”, androizii deveniseră o alternativă destul de interesantă. Certificatul de garanție pe viață și schimbarea „componentelor” la revizia anuală erau avantaje demne de luat în considerație...

Pteol fusese cucerită ușor de către Anuk. Era o planetă fără apărare, fără zone strategice, cu un singur continent, Taklaman, despărțit în patru ținuturi de fluvii, strâmtori înguste sau mări. Continentul era înconjurat de Oceanul Muat, care acoperea trei sferturi din suprafața planetei. Pe malurile oceanului se găseau crânguri dese și umbroase de palmieri, iar fluviile care pătrundeau în interiorul continentului făceau să rodească zone întinse de dealuri și câmpie.

Pteolienii erau renumiți în întregul sistem pentru berea pe care o produceau din culturile de orz și hamei. Anuk era foarte fericit pentru că pusese mâna pe această afacere deoarece vandokarii și restul soldaților din armata lenuriană erau mari consumatori de bere pteoliană. De

altfel și negustorii Tzulu erau interesați de această băutură, dar și de formele proeminente ale pteoliienelor pe care le puteau strânge cu cele patru brațe ale lor...

Capitolul XII – Proiectul Tzulu

Doctorul Lamas și Prof. Dr. Asafa Lemaitre, președintele companiei guvernamentale CLONEX, discutau aprins pe marginea clonării negustorului cu patru brațe.

— Una este să salvezi planeta de la extincție, alta este să te joci de-a Dumnezeu! spuse Asafa Lemaitre.

— Scopul scuză mijloacele. Nu uita că Tzulu sunt cei care...

— Răzbunare? Despre asta vorbești? Cu ce ne face pe noi mai buni decât ei?

— Războiul deja a-nceput, Asafa! Dacă nu luăm măsuri, Terra va ajunge o planetă de sclavi și de drogați! Singurul obstacol care-i oprește să ajungă la noi sunt sateliții de pe orbită. Ce vei face dacă 10, 20, 30 de nave Saytan vor ataca în același timp?

— Ne vom apăra până la ultimul! Asta vom face! Cu ajutorul pe care khvarii...

— Uită-i pe ei! Își vor lua tălpășița când costul impli-cării va depăși profitul... Vom fi singuri...

— Ai idee pe câți mi i-am pus în cap de când cu clonarea? Am fost sabotăți de mafia Noii Federații, ni s-au furat proiectele și au clonat pe-ascuns tot ce le-a trecut prin cap. L-au clonat pe Iisus și l-au vândut evreilor care voiau să afle ADN-ul lui Dumnezeu. L-au clonat pe Mahomed și l-au vândut musulmanilor pentru a eradica terorismul. Însă clonele nu aveau niciun har, nicio putere spirituală, doar amintiri contrafăcute. Știi ce au făcut atunci? Au clonat-o pe Maria Magdalena și au pus-o să joace în filme erotice alături de Elvis, Clinton și Ferguson. L-au clonat pe Einstein și l-au torturat ca să afle despre călătoria în timp și saltul cuantic. L-au clonat pe Papa Rossi și l-au obligat să facă mătănii în fața Andreei Schultz... Crezi că s-au oprit aici? Au organizat meciuri sângeroase între Tyson și Cassius Clay, între Stallone și Schwarzenegger, între Monperre și King Fisher. I-au clonat pe Hitler, pe Bush, pe Saddam, pe Su Jin și i-au executat în nenumărate feluri. Îți dai seama ce imaginație bolnavă aveau?

— Cum au încetat toate astea?

— Oricât de mult încercam să împingă limita diviziunii celulare, tot apăreau efectele erorilor de copiere. Asta ne-a dat și nouă mult de furcă...

— Înțeleg...

— Știi bine, normal ar fi ca diviziunea celulelor să ducă la regenerarea și chiar întinerirea corpului uman. Dar ritmul accelerat, haotic, în care celulele corpului uman proliferază, anulează acest efect.

— Și astfel apare îmbătrânirea...

— Exact! În orice caz, nu Dumnezeu își distruge propria creație. Noi o distrugem.

— Nu ați încercat tehnologia ADN-ului recombinat?

— Desigur. Însă izolarea cromozomială ne-a creat mari probleme. Dacă am putea să înlocuim procedeul sonic astfel încât să evităm rupturile...

— Hm... Poate că există o soluție...

— Și anume?

— Nanotehnologia!

— Naniții? Suntem abia la început de drum...

— Am totul aici! răspunse doctorul Lamas ținând degetul arătător deasupra tâmplei. Chiar dac-am pierdut informații prețioase și echipamente la invazia lenurieni-lor, am totul aici! În plus, am reușit să salvez o parte din ultimele cercetări pe acest disc...

— Atunci, să ne punem pe treabă...

— Să vorbim cu Farlaah și cu Lerman.

— Și cu Namur. Trebuie să știm totul despre rețeaua creierelor...

Discuția fu întreruptă de Tarek, care îi anunță starea negustorului Tzulu:

— Doctore Lamas?

— Da, Tarek?

— S-a trezit!

— Anunță-i, te rog, pe ceilalți să vină de urgență la infirmerie!

— S-a făcut, doctore!

— Salut, salut, spuse Lamas. Ia să vedem... Presiunea sângelui este bună, pulsul este normal...

— Cine sunteți voi? Unde mă aflu? întrebă Ushu Mayuna, negustorul capturat de Namur care avea amintirile contrafăcute ale unui lider al rebelilor Tzulu.

— Nu-ți aduci aminte de mine?

— Nu.

— Sunt doctorul Lamas Traore. Ei sunt Farlaah, președintele Vechii Federații, Zen Dyva, șeful securității, Lerman, Suara, Tarek, Namur și Prof. Dr. Asafa Lemaitre.

— Ce s-a întâmplat cu mine?

— Ești singurul supraviețuitor al bătăliei de pe orbita Terrei. Saytanul vostru a fost distrus de flota lui Jafar Al'Karuum, iar acum te afli în infirmeria bazei New Destiny.

— New Destiny? Numele îmi sună familiar.

— Vezi că îți aduci aminte?

— Sunt doar niște frânturi...

— Ushu, noi credem c-ai suferit o amnezie generală disociativă, apărută în urma unei traume severe. Când te-am găsit în capsula de salvare erai inconștient de câteva zile... Te asigur că vei beneficia de cel mai bun tratament...

— Ce e aceea?

— Ai nevoie de o injecție, zilnic, pentru recuperarea memoriei. Este un medicament care ajută la producerea Dopaminei...

— Cât timp va dura?

— Primele semne sunt încurajatoare. Sperăm că mai puțin de-o săptămână.

— Salut, Ushu. Sunt Namur. Cum te simți?

— Nu știu încă ce să zic. Parcă nu aș fi eu. Tu ai făcut parte din echipa care m-a salvat?

— Desigur. Eu, Lerman, Suara...

Doctorul Lamas Traore se retrase într-un colț al infirmeriei și discuta cu Asafa Lemaitre:

— Rezultatele transferului de memorie încep să se facă simțite.

— Stabilizarea e prima fază critică în tratamentul post-operatoriu.

— Până acum se descurcă perfect, dar nu știm care pot fi efectele secundare în cazul unui negustor.

— Fiziologia lor este identică cu a noastră. Desigur, au creierul mai dezvoltat și au patru brațe. Să sperăm că îl vom convinge ușor cine este...

— Și care e următoarea etapă?

- Integrarea în personalul bazei, urmată de dezvoltarea relațiilor cu grupul salvator...
 - Îmi susțin în continuare părerea că este foarte riscant. Dacă îi revine memoria și scapă, informații prețioase pot cădea pe mâna inamicilor...
 - Să sperăm că Vayax a șters totul. Oricum, îl vom supraveghea 24 de ore din 24.
 - Nu va suspecta asta?
 - Nu are de ce. Este pentru siguranța lui...
 - Bine, atunci. Succes!
- Namur îl conduse pe Ushu într-una dintre locuințele bazei New Destiny.
- Aceasta este camera ta, Ushu. Decorul îi aparține Suarei. Sper să-ți placă.
 - Gusturile voastre pentru arta decorativă sunt foarte interesante. Aș spune că este un peisaj liniștitor.
 - Îi voi transmite, va fi încântată. Și mie îmi place Marea Sereniei... Ți este foame? Nu vrei să încerci meniul nostru de azi?
 - Îmi place jeleul galben. Ce este?
 - Este Xerun. O proteină concentrată servită în mai multe combinații. Jeleuri, pastile sau supe.
 - Sunt gârzi de corp care mă urmează peste tot. De ce?
 - Trebuie să fim pregătiți dacă apar efecte secundare.
 - Sper că nu va fi cazul.
 - Și noi sperăm. Mai ales că avem nevoie de ajutorul tău.
 - Pentru ce?
 - Ți vom spune de-ndată ce îți revine memoria. Important este că te simți mai bine acum.
 - Vreau să le plătesc celor care m-au adus în situația asta.
 - Știi ce simți. Și noi am pierdut multe vieți în lupta cu Anuk și Jafar.
 - Anuk...? Parcă îmi aduc aminte ceva... Nu-mi puteți crește doza?
 - Eu zic să rămânem calmi și să așteptăm. În curând totul va reveni la normal.

*

Ushu fusese convins că singura posibilitate de răzbu-nare împotriva lui Jafar era clonarea. Folosind clonarea moleculară și nanotehnologia, doctorul Lamas și Prof. Dr. Asafa Lemaitre creaseră 267 de copii perfecte ale lui Ushu. Aceștia li se implementau amintiri contrafăcute ca și în cazul negustorului convertit. Fuseseră create și câteva sute de copii imperfecte care erau folosite în experimente de laborator.

Prizonierii pământenilor deveniseră aliații lor de nă-dejde, alături de khvari și refugiații de pe Nede. Pe baza datelor obținute de la Namur și a informațiilor extrase din memoria lui Ushu, khvarii și ceilalți specialiști construiau prima navă capabilă să călătorească prin găurile de vierme.

Capitolul XIII – Conștiința lui Uezen

Într-una din zilele următoare, pe timpul unei ședințe de meditație, Namur primi o vizită neașteptată:

- Namur?
- Uezen? Ești chiar tu?...
- Și eu mă bucur să te revăd, Namur.
- Am înnebunit, am înnebunit de tot! E din cauza Spalsixului...
- Nu ți s-a-ntâmpat nimic, Namur. Și nu e din cauza...
- Nu poți fi real! Nu poți fi aici! Te-am văzut murind pe Nede!?
- Real? Ce înțelegi prin real? Ceea ce-ai văzut, da. Sfârșitul existenței mele fizice. Însă...
- Vrei să spui că...
- Subconștientul tău, în urma transferului de memo-rie, a creat o conștiință...
- De ce?
- Simplu. Trebuie să-ți depășești barierele autoimpuse. Trebuie să-ți înțelegi mai bine mintea și supersimțurile...
- Dar când vorbesc cu tine, de fapt...
- În esență, da. Vorbești cu tine însuși. Mulți edenieni făceau același lucru. Lumina era doar un simplu element declanșator al conștiinței lui Democles.
- Nu înțeleg...
- Vei înțelege. Toate secretele existenței se ascund acolo, în adâncul minții tale. Tot ceea ce-ți lipsea era un declic...
- Așa că... iată-te! Dar... nu-ți voi resimți lipsa în afara meditației?
- Nicidecum. Închizi ochi, mă chemi și apar cât ai bate din palme...
- Presupun că ceea ce spui ar trebui să mă liniștească însă tremură carnea pe mine...
- Semn bun. Numai edenienii pot conștientiza realitatea exterioară în timpul celei mai profunde meditații...
- Mă amețești!
- Gândește-te la mine ca la un joc al minții. Un joc care-ți lipsea cu desăvârșire.
- Și de ce-aș vrea să mă joc?
- Ai trecut prea repede prin etapele copilăriei. N-ai fi vrut să petreci mai mult timp jucând Rakaa? N-ai fi vrut să stai mai mult cu ceilalți de vârsta ta?
- Poate, dar... nu mai pot da timpul înapoi.
- Poți face orice dorești pe timpul meditației Zetta. Este chiar amuzant, o să vezi...
- Ar trebui să mă gândesc serios la toate astea. Nu crezi că trebuie să...
- Când Anuk va ataca din nou... îl putem aduce aici. Îl vom surprinde...
- Să-mi intre în minte? Nu, nu! Așa ceva, nu! Ai uitat ce i s-a întâmpat lui Naej?
- Trebuie să crezi în tine și în simțurile tale... Trebuie să-ți înfrunți cele mai teribile temeri. Vom mai lucra la asta... Ah..., și să nu uit, putem juca Rakaa oricând dorești...
- Da, și dacă pierd ajung să mă cert cu mine însumi?
- Cam așa ceva. Un alt aspect pe care trebuie să-l controlezi.
- Ceilalți nu trebuie să știe?
- Deocamdată nu! Să păstrăm elementul surpriză.
- Voi avea libertatea mea? Adică, știi tu...
- Luana? Știu că îți place de ea. Profită din plin de timpul pe care îl ai. Voi ține palmele la ochi.

- Uezen!
- Glumeam, Namur! Toate lucrurile sunt impor-tante. Cât de importante, îți vei da seama singur...
- Și voi aveați legarea inimilor...
- Oamenii sunt încă foarte departe de evoluția noastră spirituală.
- Dar merită o șansă...
- Da, dragul meu. Merită o șansă... Dac-ar aprecia viața așa cum trebuie... Adevăratul secret al vieții nu este să fii viu, ci să te afli în misterul ei...
- Ce este viața, Uezen?
- Namur..., viața este ca o cometă trecând printre stele, purtătoare de solie către destinația finală. Numai că, pentru cei reveniți la materie, Democles a ales un drum plin de obstacole, iar pe cărările lăturalnice a așezat ispitele. Unii preferă o scurtătură, dar la un moment dat înțeleg că legile universului sunt imuabile. Alții se opresc la marginea drumului, istoviți, cerând iubirii o alternativă. Ciclul lor va fi incomplet. Oamenii aleși de Democles nu se opresc niciodată. Indiferent cât de mare este suferința prin care trec, ceva îi împinge mereu dincolo de limitele lor.
- Ce anume?
- Credința, Namur. Credința că există CEVA, CINEVA, dincolo de suferință și temeri...

*

- Nu te lăsa indus în eroare de propria reflexie, se auzi vocea limpede a lui Uezen în subconștient. Trăiești în universuri paralele. Minte și le înglobează pe toate. Personalitățile tale multiple sunt călătorii pluridimensio-nale. Imaginația ta este o înlănțuire de déjà vu-uri. Toate posibilitățile există în același timp...
- Ce trebuie să fac? întrebă Namur.
- Să te trezești. Eliberează-ți mintea de bariere și privește în interiorul tău. Spațiul este indeterminabil, iar timpul este ciclic. Ce vezi? Ce simți?
- Sunteți prea rapizi. Nu vă pot deosebi. Și atât de mulți...
- Nu individual, în ansamblu. Ce simți?
- Simt cum totul se învâрте în jurul meu.
- Și mai departe?
- Simt cum totul se învâрте în interiorul meu.
- Cum te numești?
- Numele meu este Namur. Dar toți avem același nume ca și tine.
- Namur este doar un cuvânt. Cuvântul este o iluzie creată cu scopul de a reprezenta indeterminabilul. Cu-vântul este speculația percepțiilor limitate. Cuvântul se modifică și capătă sensuri diferite de la o decadă la alta, de la o limbă la alta.
- De ce are omul nevoie de acest suport pentru a cuantifica absolutul? De ce are omul nevoie de relativi-tate pentru a a-și determina propriul caracter indetermi-nabil?
- Omul este o entitate expandabilă și expansibilă. Unde te afli în acest moment?
- În camera mea. Meditez.
- Ce se află dincolo de această cameră?
- New Destiny?
- Asta e ușor. Ai experimentat deja acest spațiu. Ce se află dincolo de New Destiny?
- Nu știu, nu pot distinge. N-am fost niciodată acolo...
- Concentrează-te, Namur! Ce se află dincolo de New Destiny?

— Nu pot ajunge. Gândurile mele se opresc la...

— Să încercăm altfel... Hai să facem schimb de locuri!

— Să facem schimb de locuri???

— Eu sunt tu, la fel ca noi ceilalți. Ai uitat?

— Da, dar eu depind de tine pentru a fi aici...

— Și dacă fac primul pas în afara camerei, mă urmezi?

— Te urmez.

— Unde ne aflăm acum?

— În afara camerei.

— De acord. Hai să mergem pe un drum mai puțin cunoscut. Privește-i pe toți ceilalți. Din păcate oamenii sunt interesați doar de informația care îi afectează în mod personal. Conștiința fiecărui individ se limitează la microunivers și nu se raportează la universul infinit. De ce nu pot să vadă prin ochii altcuiva?

— Pentru că n-au încercat niciodată?

— Vezi? Unde ne aflăm acum?

— În afara bazei. Am reușit?

— Acesta este doar începutul. Să mergem mai departe.

— Cât de repede putem merge?

— Cât de repede vrei să mergi?

— Pot s-alerg?

— Încearcă.

— Este ușor. Nu obosesc deloc. Pot mai mult de atât?

— Imaginează-ți ce vrei. Nu trebuie să fii prizonierul condiționării sau al preconcepțiilor...

Ți se oferă o infinitate de posibilități...

— Vreau să zbor!

— Ce te oprește?

— Mi-e frică să nu...

— Să nu te prăbușești?

— Da.

— De ce nu recreezi realitatea așa cum vrei tu?

— Ce este realitatea?

— Ce crezi că este? Ceea ce vedem cu ochii sau ceea ce vedem prin puterea minții? Lumea exterioară nu este mai reală decât lumea interioară. Hai să încercăm ceva mai ușor. Vezi acel lac?

— Îl văd.

— Hai s-alergăm până acolo.

— Și-acum?

— Să te întreb ceva. Cât de adâncă crezi că este apa în acel loc?

— Este aproape de mal. Un metru, un metru și ceva. De ce mă întrebi, vrei să înotăm?

— Nu. Vreau să mergem pe apă... Ți-e frică?

— Nu. Să mergem!

— Cum este?

— Minunat! Nu credeam că voi fi în stare de așa ceva...

— Ai văzut? Dar să știi că lacul are o adâncitură aici.

— Cât de mare?

— Cât să ne tragă la fund!

— Stai! Nu trebuia să-mi spui! spuse Namur dezechilibându-se și căzând în apă.

— Fii liniștit. N-ai de ce să te temi, îi spuse Uezen ținându-l de mână pe fundul lacului.

— Dar mă pot îneca. Îmi lipsește...

— Ce-ți lipsește?

— Aerul?! Nu pot să respir!

— Ai nevoie de aer?

— Am nevoie de aer? Hm, ce se întâmplă cu mine?

— Ai uitat unde te afli acum? Ești în camera ta, în New Destiny... Atâta timp cât funcțiile tale vitale nu sunt în pericol, poți face orice dorești...

— Adică, pot să zbor...?

— Poți să zbori, poți să treci prin foc...

— Dar oamenii? Pot să aflui mai multe despre ei?

— Poți să aflui ce vorbesc, poți să aflui ce gândesc...

— Cum este posibil?

— Meditația Zetta. Însă este nevoie de o mare putere de concentrare pentru a-ți folosi supersimțurile la mare distanță.

— Cum fac asta?

— Nu-ți poți imagina ceva ce nu există deja. Îți focalizezi gândurile și-ți proiectezi propria imagine unde dorești. Proiecția ta va funcționa ca un transmițător.

— Pot încerca?

— Încă nu ești pregătit. Mai ai nevoie de multe ședințe de meditație pentru a ajunge la un asemenea nivel.

— Uezen?

— Namur?

— Îți mulțumesc pentru tot. Fără tine n-aș fi ajuns niciodată aici.

— Dragul meu, mi-am pus toate speranțele-n tine. Soarta acestei galaxii este în mâinile tale. În mintea ta...

— Nu mă mai sperie nimic acum...

— Să nu te lași dus de val, Namur.

— Ce vrei să spui?

— Să nu ajungi la fel ca Anuk. Setea de putere și răzbunarea l-au transformat într-un monstru. Să fii modest și umil. Să iubești și să mergi întotdeauna pe calea luminii...

Capitolul XIV – Atașamente

Vilo del Migolo, khvarul știe-tot din tripla alianță, îi anunță pe discipolii lui Uezen că făcuse o descoperire remarcabilă. Extraterestrul cu sprâncenele albe și stufoase își ținea cu dificultate ochelarii pe trompa micuță și zbârcită, iar firele de pe creștetul capului semănau cu frunzele unui morcov timpuriu. Părea un personaj ridicol din programele cu desene holo-animată, un fel de Einstein cocoșat încrucișat cu un pui de elefant. Nimeni nu ar fi crezut că aceste creaturi hilare erau în realitate niște genii.

— După cum bine știți, acum două luni am efectuat un test în rețeaua creierelor, soldat cu un accident deosebit de grav. Simulatorul Vayax, modificat după schemele rețelei de pe Saytan, a suferit o scurgere masivă de energie care a trecut de mutatoare. Practic, a acționat ca un defibrilator asupra clonelor din rețea, iar douăsprezece dintre ele au intrat în stop cardiac. Am alertat echipa de medici și am făcut tot ce ne-a stat în putință pentru resuscitarea victimelor, dar

numai trei dintre ele au fost readuse la viață. Ulterior le-am transferat memoria în Vayax și ce credeți că am descoperit?

— Că nu suntem singuri, continuă Namur. Vayax a înregistrat prezența unor entități invizibile nouă, atașate de corpul victimelor. Pe baza cunoștințelor lui Uezen am ajuns la concluzia că aceste entități sunt chiar sufletele negustorilor clonați. Edenienii știau foarte bine că, înainte de ascensiune, există mai multe etape prin care se elimină dependența sufletului de materie. Când au început să se îmbolnăvească și să moară au aflat de la Democles că există o dimensiune în care ajung sufletele cu evoluție incompletă. Este vorba de Kaal'Ah-Ary, mai simplu zis - Purgatoriul. În religiile pământenilor, dar și ale altor rase, se vorbește frecvent că, înainte de înălțare, sufletul rămâne pe pământ pentru a revedea locurile dragi. Noi credem că sufletele rămân pentru a se hrăni cu energia post-mortem, încercând să prezerveze experiența acumulată. Însă această energie chimică este superficială. Energia spirituală necesară ascensiunii se acumulează în procesul conștient al evoluției, bazat pe interacțiunea cu celelalte forme de viață.

— Centrii nervoși cerebrali ai negustorilor, continuă Vilo del Migolo, pot fi lipsiți de aportul de oxigen pentru o perioadă ce poate ține până la șase ore. În comparație, perioada oscilează între cinci și zece minute la pământeni, iar la khvari poate ajunge până la 30 de minute. În experimentele noastre am descoperit că în urma unui șoc mortal, mecanic sau energetic, sufletele negustorilor sunt expulzate din corp și rămân confuze pentru câteva minute. Apoi se pot întoarce în corpurile din care au plecat, producând o schimbare radicală de comportament, sau pot poseda corpul unei alte persoane.

— Dar, în același timp, continuă Namur, sufletele pot fi vulnerabile. În acest sens, vă anunțăm că am reușit să le ademenim în Vayax cu o cantitate imensă de energie mascată de tiparul ADN al unei clone. Da, am transformat simulatorul într-o armă capabilă să colecteze suflete! Ei, și acum vă întrebați: ce se întâmplă dacă ții mai multe suflete într-un colector, fără energie spirituală și fără posibilitatea ascensiunii? Da, sufletele devin flămânde, gata să posede corpul oricărui negustor aflat în preajma lor, gata să lupte pentru supremația aceluia corp. Ce credeți că se va întâmpla dacă vom elibera câteva sute de suflete flămânde pe o navă Saytan pregătită de atac? Controlul navei va fi paralizat, călătoria prin găurile de vierme va fi imposibilă...

*

Tarek se privea în oglindă cu admirație și mândrie. Ședințele de meditație și Spalsixul îl întineriseră cu vreo 30 de ani. Pieptul masiv, brațele vânjoase, părul ondulat și negru ca pana corbului, groșița din barbă, toate calitățile sale de cuceritor și le pusese acum în slujba lui Namur. Serviciul de protector al „micului prinț” era o meserie bănoasă, dar plină de responsabilități.

Mai avea un singur regret. Ar fi vrut s-o întâlnească din nou pe Goya și să fie privit cu alți ochi. Dar asta era dragoste sau răzbunare? Trebuia să-i mai demonstreze ceva? De ce nu reușea să scape de fantoma care îi pricinuisese atâta suferință? De ce atâta dragoste masochistă? Câte ședințe de meditație mai trebuia să facă pentru a scăpa de acea amintire? Sau era medalia cea mai prețioasă pe care trebuia să o poarte toată viața, astfel încât să nu mai repete niciodată aceleași erori? Femeile? Nici nu mai știa cu câte se culcase în Karan. Toate erau aliniate acuma într-un șir pteolian către moarte. Urâte, senile, bolnave, unde erau frumoasele de altădată? Ce învățaseră ele din lecția vieții? Îi păsa cu adevărat sau voia să le judece pentru că își vânduseră hainele de pe

ele? Dacă ar fi fost din nou tinere, poate le-ar fi iubit altfel. Le-ar fi dat flori, le-ar fi strâns în brațe, le-ar fi privit în ochi fără să le spună nimic, le-ar fi ascultat bătăile inimii și apoi le-ar fi scris. Interminabile scrisori, interminabile povești de dragoste, interminabile poeme. Trebuise să treacă prin multe încercări pentru a înțelege că a fi bărbat nu se reducea la numărul de femei din catastiful unui donjuan. El, Tarek, rătăcitorul, își regăsise credința... Câți nu și-ar fi dorit să o ia din nou de la capăt, să repare greșelile pe baza experienței ulterioare? Până nu demult credea că această dorință le aparține numai celor incapabili să ierte și să meargă mai departe. Își dovedise că se înșelase. Răbdare, Tarek! îi spunea Uezen. Răbdare... Acum nu se mai grăbea nicăieri. Din păcate, unii oameni se grăbiseră să plece de lângă el. Oameni pe care-ar fi vrut să-i cunoască mai bine, oameni cărora ar fi vrut să le arate recunoștința, oameni pe care ar fi vrut să îi iubească mai mult. Răbdare, Tarek! Timpul trece, vine și revine...

*

Orice deliciu este și supliciu. Aceasta este lecția pe care o primise Anuk din pricina folosirii necorespunzătoare a programului Karan 4300 și a Spalsixului. Naniții îl ajutaseră, dar nu mai era același. Totuși sexul îl revigora, ajutându-l să-și pună în aplicare planul răzbumării. Avea nevoie de copii pentru a-și purta războaiele cuceritoare. Aceștia erau viitorii vandokari. Își alegea femeile cu atenție. Pe cele cu care nu avea timp să se împerecheze, le trimitea la laborator pentru inseminare.

Secta religioasă a lenurienilor de pe Nayur se transformase într-o armată de temut. Lenurienii erau strategii mai buni decât vandokarii și androizii care nu știau decât să îndeplinească ordinele superiorilor. Anuk își alesese din rândul lor cei mai buni comandanți și generali. Dar aveau și ei slăbiciunile lor. În lupta corp la corp pierdeau aproape întotdeauna. Androizii erau eficienți în luptă, dar se defectau adesea. De aceea garda de corp a edenianului era alcătuită numai din vandokari unul și unul. Stăpân pentru ei însemna și părinte. De fiecare dată când un vandokar cădea în luptă, Anuk însuși prezenta onorul. Pe fața sa împietrită nu se citea niciodată vreun semn, dar în adâncul său ura creștea, precum o plantă otrăvitoare. În memoria fiilor săi continua să colecționeze craniile. În memoria Asiriei, edeniana de care își legase inima pentru vecie. De ce trebuise ca ea să moară? Acum, singura speranță era îndeplinirea planului lui Z'Davaar, stăpânul întunericului și al lumii de mijloc...

Capitolul XV – Întuneric și lumină

- Cum mă descurc? întrebă Val Remo.
- O să rupi comenzile! Calmează-te! Khvaria nu e Perseus! răspunse Ushu.
- Doar vreau să văd ce poate să facă mămicuța asta...
- Mămicuță? Khvaria? râse comandantul cu patru brațe. Alt nume nu i-au găsit?
- Dacă ai ști cât am negociat pentru următoarele două, răspunse Lerman aflat la pupitrul armelor. Până la urmă au acceptat Terra Nova și Tavares.
- Nebunie totală! Tavares... de la John Tavares Jr.? întrebă Farlaah în timp ce verifica viteza navei.
- Întocmai, Farlaah. Cum am fi putut să-l uităm pe cel mai mare jucător de hockey din istoria Vechii Fede-rații?...

— Ia s-o punem pe Khvaria la treabă, continuă Ushu. Să încălzim un pic motorul superluminic... Dar să nu faci pe eroul, Remo. Ia-o ușor, cu blândețe, ca pe o mămicuță sensibilă...

— Ce aveți astăzi cu mămicuțele, întrebă Lerman? Vă este dor de casă?

— Încă nu, râse Remo. Oricum este ditamai nava. Se-ascund zece generații de tehnologie în pântecele ei. Cel puțin așa zic prietenii noștri cu trompă...

— Mă mir că n-au urcat la bord, zise Farlaah. Doar doi ingineri în sala motoarelor...

— Poate că pentru ei nu merită riscul..., răspunse Remo.

— Am rău de la mișcare, se plânse Suara, ținându-se cu mâna de un scaun. Chiar trebuia să vin și eu pe navă?

— Khvaria are atenuatoare de inerție, răspunse Lerman. N-ar trebui să simți nimic. Nu vrei să conduci și tu?

— Oh mon Dieu! C'est tout ce qu'il me manque!

— Înveți repede expresiile noastre, râse Farlaah.

— Avec plaisir...

— Rețeaua funcționează în parametri optimi, spuse Ushu. Ceilalți așteaptă semnalul meu.

— Să încercăm primul salt, spuse președintele Vechii Federații.

Ushu introduse o comandă pe consola din fața sa și creierele deschiseră prima gaură de vierme. Saltul dură douăzeci de secunde și fu fără incidente. Urmară alte șase salturi mai lungi în sistemul solar, apoi ciocniră paharele cu șampanie.

— Este un moment istoric, spuse Farlaah plin de încredere și mândrie.

— Într-adevăr, confirmă Lerman.

— Acum putem să mergem pe Nede și să i-o plătim lui Jafar, replică Ushu. Am făcut atâtea sacrificii, sufletele celor morți abia așteaptă momentul răzbunării!

— Trebuie să mai facem câteva teste la coduri și scuturi, după care vom arunca o privire, completă Farlaah. Lerman, încearcă armele pe acei asteroizi... Sper să n-avem surprize...

— Cum a mers? îl întrebă Suara pe Namur, care se întoarse din camera creierelor.

— Am avut câteva intervenții... Mai mulți negustori s-au apropiat de faza critică, dar i-am ajutat cu Zetta.

— Mulțumesc, Namur, răspunse Ushu. Rețeaua este eficientă.

— Nu te deranjează să fiți la fel? întrebă Suara curioasă.

— 267 de Ushu, toți cu aceeași dorință de răzbunare? Nici nu se putea mai bine. Imaginează-ți-l pe Jafar ce față o să facă când o să ne vadă. O să-l lăsăm fără mâini și-l vom arunca la bestii...

*

— Asiria, Asiria, trezește-te! Asiria, ce e cu tine, de ce nu-mi răspunzi? Draga mea, te rog, spune ceva! Nu sta așa... În numele lui Democles, spune ceva!

Își întinse brațul stâng și o atinse. Edeniana era la fel de rece ca pereții capsulei în care erau închiși. Durerea i se înfipse ca un pumnal în inimă, iar respirația i se opri pentru câteva secunde. Apoi începu să urle, trezind toți monștrii invizibili ai neantului.

— Nu te mai aude, Anuk. Ea nu mai face parte din universul ființelor vii.

— Tu cine ești? Unde ești? De ce nu te pot vedea?

— Eu sunt Z'Davaar, stăpânul întunericului și al lumii de mijloc...

— Blasfemie!!! Nu există decât un stăpân al univer-sului și acela este Democles! Cine ești, unde ești, ce i-ai făcut Asiriei? Răspunde-mi!

— Vrei să mă vezi? Privește întunericul din jur. Sunt pretutindeni. Cât despre Democles, unde a fost atunci când aveai nevoie de el? Unde este lumina care să te călăuzească acum?

— Ce poți face tu, închipuire? O poți readuce la viață pe Asiria? Ne poți salva de aici?

— Ce pot face eu? Dar ce poți face tu pentru mine?

— Orice, numai readu-o la viață!

— Ești sigur?

— Ia-mi viața mea și fă-o pe ea să trăiască!

— E prea puțin ce-mi oferi. Nu de viața ta am nevoie. Asiria va merge cu mine. Dacă vrei s-o mai vezi, atunci...

— Atunci?

— Atunci vei face tot ce-ți spun. Și veți fi împreună o eternitate.

— Ce vrei să fac?

— Mai înainte de toate, vreau să-ți arăt ceva. Privește ecranul. Ce vezi?

— O galaxie?

— Da. O galaxie care se rotește de miliarde de ani în jurul unei găuri negre. O galaxie care începe să moară.

— Ce vrei să zici?

— Privește. Miliarde de stele, de planete, absorbite de gaura neagră. Unde crezi că se duc?

— De ce nu-mi spui tu?

— În întuneric, Anuk. Acolo totul se transformă, acolo totul o ia de la capăt. Cât v-a ascuns Democles secretul despre Obscuris?

— Dar credeam că Purgatoriul este singurul loc unde...

— Ați fost duși de nas, Anuk. În întuneric se nasc sufletele și își primesc misiunile lor. Democles este doar un suflet puternic care a vrut să-mi ia locul. A fost izgonit din Obscuris și de atunci răătăcește prin lumea materială. Și-a creat o lume numai a lui în care s-a ascuns și s-a înconjurat de lumină. De ce crezi că nu își face niciodată apariția pe pământ? De ce trimite doar mesaje celor pe care încearcă să-i îmbete cu puterea creației și salvarea sufletului prin ascensiune? Îi este teamă de distrugere, îi este teamă de moarte. L-am lăsat, îl iubesc prea mult și n-am vrut să-l pun în lanțurile propriei lumi. Însă trebuie să primească o lecție definitivă. Trebuie să se întoarcă acolo unde-i este locul, în lumea întunericului veșnic.

— Cum vrei să faci asta?

— Mai întâi trebuie să recuperez sufletele convertite. Apoi vreau ca toți edenienii și discipolii luminii să dispară. Asiria va rămâne în lumea de mijloc. Îi voi păstra memoria intactă, astfel încât să nu te uite niciodată, și te va aștepta. Dacă îmi îndeplinești cerințele, veți fi pentru totdeauna împreună. Totul depinde de tine.

— De ce nu faci totul de unul singur dacă ești atât de puternic? De ce ai nevoie de mine?

— Nu vreau să intervin direct în viața oamenilor, în evoluția sufletelor lor. Fiecare trebuie să își descopere partea întunecată fără să se afle sub influența mea directă. Fiecare trebuie să înțeleagă că distrugerea este singura cale prin care se poate întoarce la origine.

Capitolul XVI – Protocolul Lumii de Mijloc

*

Lumina lui Democles poate călăuzi și legăna sufletele vagabonde ale universului.
(Cartea Creației după Democles, Menirea edenienilor)

*

„Când eram mică, mama îmi amintea în fiecare seară, înainte de culcare, să-mi deschid sufletul în fața lui Seren prin rugăciune. Dar, după ce stingea lumina, locul ei era luat de o umbră care-mi spunea că va veni o zi când toată lumea va fi acoperită de întuneric și soarta omenirii va fi decisă. Pentru o vreme nu am spus nimănui nimic, de frică să nu fiu trimisă în templele purificării. Tot ce făceam era să mă ascund sub plapumă, să-mi pun palmele la urechi și să număr în gând până când adormeam. Totuși într-o seară mi-am făcut curaj s-o întreb pe mama ce înseamnă atunci când îți vorbește o umbră. M-a privit liniștită cu ochii ei mari și calzi, fără să trădeze vreo frică, și mi-a zis că umbrele au putere numai în fața celor care sunt lipsiți de credință și iubire. Apoi mi-a povestit despre ființele de lumină care ne iubesc, ne protejează și nu ne lasă singuri. Care acționează subtil sau direct, prin intermediul altor oameni, și nu ne uită niciodată. Și cum stăteam așa, tristă și nedumerită, și-a întins mâna și am văzut cum îi curgea lumina din degete. Poate că era manifestarea acelor ființe de care vorbise sau chiar manifestarea Grației Divine. Apoi m-a stropit cu apă adusă din templul iubirii, mi-a citit un psalm și m-a lăsat să dorm cu lumina aprinsă. Acum, după atâția ani, mă tot gândesc la acele momente. Și sunt din ce în ce mai convinsă că umbra aceea care apăruse își căuta un corp pe care să-l posede...”
(Suara)

*

Obscuris vera involvens (Vergilius)

*

Democles, stăpânul Celestiei - Lumea luminii veșnice, le ascunsese la început edenienilor informațiile despre Purgatoriu și Obscuris. Nu voia ca menirea lor să fie influențată de existența unor lumi concurente, „străine” și „de neînțeles”. Orice explicație ar fi putut provoca o „curioasă” alternativă și nu ar fi vrut să-i ofere lui Z’Davaar acest avantaj.

Democles crease primii 300 de îngeri care urmau să observe evoluția edenienilor, ascensiunea lor și răspândirea vieții în univers. Liderii lor erau Ethiel, Miral, Geah, Randalf, Akamyel, Karon, Temuu Kameron și Sariman. Însă nu toți fuseseră de acord cu felul în care Democles își exercita puterea. Sub influența lui Z’Davaar, Sariman și alți 200 de îngeri aleseseră să se amestece pe furie în viața oamenilor. La început s-au iubit cu tinerele femei, fiind atrași de frumusețea și puritatea lor. Cei mai puternici dintre îngerii aflați sub comanda lui Sariman erau Azmyel, Samyel, Baatrah, Aniel, Saymatun, Turiah, Yoniah, Arazen, Kabaraam, Azibar, Tamin, Ramon, Daniah, Saymaraan, Asydael și Armon. Aceștia le învățaseră pe femei să facă vrăjitorii și farmece, să-și schimbe înfățișarea cu ajutorul brățărilor, podoabelor și vopselelor pentru păr și

unghii. Mai târziu le-au obligat să-și vândă trupul pentru profit și pentru îndepărtarea oamenilor de la calea spre lumina veșnică.

Când Democles aflate despre conspirația îngerilor, era deja prea târziu. Nelegiuirea se întinsese în mai multe sisteme solare, depravarea se înmulțise și, mai mult de atât, apăruseră primii copii rezultați din încrucișarea îngerilor cu a oamenilor. Aceștia se dezvoltau foarte repede, erau mult mai inteligenți și puternici ca ceilalți copii, dar aveau tendințe dominatoare și criminale.

Z'Davaar își freca palmele de bucurie. Știa că prin influența sa asupra lui Sariman încălcase regulile jocului însă mai păstra un as în mânecă...

Edenienii aflaseră despre existența Purgatoriului după ce seria de catastrofe naturale le oprise ciclul ascensiunii. Prin urmare, Democles fusese nevoit să le ofere o speranță, un loc în care sufletele lor urmau să „se odihnească” până la găsirea unui nou cămin. Voia să le creeze edenienilor o altă planetă, dar îi promisese lui Z'Davaar că nu se va amesteca niciodată în transformarea firească a universului fără să-l consulte. Z'Davaar știa că va veni momentul când Democles îi va cere acest serviciu. Așteptase peste 400 de milioane de ani ca Uta'H să se transforme într-o stea roșie, pregătindu-și o lista lungă de revendicări.

În cele din urmă, stăpânii celor două lumi eterne ajunseră la încheierea unui protocol care trebuia respectat deopotrivă de ambele părți. Îl denumiră Protocolul Lumii de Mijloc. Purgatoriul, care fusese la început doar un depozit din care Democles și Z'Davaar își alegeau sufletele, își schimbase structura și organizarea. La comanda lui se afla marele înger Ethiel, cel care avea darul vieții, al morții și al neantizării. În nivelurile superioare conduceau îngerii Miral, Geah, Randalf, Akamyel și Temuu Kamoon. Sufletele edenienilor dispăruți urmau să rămână acolo până la crearea unei noi planete. În schimb, îngerii răzvrățiți, în frunte cu Sariman, erau obligați să trăiască și să conducă în nivelurile inferioare ale Purgatoriului, urmând să se ocupe de supravegherea umbrelor. Din rândul lor, la presiunile lui Z'Davaar asupra lui Democles, Azmyel era singurul care fusese lăsat pe pământ pentru a se ocupa de demoni și progeniturile născute din încrucișarea îngerilor cu a oamenilor. Dar acesta nu mai putea experimenta plăcerea fizică, pentru a nu se încrucișa cu tinerele femei. Azmyel nu avea emoții și nu avea empatie.

Îngerul Karon, al doilea ca putere după Ethiel, era stăpân peste lumea morților - Crix-a-Dem, acolo unde consulta bibliotecile karmelor și judeca sufletele. Sub comanda sa directă acționau îngerii Goriah, Khoryel, Azeth, Syndael, Azuryal și Surryel. Fiecare înger avea o sarcină precisă. Azeth era îngerul morții, cel care trăgea sufletele muribunzilor afară din trup, fără chin și fără durere, și le preda îngerului Goriah pentru a fi duse în Crix-a-Dem, Purgatoriu și lumile veșnice. Khoryel veghea asupra sufletelor tinere aflate la prima încarnare, fiind totodată primul judecător în consiliul îngerilor format de Karon. Syndael comanda sufletelor prin groază și strigăt să părăsească trupurile bolnave de care se atașau prea mult. Azuryal veghea asupra virtuților oamenilor și comanda neamurile arătându-se conducătorilor luminați care îi ascultau poruncile. Surryel intra în visele oamenilor și le arăta ce pedeapsă se va abate asupra lor dacă nu vor urma calea luminii. Era singurul înger care putea să călătorească atât în Celestia, cât și în Obscuris, și să ofere informații despre sufletele ajunse acolo. Tot el veghea și asupra edenienilor rămași în viață și înregistra în cartea karmelor luminoase întreaga lor evoluție.

Democles și Z'Davaar hotărâseră ca numărul ciclurilor în care oamenii puteau să evolueze spiritual să fie redus la 100, iar numărul reîncarnărilor să fie limitat la 7. Sufletele celor care nu reușeau să evolueze spiritual urmau să devină umbre și erau ținute pentru 666 de ani în nivelurile inferioare ale Purgatoriului. Apoi aveau dreptul de a poseda creaturile vii ale universului, transformându-le în demoni. Demonii trăiau mii de ani sub conducerea lui Azmyel, acumulând

experiență negativă pentru săvârșirea întunecării și întoarcerea în Obscuris. Cei care mureau fără să-și atingă țelul erau neantizați de către Ethiel.

Z'Davaar era satisfăcut pentru că, în sfârșit, dispăreau favoritismul, iertarea și mila cu care Democles trata sufletele rătăcite. Se săturase de cât stătuse la mâna celui care modificase regulile jocului după propriul lui plac. Spera ca noua sa putere de influență prin intermediul umbrelor și a demonilor să îi aducă un număr superior de suflete în Obscuris, deoarece voia să schimbe balanța puterii. Mai mult de atât, acum avea dreptul să-și facă apariția fizică în lumea celor vii, să-i mintă și să-i manipuleze pe cei care cunoșteau istoria originii lumilor și a universului... Primul care îi căzuse în plasă fusese chiar Anuk, unul dintre puținii edenieni rămași în viață... Acesta credea că Democles era doar un suflet răzvrătit, izgonit din lumea întunericului veșnic.

*

Egoul lui Anuk, cel care jurase credință luminii, fusese înlocuit de un altul care slăvea întunericul. Conducătorul lenurienilor le ura pe toate celelalte femei, considerându-le incubatoare umane de unică folosință. Totuși edenianul avea o slăbiciune pentru Marina, pământeană pe care o ținea de prăsilă în dormitorul cu ferestrele orientate spre locul de execuție a prizonierilor.

— Tot acest univers este plin de creaturi ocupate cu viețile lor mizerabile. Privește-i, femeie, se nasc, trăiesc și mor. Nimic nu se schimbă. Dar fiii tăi, femeie, sunt instrumentul distrugerii! Ascultă-i cum ucid în numele meu... Aceasta este muzica pentru urechile mele...

Marina devenise preferata lui Anuk și mama ultimilor treisprezece vandokari. Chiar dacă viața i se redusese la sex între patru pereți, spera ca moartea să își continue și în cazul lui Anuk invizibila lucrare.

— Marina, Marina... Acum este timpul să ne jucăm... Spune-mi că mă vrei, vreau să-ți aud vocea angelică implorând plăcere... Nu-mi întoarce capul, uită-te la mine!

— Te rog, nu face asta... Nu mă simt bine acum...

— Frumoasă încercare, femeie obraznică. Gura ta spune nu, dar corpul tău spune da. Încăpățânarea ta mă excită și mai tare, spuse Anuk rupându-i hainele și îmbrâncind-o în pat.

— Plăcerea mea este ca sângele risipit pe nisip, spuse Marina cu jumătate de gură. Pentru tine fac orice cu înzecită renunțare de sine...

— Ai limbă de viperă Taugus înveninată cu metafore dulci. Dar eu știu ce gândești în fiecare zi, femeie... De-abia aștepti un moment de neatenție al gârzii ce se află la ușă... Chiar crezi că dacă te droghezi vei scăpa de puterea minții mele? Sau crezi că vei găsi dincolo un armăsar pe măsura stăpânului tău?

Gândurile Marinei erau din ce în ce mai negre. Își spunea adesea că ajunsese praful greu al vieții. Simțea cum bătea vântul uitării și încerca să-l inspire pentru a-și umple marele gol din piept. Inima îi era într-o stare gravă de descompunere. Știa că va muri în momentul în care îi va pieri și ultima fărâamă de umanitate. Până atunci nu putea decât să se bucure de zilele când Anuk era plecat. Se droga și asculta liniștea șușotind. Ajunsese bolnavă de la atâtea droguri, suficient de bolnavă încât moartea era în fiecare zi în preludiu. De câte ori își spusese "va trece", "privește spre mâine", "atâta timp cât există viață există și speranță"...? Dar ce vedea în oglindă? Nimic altceva decât greutatea abandonului ce-i apăsa umerii. Cearcăne negre din cauza sexului încontinuu și a coșmarurilor. Mâinile, care fuseseră delicate și fine, aveau acum articulațiile deformate și inflamate. Mușchii erau atrofiați și micșorați, iar pielea era palidă, subțire și lucioasă. Slăbise atât de mult încât avea mijloace tot mai puține de a avansa în acea luptă. Singurul ei prieten era solitudinea care înflorea ca o floare spinoasă în interiorul ei.

Chiar și bolnavă, Marina rămase pentru a paisprezecea oară gravidă, dar sămânța edenianului nu mai fusese la fel de puternică și pământeană născu o fetiță. Îi puse numele mamei sale, Olga. Inițial, Anuk dori să ucidă progenitura, dar Marina îl amenință pe un ton liniștit că-și va pune capăt zilelor. Edenianul rămase pentru câteva secunde în impas. Nu ar fi vrut să-și piardă fertilul incubator, dar nici nu voia să cedeze în fața unei sclave. Și totuși armata sa avea nevoie de cât mai mulți vandokari, gata să se sacrifice la ordinele lui. O fetiță? Le va lăsa să se bucure. Pentru o scurtă perioadă, această legătură de sânge ar fi putut să-i alunge Marinei gândurile despre evadare...

Capitolul XVII – Despre iubire

— Renunță la Ego, Namur. Ego-urile tale se ceartă între ele și-ți irosești energia în mod inutil. Ai atâtea dorințe pe care nu știi să le controlezi, să le transformi. Fii conștient și lasă lucrurile bune să vină la tine. Puritatea gândurilor tale le va atrage ca un magnet.

— Dar, Uezen, nu este și iubirea un sentiment egoist?

— Să iubești înseamnă să te gândești în primul rând la binele celorlalți. Atașamentul tău față de Luana îți poate deveni slăbiciune. Învaț-o să meargă pe calea zettică...

— Încă nu este pregătită. Depinde mult de Remo și de nevoia de a fi protejată. Are nevoie de timp, nu poate parcurge aceleași etape într-un ritm așa de rapid...

— Cam multe supoziții. Dar dacă tot veni vorba, ce vei face atunci când Anuk o va ține în brațele sale, iar soarta universului va depinde de alegerea ta?

— Nu se va ajunge niciodată acolo. Nu voi lăsa să se-ntâmple așa ceva...

— Trebuie să iei în calcul orice posibilitate. Viața este ca jocul de Rakaa. Trebuie să fii întotdeauna cu mai multe mutări înaintea celorlalți, mai ales înaintea lui Anuk.

— Vrei să jucăm?

— Vrei să pierzi din nou?

— Odată și odată te voi învinge. Cu riscul de a avea o durere cruntă de cap...

— Poate că cea mai bună cale este să fii prietenul meu, nu adversarul meu. Să ajungi să știi cum gândesc, să-mi cunoști punctele vulnerabile. Pentru asta trebuie să știi să pierzi...

— Dar dacă pierd nu-ți vei da seama de intențiile mele?

— Nu și dacă pierderea ta înseamnă un sacrificiu...

— Adică îmi ceri să renunț conștient la ceea ce am mai de preț...?

— Așa cum și Mud a renunțat la frumusețea ei pentru binele discipolilor. Așa cum și tatăl tău a renunțat la bogăție pentru iubire. Dacă vei face o alegere bună, universul îți va arăta calea...

— De ce eu? De ce nu altcineva?

— Ar putea fi oricine, dar numai tu ai conștiința mea.

— Tot nu mi-ai răspuns... De ce eu?

— Și dacă ai ști, ce valoare ar mai avea toate întrebările tale? Ce valoare ar mai avea credința ta, iubirea ta? Tot ce ne ține în viață este misterul. Misterului nu-i pui întrebări pentru că misterul nu are răspunsuri. Misterul se află pe fundul unui ocean de întrebări și deasupra unui cer de răspunsuri. Renunță la respirația ta, cufundă-te, zboară și vei avea revelația celui ce știe tot dincolo de întrebări și răspunsuri.

— Dar știința... nu ne oferă deja răspunsul la atâtea întrebări? Vayax, teleportarea, descoperirea sufletelor, nu putem obține ascensiunea prin știință?

— Progresul științei, în loc să extindă capacitatea de cunoaștere și înțelegere a universului, nu reușește decât să distrugă lumea în care trăim. Credința în zeii tehnologici ne duce către

pragul colapsului, către inevitabila deteriorare a realității. La naștere mintea oamenilor este infinit capabilă, dar sunt multe forțe negative care limitează evoluția către ascensiune. Spalsixul și meditațiile sunt menite să elibereze sufletul, în timp ce știința caută să transforme ființa umană într-un avatar cibernetic...

*

Luana își ținea Biblia veche pe genunchi și citea cu voce tare pe o bancă din grădina bazei New Destiny. Suara se apropie și se așeză lângă ea.

— Bună, Luana. Ce citești?

— Biblia, sunt multe adevăruri pe care mi le dezvăluie această carte uitată de mulți...

— Adevărul este peste tot, Luana. Ni se arată prin numeroase gânduri, imagini și forme...

— Tatăl meu mi-a spus că aceasta este cartea pe care oamenii ar trebui s-o folosească în loc de oglindă.

— Val Remo este un om înțelept. Nu este de mirare că a supraviețuit atâtor încercări ale vieții. A avut grijă de tine și de Tania cum a știut mai bine. Însă tu trebuie să vezi lumea cu mintea și cu ochii tăi...

— Ce vrei să spui? Nu ești de acord cu educația pe care...

— Luana, să nu mă-nțelegi greșit, spuse Suara atingând-o pe umăr. Există o lume pe care majoritatea oamenilor nu o percep. Sunt prea orbi pentru a mai face diferența. Când trec prin momente dificile se agață de orice lucru care nu le aparține și încearcă să intre în posesia lui. Fie că este vorba de un lucru material, fie că este vorba de un adevăr demonstrat sau cel puțin plauzibil. Dar niciodată propria lor percepție, propriul lor adevăr, propria lor putere de a face diferența. Minciuna le umple vidul existențial. Sentimentul posesiei și atașamentele înlocuiesc iubirea și libertatea de a fi pur și simplu fără limite. În acest univers apar materialistii, încredințați și dependenții...

— Și ce legătură au toate acestea cu mine? Vorbești de parcă m-ai cunoaște. Nimeni, nici măcar cineva din familia mea, nu știe cu adevărat ce gândesc. Nu prea mă ajută explicațiile tale, ba chiar îmi dau impresia că nu vrei ca eu și Namur să fim împreună?

— Luana, nu vorbi așa ceva. Nici prin gând nu mi-a trecut, să mă ferească Seren de asemenea fapte...

— Vezi? Și tu ai zeii tăi. Care este diferența dintre zeii tăi și ai noștri?

— Am spus-o din obișnuință. În realitate credința și sistemul meu de valori s-au schimbat. Și să știi c-am vorbit cu tatăl tău și-a fost de acord să-ți spun unele lucruri.

— Ai vorbit cu el? Ce-mi ascunzi?

— Este vorba de Namur. El merge pe o cale pe care tu acum n-o poți înțelege. Asta vă creează probleme, dar eu vreau să vă ajut, știu că-l iubești, simt asta...

— Și el simte multe lucruri, dar secretele lui nu fac bine relației noastre.

— Poate, dar asta nu vă-mpiedică să fiți împreună... El vede în tine un om special, mi-a zis de-atâtea ori...

— Ție îți este ușor să spui asta. Întreaga voastră familie este specială, dar de ce nu-ncerțați să vedeți lumea și prin ochii unui om simplu care vrea să se bucure de lucrurile mărunte ale vieții fără să să-ncerce să-nțelegă misterele acestui univers?

— Pentru că acum, mai mult ca niciodată, oamenii riscă să piardă definitiv lucrurile acestea mărunte despre care vorbești. Nu uita, suntem în pragul unui război. Atacul asupra sateliților nu a fost decât începutul...

— Ce trebuie să fac, Suara? Care este sugestia ta?

— Observă lumea și te observă-te pe tine însăși. Luptă pentru cauza ta și pentru cauza altora, deoarece sunt și alții ca tine pe care îi poți ajuta. Poți începe prin calea zettică. Meditațiile îți vor îmbunătăți viața personală și te vor pregăti pentru ceea ce urmează...

— O să mă gândesc la asta timpul călătoriei spre sistemul Nagur.

— Nagur, ce cauți acolo? E foarte periculos...

— Poate, dar deocamdată am hotărât să fac lucrurile în felul meu. De fiecare dată când pleacă tata mă gândesc la riscurile prin care trece, iar acum vreau să-i fiu alături...

— Ai vorbit cu Namur?

— El este ocupat cu nu știu ce proiect. Îi voi scrie pe o frecvență codată, spune-i să nu-și facă griji din cauza mea și să fie mândru de mine...

*

„Namur, nu vreau să te superi din cauza deciziei mele. Aveam nevoie ca să mă lămuresc ce-mi lipsește cu adevărat. Tu ești un om special, iubesc totul la tine. Gândești și te exprimi ca nimeni altcineva, ești sensibil, echilibrat și plin de speranță. Câteodată te admir ca un copil ce stă în fața unei stele mari și strălucitoare.

Știi, să iubești înseamnă să-l accepți pe celălalt așa cum este. Să accepți că oamenii sunt asemenea unor păsări pe care nimeni nu are dreptul să le închidă în colivii de gânduri, carne și oase. Să accepți că aceste păsări pot veni la tine, dar pot migra și spre alte țărâmurii...

Nu mi-a fost frică să te iubesc chiar dacă uneori aveam tendința să fug din pur instinct. Tu aveai nevoie de o iubire care să înlocuiască toată suferința pe care o acumuleseși în ultima vreme. Atâta moarte ți-a trecut prin fața ochilor, Namur. Sper să poți întoarce acele pagini însângerate ale trecutului, privind mai adânc în sufletul meu...” (Prima scrisoare a Luanei către Namur)

*

„Luana, îți înțeleg decizia și ți-o respect. Te rog să mă ierți dacă nu m-am ridicat la așteptările tale. Să știi că și eu te iubesc. De ce? Am vrut să-ți cunosc visele, dorințele, speranțele, bucuria, tristețea și tot ce înseamnă sufletul tău. Ești o ființă minunată, am văzut în tine miracolul și perfecțiunea. Nu mă poți condamna pentru acest lucru. Când mă gândesc la tine, las umanitatea deoparte. Chiar dacă asta este, uneori, împotriva regulilor după care trebuie să trăiesc. După ce te întorci, îți promit că se vor schimba multe. Te aștept cu drag și nu uita că te iubesc.” (Răspunsul lui Namur la prima scrisoare a Luanei)

*

Capitolul XVIII – Vizite neobișnuite

- Lerr, ce s-a-ntâmplat? Iar ai visat?
- Nu s-a-ntâmplat nimic, Suara. Tu de ce nu dormi?
- Să dorm? Cum să dorm, dumnule Kruger? Tocmai astăzi?
- Astăzi? Ce este astăzi?
- Ai uitat, somnorosule? Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască, laaa muuulți ani...!
- Oh, doamne! Oare încă visez?
- Tati! Tati! Hai să ne jucăm la Vayax! Hai să ne jucăm la Vayax!
- Ah, acum am înțeles. Nu mai visez. Ușurel, Namur. Te-ai pregătit pentru meciul cel mare?
- O să-i facem praf. Îngerii noștri sunt mai puternici ca îngerii lor...
- Dacă este ziua mea, aș mânca o omletă cu șuncă...
- Azi voi face o excepție, spuse Suara. Mă duc la bucătărie...
- Ești o dulce...
- Întotdeauna, mulțumesc... Știi... îl cam răsfeți cu jocurile. Ar trebui să învețe mai mult...
- Poate, dar știi ce? Și pe tine te răsfaț. Sau crezi că nu-i îndeajuns...?
- Tati! Vii odată?
- Azi voi avea viața grea... Mai întâi să mâncăm, fiule...
- Zi-mi, Lerr, ce ai visat azi-noapte?
- Ah, nimic important...
- Zi-mi totuși...
- Păi... eram în topterul meu și mergeam către Karan. Deodată am pierdut comenzile și m-am trezit în mijlocul deșertului... Era cald, îngrozitor de cald...
- Și mai departe?
- Ce este asta? întrebă Lerman, gășind o uniformă veche împachetată într-o cutie...
- O arunc. O vechitură de-a tatălui meu...
- De ce n-o păstrezi? Este frumoasă. Apropo, de când au intrat sereniienii în armata alianței?
- Încă de la început. Ai uitat?
- Probabil că amestec borcanele...
- Nu-i nimic, ia pastilele astea înainte să mănânci.
- Ce-s astea?
- Xerun, proteine vegetale și lecitină. Ți le-a recomandat doctorul Traore.
- Doctorul... cine?
- Vezi? Nu eu sunt cea care are probleme cu memoria. De când cu accidentul parcă trăiești pe altă planetă...
- Ah, acum îmi aduc aminte... accidentul...
- Accidentul acela ți-a răpit aproape toată viața. Și pentru ce? Pentru o muncă prost plătită în Karan?
- Tati, mi-ai promis că-n vacanță ne vom juca mai mult. Vii odată?
- Vacanță, accident... Ceva nu este în regulă. Asta nu este cu adevărat viața mea.
- Ce tot vorbești acolo?
- Tu nu ești soția mea. Iar el nu este fiul meu. Sunteți niște vedenii... Nimic din toate astea nu există! Vreau să știu cine sunteți!
- Lerr, încetează! Tot ce spui mă sfășie... Cum poți să ne faci așa ceva? Ce fel de soț ești, ce fel de tată?

— Sunteți buni. Sunteți chiar foarte buni. Ați ținut cont de toate amănuntele, nu-i așa? Îmi cunoașteți toate punctele slabe. Însă știți ceva? Ați uitat un mic amănunt: mintea mea nu poate fi păcălită de această iluzie!

— Lerr, încetează! Te implor!

— Știi ce-o să fac acum? O să vă termin pe-amândoi și coșmarul ăsta va nceta definitiv...

*

— Am așteptat, mi s-a deschis o poartă și am intrat. Mă aflu într-un labirint în care zidurile erau alcătuite din informații, imagini și gânduri, puse unele peste altele ca niște cărămizi. Erau lipite cu o substanță vâscoasă de culoarea sângelui. Am vrut să le ating, dar nu mă lăsau, mișcându-se pe măsura dorințelor mele. Apoi am continuat drumul, fără să știu ce se află la capăt. La un moment dat mi-am pierdut forța și am strigat. Nu a trecut mult timp și ecoul m-a izbit în moalele capului, spunându-mi că nu există o altă ieșire cu excepția primei intrări. Care era scopul rătăcirii mele dacă urma să ajung în același loc? Tot drumul mi se părea o pierdere de timp. M-am apropiat de ziduri, am privit în sus și am început să plâng. Aș fi vrut ca mâinile mele să devină aripi, deoarece nu era nicio treaptă pe care să urc. Simțeam materia din mine surpându-se, iar vidul își găsea loc în pieptul și în inima mea. Însă, ca un făcut, o gaură neagră s-a deschis în zidul de lângă mine. M-am apropiat, întrebându-mă dacă nu cumva comunică cu exteriorul. „Dacă vrei... poți trece dincolo”, s-a auzit glasul lui Anuk venind din mai multe guri mici deschise în perete. M-am retras brusc și am început să fug. Am căzut și strigătul meu a luat-o din nou înainte. Ecoul s-a întors și mi-a spus să mă grăbesc, altfel voi rata ieșirea. Zidurile se apropiau încercând să mă strivească, iar vocea lui Anuk se auzi din nou: „Acum vei fi la fel ca noi. Nimeni nu privește prin gaură fără să plătească...” M-am ridicat și am început să alerg. Când am ajuns aproape de ieșire, zidurile mi-au prins hainele, iar tu mi-ai întins mâna. Imediat am înțeles că labirintul fusese doar un vis din care trebuia să mă trezesc...

— Namur, spuse Uezen, lucrătura cea mai perfida a lui Anuk apare când își înfiripă o idee în subconștientul celui pe care vrea să-l distrugă. Victima devine obsedată de idee, ca și când i-ar aparține... Mai ții minte sfârșitul lui Naej?

— Da, dar n-am înțeles niciodată de ce a murit....

— Odată și odată trebuia să ajungem aici. Vezi tu, creierul uman este ca un computer. Un virus poate infecta un computer așa cum un gând negativ poate infecta un creier. Atunci când mintea unui descendent nu poate folosi eficient tehnica amputării mentale, atacatorul poate coborî adânc în subconștient și implantează acolo sămânța răului. Este un procedeu asemănător cu atacul nostru asupra lui Anuk, numai că nu este nevoie de Vayax pentru transferul de memorie. Imaginează-ți această sămânță crescând în timpul somnului. Dacă victima nu are o minte puternică, ea rămâne captivă într-un coșmar din care nu mai poate ieși. Lerman a scăpat cu bine însă tu nu erai pregătit pentru un asemenea atac. Acesta este unul din motivele pentru care am ales să devin a doua ta conștiință. În timpul visului voi fi mereu în stare de alertă, gata să te ajut.

— Nu există nicio metodă prin care să aibă și ceilalți acces la conștiința ta?

— Conștiința mea este raportată la cantitatea de memorie ce a fost transferată. Atunci când cantitatea de memorie este împărțită, conștiința se alterează și, în final, se pierde.

— Vrei să spui că...

— Da. În momentul în care l-am înfruntat pe Anuk, puterile mele erau diminuate tocmai pentru că memoria mea fusese transferată aproape în totalitate. Mie îmi rămăsese doar palida

amintire a celui ce fusesem, atâta cât să-i pot ține în loc pe lenurieni pentru o perioadă scurtă de timp. Fără o compatibilitate obținută prin meditații îndelungate și Spalsix, conștiința nu poate fi trezită în creierul primitivului. Vor rămâne doar cunoștințe fără valoare afectivă pe care creierul le va stoca ca pe o informație brută. Gândurile, ideile, sentimentele, intuiția, toate acestea marchează evoluția unui individ pe drumul către ascensiune.

— Voi trăi toată viața cu conștiința ta?

— Namur, sunt lucruri care și mie îmi scapă. N-am avut timp să punem totul la punct, dar sper să nu apară efecte secundare...

— Ce ciudat sună. De fapt, nici nu știu cine anume a gândit aceste cuvinte. Eu sau tu?

— Probabil că sunt întrebări pe care ni le punem în același timp. Suntem compatibili și conștienți în același timp. Dar trebuie să mai știi ceva...

— Ce anume?

— Cu puțin timp înainte să capeți amintirile mele, l-am cunoscut pe Surryel, o ființă care mi-a arătat calea pe care trebuia s-o urmez...

— Surryel? Un alt edenian?

— Nu, Namur. Un înger. Unul dintre primii îngeri creați de Democles.

— Credeam că îngerii sunt doar niște legende inventate de oameni.

— Așa credeam și eu. Sunt unele lucruri pe care Democles nu ni le-a spus pentru a ne proteja. Însă acum, când echilibrul lumilor este în pericol...

— Surryel ți-a spus să rămâi în urmă sau a fost alegerea ta...?

— A fost voința lui Democles, Namur. Sacrificiul pe care trebuia să-l fac în numele tuturor celor care au pierit în deșertul Ruth.

— Fă-mă să-nțeleg...

— Surryel mi-a arătat lumile de dincolo. Am văzut unde ajung sufletele după moarte. Am văzut lumile veșnice ale întinericului și ale luminii. Iar apoi... i-am văzut chipul lui Democles... Ah, chipul lui! Imediat am înțeles totul și am ales. Imaginea lui mi-a rămas vie în conștiință, iar tu ai moștenit-o odată cu amintirile mele și o vei cunoaște când vei fi pregătit...

*

Camera era luminată de vechi lămpioane. Un pat regal trona în mijlocul încăperii, acoperit de superbe cearceafuri din satin roșu. Geamurile uriașe, încadrate de draperii greoaie din catifea, cusute cu fir auriu, lăsau lumina lunii să străbată timid încăperea...

Suara aștepta întinsă și privea spre niciunde. Rochia neagră, dantelată, i se mula perfect pe trupul încălzit de nerăbdare. Corsetul adânc decoltat îi împingea sânii proeminenți în sus, apoi îi aluneca unduios, accentuându-i mijlocul subțire... Purta un bolero din același material și aceeași culoare, care îi acoperea umerii până la jumătatea brațelor, închizându-se cu o panglică satinată în dreptul sânilor...

Ușa fu deschisă de un necunoscut care purta ținuta specifică a unui îndrăgostit aflat înaintea rutului serenian. Purta o mască purpurie prin care i se vedeau doar ochii verzi și strălucitori. Suara întoarse capul, îi zâmbi complice, și îl invită lângă ea... Era îmbătată de sexualitatea « mascată » și de irezistibila putere a pieptului masiv. Își dezveli umerii și brațele, lăsându-și bolero-ul să cadă la întâmplare.

Deodată, simți mâna fierbinte a necunoscutului atingându-i talia, coborând ușor și urcând mai apoi pe spatele gol... Rămase fără răsuflare pentru câteva secunde, savurând atingerile pline de promisiuni. Îi simți respirația rece și buzele care se apropiau cu pași mici de locul unde pulsul i

se zbătea necontrolat. Urmă o mușcătură ușoară, iar mâna necunoscutului îi alunecă de pe spate sub sâni, cuprinzându-i carnea albă care țîșnea din corset.

— Te vreau, spuse el, atingându-i buzele fremătând de dorință...

Necunoscutul o dezbracă grațios și începu să-i dezmierde sâni, gâtul, abdomenul și pulpele. Îi cuprinse glezna, mai întâi cu delicatețe, apoi o trase brusc către el. Mâinile lui o căutau febril, dar blând. Îi simți buzele și dinții mușcându-i sâni. Îl voia cu toată ființa, dar el continua să o tachineze, apăsându-i abdomenul în locul în care simțea că exploda de dorință. Îl privi drept în ochi și încercă să-l provoace, chemându-l. Masca nu făcea decât să accentueze privirea sălbatică și pofticioasă...

Ușa se deschise din nou. Se întoarse curioasă și speriată în același timp. Necunoscutul o împinse la loc, șoptindu-i să stea liniștită. Apoi continuă să o mângâie tandru, ușor apăsător. Suara simțea că ceva nu este în regulă, dar senzațiile erau mult mai puternice decât propriile gânduri.

Necunoscutul era de neoprit. Suara se arcui necontrolat și strânse cearceaful între degete. Îi cuprinse gâtul cu brațele, apropiindu-se de sforile măștii. Furios, necunoscutul le îndepărtă, strângându-i mâinile cu putere.

Atunci, sereniana își întoarse capul în semn de protest, dar continuând să fie supusă. Se privi în oglindă, goală și înfometată. Corpul lui parcă era al unui zeu. Apoi privirea ei urcă și o întâlni pe a LUI. Un spasm violent îi cuprinse trupul. Masca alunecase pe pat, iar Anuk rânjea diabolic...

*

— Raluu, ești cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată... Tu ai o inimă, acolo, în mijlocul toracelui...

— Luana, pentru ce crezi că există prietenii? Voi fi tot timpul alături de tine, indiferent ce s-ar întâmpla..., răspunse Anuk care se deghizase în vis într-un tânăr afectuos și atrăgător.

— Știi, lucrurile nu au mers tocmai bine între mine și Namur... El merge pe un drum care este mult prea complicat pentru mine. Nici el, nici familia lui nu se pot opri pentru o clipă ca să respire aerul din jur. Sunt mereu pe fugă, mereu cu gândul la viitor... Iar mie mi-e teamă de-acest viitor...

— Dar tu ce vrei, Luana?

— Vreau să fiu ascultată și înțeleasă. Vreau să fiu iubită, dar să nu-mi pierd libertatea.

— Nu-ți face probleme, lucrurile se vor rezolva, spuse Raluu mângâindu-i obrazul cu degetele sale lungi și fine, la fel ca ale unui pianist.

Luana fusese luată prin surprindere, dar atingerea caldă și prietenească a tânărului o lăsă fără replică. După câteva secunde bune, în care simți cum îi coboară furnicăturile pe șira spinării, își aduse aminte de scrisoarea pe care i-o trimisese lui Namur.

— Nu știu dacă e bine ce fac...

— Ce vrei să spui, întrebă Raluu iscoditor și îndrăzneț în același timp.

— Îmi vine să urlu. Îl iubesc pe Namur, dar... nu știu, ce i-am scris ultima oară... Sunt atât de... Aaaah!

— Cine poate înțelege mai bine un urlat decât inima celui care l-a împins atât de tare afară? Încearcă să privești în viitor și proiectează-te într-o viață imaginară, frumoasă, fascinantă. Cum vei parcurge drumul dintre acum și ce va fi?

— Nu sunt prea sigură. Mulți îmi cer imposibilul. Să fiu o altă persoană. Asta mă face să râd. Să râd de cât de superficială e lumea.

— Un om bun, într-o lume bolnavă, poate face un mic compromis. Dacă face mai multe... va ajunge să fie corupt. Așa începe cancerul sufletului. Dar nu-ți face griji, cu mine poți fi mereu așa cum ești tu, spuse Raluu strângându-i mâinile în palmele-i calde.

— Raluu, tu știi s-ajungi la sufletul omului... Dar acum sunt dezorientată, trebuie să-nțelegi..., spuse Luana retrăgându-și mâinile cu delicatețe.

— Desigur. Vreau doar să știi că te poți baza oricând pe mine, minți Raluu încercând să-i câștige încrederea totală.

Trecuseră aproape două luni de când Luana și Val Remo plecaseră în misiunea din sistemul Nagur. Din pricina visului pe care îl avea de mai multe zile, mintea Luanei era în două direcții. Ar fi vrut să fie cu Namur, dar nu i-ar fi plăcut să fie mereu pe planul al doilea, să stea în casă și să aștepte cu lunile revenirea iubitului ei din colțurile îndepărtate ale sistemului, în timp ce alte cupluri se bucurau din plin de dragostea lor. Vorbele mamei sale, Tania Remo, eterna blondă cuceritoare din Noua Federație, îi răsunau în urechi: „Nu lăsa viața să treacă pe lângă tine, Luana. Profită de prezent și lasă oamenii să se bucure de zâmbetul tău. Ești tânără, frumoasă și ți-e ușor s-alegi ce e bine pentru inima ta”.

După ce se întoarse din călătorie, Luana îl evită pe Namur mai multe zile la rând. În cele din urmă, cei doi aproape că se ciocniră pe unul din coridoarele bazei New Destiny. Namur observă imediat că Luana era schimbată, ceva mai slabă și palidă la față.

— Luana, ce se întâmplă cu tine, de ce nu-mi răspunzi la mesaje, de ce fugi de mine? Ești bolnavă? Ce ai? Știi că te ador, că te iubesc din tot sufletul meu și vreau să te ajut...

— Nu știu de ce, Namur. Nici nu știu ce să-ți răspund. Sau de ce trebuie să-ți răspund. Este mai rău ca o convulsie.

— Ce te-a schimbat așa de mult în aceste luni? Cum rămâne cu scrisorile pe care mi le-ai trimis la început? Credeam că totul va fi bine...

— Nu știi multe despre mine, Namur. De multe ori mă surprind cum le fac rău celorlalți. Această nevoie este mult mai puternică decât mine. Și pe măsură ce zilele trec, simt că voi sfârși în camera unui spital, îmbrăcată într-o cămașă de forță. Nu știu ce să fac, nici la ce să mă gândesc...

— Ce s-a întâmplat cu tine pe timpul călătoriei? De ce atâtea secrete?

— Tu vorbești de secrete? Am o grămadă de-ntrebări care plutesc în interiorul cutiei mele negre. Întrebări care nu-și găsesc niciodată răspunsul. Sau poate doar răspunsurile care mă întristează. Am impresia că plâng de mii de ani, așezată la trunchiul unui copac trist. Uneori aș vrea să visez ca în copilărie. Să am posibilitatea de a crede-n himere. Să cred că pot trece peste orice, că totul din mine va supraviețui. Să-mi construiesc un imperiu în memoria ursulețului meu galben, de pluș, singurul prieten pe care l-am scăpat de la înălțimea refugiului meu. El, pe bitum, privind cerul. Eu rugându-mă bitumului să-l elibereze, să-l readucă la viață. Mă tot întreb ce l-a reținut acolo. Și ce m-a reținut pe mine să sar și să-i iau locul...

— De ce gândești așa? Viața este frumoasă, merită să fie trăită....

— Ce știi tu? La patru ani visam deja o altă lume. Și-aceasta, nici nu cred că m-a părăsit vreodată. Sunt moartă și vie în același timp, mă simt decupată în două. Moartea trăind în același corp cu viața. Suferința nu poate fi măsurată, nici comparată. Pot doar fugi de unele amintiri. Și tot ce îmi iese în cale trebuie distrus. Așa îmi fac colecția de victime...

— Eu? O victimă? Nu m-am simțit niciodată o victimă în relația noastră. Ne-am găsit atunci când amândoi aveam nevoie de un prieten...

— Pe tine, Namur, nu te-am găsit. Ai intrat cu forța în viața mea ermetică. N-am mai deschis niciodată această cutie în care m-ascund. Tu ai fost primul și ai aflat că sunt imprevizibilă și

plină de angoase existențiale. Mă hrănesc cu spectrele întunecate și razele luminoase ale oamenilor. Nu știu cine sunt, de unde vin, dar știu că cea mai mare dramă a mea este faptul că m-am născut. Iar acum mă aflu la bordul unui bolid de carne care...

Namur o privea bulversat pe Luana. Comportamentul și gândirea iubitei sale erau ale unei alte femei care își purta războaiele în cele mai obscure zone ale minții. O citi folosind Zetta și un fior rece îi opri respirația. Urmele lăsate de Anuk erau adânci, traumele erau ireparabile. Îi transmise Zetta și încercă s-o liniștească. Oare unde era închis sufletul ei? Oare unde erau dragostea și căldura iubitei sale? O strânse în brațe, fără ca ea să reacționeze...

Medicii nu descoperiră nimic promițător la analizele Luanei. Nici măcar nanotehnologia nu mai putea interveni acolo unde Anuk făcuse adevărate ravagii fizice și psihice. Val Remo începu să consume cantități mari de alcool, iar Tania își tăia buclele blonde și își smulgea sprâncenele în fața oglinzii. Cei doi nu mai vorbeau deloc, fiecare considerându-se vinovat pentru situația în care ajunseseră. El pentru că acceptase postul de pilot în alianță și atrăsese asupra familiei sale această nenorocire. Ea pentru că nu reușise niciodată să afle ce gândește Luana. Alianța dintre Val și Tania devenise deodată ambiguă și cercul aurifer, inelul de mariaj, începu să le necrozeze legătura.

Capitolul XIX – Purificarea

— Cea mai bună armă este atacul! rosti Abdelkader, expertul militar al Vechii Federații, călit în multe bătălii înainte de pandemie.

— Avem un avantaj de care putem profita, confirmă Vilo del Migolo în timp ce-și mângâia ușor sprâncenele stufoase.

Zen Dyva le reaminti celor prezenți de ultimele pierderi de pe Nede:

— Dacă vom aștepta, precum am făcut în Karan, le dăm și mai mult timp să-și mărească forțele. Din informațiile adunate de Val Remo, lenurienii au construit deja 15 nave Saytan care așteaptă să fie echipate cu sute de Val'thor și mii de androizi.

— Abia aștept să-i tai brațele lui Jafar, izbucni Ushu Mayuna, plimbându-și lama katarului pe încheietura brațului superior.

— Perseus este gata de acțiune, spuse Val Remo cu o voce rece, la fel de răzbunătoare...

— Precum și Terra Nova și Tavares, interveni Farlaah, privindu-l ironic pe Peter Soderling, care nu se afla în grațiile khvarilor așa cum acesta ar fi vrut.

Însă liderul Noii Federații, fără să se lase mai prejos, le aduse aminte că noile nave Suhoi X310 sunt gata să echipeze "bijuteriile" alianței.

— Oameni buni, le întrerupse Namur discuția, simțindu-le ego-urile cum lucrează pe sub piele, mai mult ca niciodată trebuie să fim uniți! Trebuie să acționăm ca o singură forță și să uităm pentru o clipă vechile divergențe. Altfel...

— Namur are dreptate, spuse Lerman luându-i partea fiului său, care tocmai își adusese aminte de Luana și nu mai reușea să-și continue fraza. Trebuie să fim împreună, să lăsăm socotelile despre putere și profit pentru altă dată...

— Acesta sper că nu este vreun aproso la adresa khvarilor, i-o tăie Vilo del Migolo.

— Ce este al vostru este pus deoparte, Vilo. Simt cumva vreo urmă de nemulțumire?

— Oh, nu... Darurile voastre sunt întotdeauna binevenite. Tocmai de aceea vedem în cucerirea Nedei o prioritate...

— Rețeaua este pregătită? îl întrebă Farlaah pe Ushu Mayuna.

— Rețeaua funcționează cu maximă eficiență. Optzeci de Ushu în fiecare navă, concentrați la maxim. Doctorul Asafa Lemaitre a optimizat toate sistemele.

— Să sperăm că nu vor fi pierderi, spuse Lerman. Le vom monitoriza funcțiile și îi vom susține cu Zetta.

— Perfect, domnilor, concluzionă Farlaah. Ce mai așteptăm? Cu Dumnezeu înainte!

*

Navele alianței făcură trei salturi, deoarece nu voiau să solicite negustorii clonați pe o perioadă lungă de timp. Primul fusese la baza de pe Ganimede, satelitul lui Jupiter, al doilea la jumătatea distanței dintre sistemul Solar și Nede, lângă un câmp de asteriozi, iar ultimul la câteva sute de mii de kilometri de Velora, cea mai îndepărtată planetă din sistemul Nagur. Faarlah se afla la bordul navei Tavares, secondat îndeaproape de Abdelkader, Namur și Lerman. Liderul alianței știa că trebuie să fie precaut, cu siguranță că lenurienii lăsaseră câțiva sateliți de observare în zonă.

Khvaria era condusă de Ushu Mayuna și Vilo del Migolo, iar Terra Nova fusese lăsată pe mâinile insistentului Peter Soderling, care voia cu tot dinadinsul să comande o parte din flotă. Suara și experimentatul Zen Dyva îi suflau în ceafă, dar liderul Noii Federații era satisfăcut de victoria „morală” pe care o obținuse.

Val Remo era trist și tăcut. Chiar dacă Perseus avea misiunea cea mai dificilă, trebuind să se infiltreze în liniile inamice, gândurile sale erau mereu la Luana. Inițial, Faarlah nu fusese de acord să-l lase să participe la această misiune, dar nimeni nu-l putea opri să se răzbune pe Anuk.

Perseus era singura navă capabilă de camuflare. Oricât de mult încercase alianța să obțină patentul scutului invizibil pentru noile nave, cei de pe Babel 2 nu se lăsaseră cumpărați, tocmai pentru că se temeau ca nu cumva să fie atacați cu propria lor tehnologie. În zadar se chinuiseră khvarii să dubliceze componentele scutului în replicatoare, computerele nu erau capabile să recunoască aliajele din care acestea erau alcătuite.

*

Chiar dacă sateliții de observare de pe orbita Velorei detectaseră apropierea flotei inamice, lenurienii nu reușiseră să-și cheme în timp util toate navele care patrulau în sistemul Nagur sau în sistemele vecine. Jafar Al'Karuum, care se afla în Urluz, în toiul unei orgii sexuale, primi un mesaj de urgență de la comandantul navei Ula, cea mai reductabilă dintre toate navele Saytan aflate în docurile stației orbitale Kling. Liderul negustorilor Tzulu îl anunță la rândul său pe Anuk, care se afla într-o inspecție la Raptor și Eldena, apoi se teleportară amândoi la bord.

Față în față se aflau trei nave ale alianței contra șapte nave ale lenurienilor. Perseus stătea ascunsă și aștepta momentul prielnic pentru a-și trimite „sufletele flămânde”. Lupta se încinse. Navetele Val'thor ieșiră primele din măruntaiele flotei lenuriene și atacă masiv scuturile alianței. Însă Peter Soderling replică imediat cu rapidele Suhoy X310, acestea dovedindu-se muștelele de titan ale Laponiei. Anuk îl privi furios pe Jafar. Liderul negustorilor îi spuse să nu-și facă griji și îi transmise generalului Thran să deschidă focul Nirval. Nava sa, Hin'Jar, flancată din toate părțile de celelalte nave Saytan, trase primul tir și scutul frontal al Khvariei fu redus la 70%. Un altul urmat de un altul și lui Vilo del Migolo i se ridică smocul de păr de pe cap în semn de panică, încercând cu disperare să compenseze cu energia scuturilor laterale. Ushu Mayuna înjura de mama focului, dorindu-și răzbunarea, dar tot ce putea face era să tragă în nenorocitele

de Val'thor pilotate de nenorociții de androizi. Val Remo reuși să se apropie la distanța care îi permitea să teleporteze bomba cu suflete, așteptând coborârea scutului defensiv al navei Hin'Jar. Ultimul foc și Khvaria se împrăștie într-un spectacol de lumini în vidul întunecat. Lui Namur i se opri inima în loc. Era propriul său gând sau era conștiința lui Uezen care îi spuse să închidă ochii pentru o clipă?

După câteva secunde, urmă o explozie surdă. Un curent rece de aer invadă camera de control a navei Hin'Jar. Negustorii tușeau, răcneau și mârâiau. Pielea lor căpătase culoarea vineție, iar mimica feței lor devenise de nerecunoscut. Generalul Thran privea îngrozit fără să înțeleagă nimic. Deodată pânțele negustorilor se balonară peste măsură și vărsături violente umplură camera. Mirosul era de nedescris, ca și cum ar fi fost deschise porțile de la morga spitalului din Zayon. Vocile negustorilor se schimbă brusc, timbrul lor obișnuit devenind foarte grav și amenințător. Unii vorbeau pe o limbă necunoscută și atacau ca niște animale de pradă, mușcându-i pe ceilalți. Alții se auto-mutilau înfigându-și obiecte ascuțite în membrele care le acționau fără control și apăsau pe comenzile de atac. Apoi fugeau în toate direcțiile și sfârșeau lovindu-se cu capul de pereți. Bucăți de creier pluteau în bălți imense de sânge amestecat cu vomă. Hin'Jar începu să tragă la întâmplare. Un tir puternic zgudui Ula, iar Anuk fu nevoit să ordone distrugerea posedărilor.

Distrugerea Khvariei și situația Luanei îi slăbiseră lui Namur puterea de concentrare. Anuk profită și îi intră din nou în minte. De data aceasta nu întâmpină aceeași rezistență ca la primul atac, atunci când se apropiase la o distanță suficientă de Terra, dar fusese contrat de mintea lui Lerman, a Suarei și a fiului lor. Prin urmare, maleficul edenian reuși să afle totul despre bomba cu suflete, negustorii clonați și accentuarea bolii Luanei. Râse puternic, planul lui funcționase perfect, dar ceva îi atrase curiozitatea. Era un loc în mintea lui Namur unde nu reușea să pătrundă. Oare ce secret se ascundea acolo? Să fie oare cheia distrugerii întregii alianțe? Să fie harta tuturor edenienilor răspândiți în univers? Se concentrează și mai puternic, folosindu-și toată energia, până la epuizare. În cele din urmă reuși. Atunci văzu pentru prima oară Obscuris și Celestia. Iar când îi văzu și chipul lui Democles, trăi cu adevărat revelația. Tot răul pe care îl făcuse fusese în numele unui idol mincinos. Pentru prima oară de la părăsirea planetei Eden, o lacrimă îi curse pe obraz...

Deodată, un val de întuneric acoperi întregul spațiu de luptă. Apoi se auzi o bubuitură puternică urmată de un pârâit asurzitor. Umbrele treceau cu miile prin noua fisură deschisă spre universul ființelor vii, căutând corpuri pe care să le posede. Acestea erau protejate de Sariman și de toți ceilalți îngeri din nivelurile inferioare ale Purgatoriului.

Peste câteva minute se auzi un nou bubuit de tunete puternice și se deschise o altă fisură prin care trecea marele înger Ethiel, care avea glasul ca un vuiet de ape dezlănțuite. Din spatele aripii sale stângi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri, cu care se lupta împotriva îngerilor răzvrățiți. În spatele aripii drepte stăteau înghesuite umbrele pe care reușise să le prindă cu biciul său cu fulgere. Ethiel avea ochii ca jarul încins, iar corpul său alb ca zăpezile Laponiei era înconjurat de o aură multicoloră.

Îngerul Karon stătea în spatele lui Ethiel și ținea în mâini cartea karmelor întunecate, marcată cu semnul întors al crucii. În ea scria numele umbrelor capturate sau ucise. Lângă el se afla Temuu Kamoon, copilul înger care trăgea cu arcul fulgere albastre...

Anuk primi vizita lui Sariman, tocmai când se gândea la Asiria și greșelile pe care le făcuse pentru a fi împreună cu ea. Liderul îngerilor răzvrățiți din nivelurile inferioare ale Purgatoriului era înalt până la tavan, avea corpul și aripile negre, iar ochii săi adânci și întunecați absorbeau lumina din jur. În spatele său se aflau îngerii Kabaraam, Azibar, Ramon și umbrele care reușiseră să fugă din calea lui Ethiel. Sariman îi porunci lui Anuk, cu o voce puternică și metalizată, ca toate umbrele să își găsească noi corpuri de posedat în rândul armatei lenuriene.

Anuk pierduse totul, dar nu își pierduse definitiv credința în Democles. Regreta amarnic că fusese corupt de Z'Davaar și se rugă în gând să fie iertat. Apoi apăsă pe butonul de autodistrugere și un spectacol imens de lumini invadă cerul...

*

Când primi vestea despre dispariția Luanei, pe Namur îl potopiră lacrimile. Ținea în mâinile sale tremurânde ultima scrisoare a iubitei sale și citea printre junghiuri, nevenindu-i să creadă:

„Namur, alegerile mele au fost un șir nesfârșit de erori. De ce am supraviețuit la toate acestea? Cu ce scop? Nu există răspunsuri adecvate la asemenea întrebări. Mi-e doar rău, rău de viață și simt nevoia de-a dispărea de pe suprafața pământului. Nu te vreau. Nu vreau să te agăț de sinistrele mele realități. Ele nu sunt frumoase la vedere, nici măcar pentru mine. Tu ești sincer și întreg, autentic și strălucitor. Dacă-ș fi putut să mă asemăn cuiva, aș fi vrut să mă asemăn cu tine. Chiar dacă ai propriile tale suferințe, ai știut să faci din ele un lucru admirabil. Într-un final, știi, nu mă voi trăda decât pe mine, fără să-nțeleg rostul acestei lumi. Poate vei spune că sunt nebună. Nu te contrazic. Nebunii sunt oglinda umanității care este pierdută deja de mult timp. Sufletului meu i-ar trebui altceva decât rugăciuni și meditații pentru a fi vindecat. Nu sunt credincioasă, cred doar în punctul negru ce absoarbe și stinge toate luminile noastre.”

*

„Dragă Luana, în ultimele zile am încercat în toate felurile posibile să-mi iau rămas bun de la tine. Și în tot acest timp am descoperit un singur lucru, că nu pot. Îmi lipsești, Luana, nici nu știi cât de mult îmi lipsești. De la tine am învățat tot ce știu despre iubire și singura ființă care mi-a dat un motiv în plus să merg mai departe în viață ai fost tu. Aș fi vrut să crezi că există cu totul altceva în afara punctului negru ce absoarbe luminile noastre. Dar poate că fiecare dintre noi are propria cale prin care află adevărul. Știu că nu a fost vina ta și știu că acolo unde există sacrificiu există și iertare. Cât voi trăi în această lume, oriunde m-aș duce, o parte din tine va fi mereu alături de mine. Te voi purta în inima mea și în gândurile mele până când ne va fi dat să fim din nou împreună. Te iubesc, Luana, și te voi iubi mereu.” (Mesajul de adio al lui Namur către Luana, cimitirul Rembrand, Snowdon).

Capitolul XX – Viața merge înainte

Alarma suna deja de cinci minute. Namur ținea ochii închiși. Nu voia să se trezească, nu voia să aibă de-a face cu prezentul. Întinse mâna după ochelarii holografici. Intră în panică. Nu erau acolo. Unde îi pusese? Inima îi bătea cu putere. Tremura. Realitatea nu aștepta decât o mică greșeală. Începu să pipăie obiectele. Ceasul rece. Era un ceas sau o bombă cu ceas? Lângă el,

paharul. Oare ce conținea?... Veioza, ah, nu! Ar însemna sinucidere curată! Atingerea familiară a ochelarilor îl liniști. Totul reveni la normal.

— Bună dimineața, Namur. Este ora 7.00 a.m. Indicele de compatibilitate Vayax: 97%. Temperatura mediului ambiant: 23 grade Celsius. Factorul luminozitate: 5. Factorul umiditate: 32%. Nivelul de puritate al aerului: 6. Care este programul ales?

— Același ca și ieri, „Promenadă în New Destiny”. Și te rog să nu mă deranjeze nimeni. Azi vreau lalele negre și crini. Iar surâsul Luanei să fie mai larg...

— Programul a fost încărcat. Vizionare plăcută, Namur.

Vântul bătea ușor și legăna frunzele arțărilor de pe marginea grădinii. Se opri două minute în fața fântânii arteziene. De fiecare dată repeta acel ritual. Cei doi darini erau tot acolo, pe fundul apei. Două dorințe neîmplinite.

Se apropie de banca preferată. Luana îl aștepta nemișcată, având un zâmbet exagerat creat de o mașină oarbă. Își întinse mâinile și se opri la câțiva centimetri de pielea iubitei sale. Nu ar fi vrut să treacă din nou prin corpul ei ca printr-o năluca.

— Namur, te-ai întors! Cât de mult mi-ai lipsit! Cum a fost călătoria?

— Totul a trecut cu bine. Acum sunt aici. Doamne, cât ești de frumoasă, spuse Namur rezistând cu greu tentației de a-i atinge părul roșcat.

— Namur, te-ai întors! Cât de mult mi-ai lipsit! Cum a fost călătoria?!

— Stop program! Autorizație Namur 2715. Te rog să nu repeți frazele, răcni Namur computerului. Adaptează-te amintirilor mele și încearcă să construiești un nou dialog, unul mai poetic, despre iubire...

— Iubirea înseamnă să plutești deasupra lacrimilor, continuă Luana. Gândirea înseamnă să plonjezi în profunzimea lor. Frica înseamnă să cauți mereu un colac de salvare. Indiferența înseamnă să nu plângi...

— Namur, nu crezi că este timpul să renunți? interveni Uezen. Cât ai de gând să te torturezi?

— Te rog să mă lași singur. N-am nevoie acum de procese de conștiință.

— Cel mai greu pentru un om care vrea să ajungă foarte sus nu este să învețe zborul, ci să se desprindă de cei care îl trag mereu în jos...

— Nu poți fi atât de cinic! Îmi ceri să uit, ca și când nimic nu ar fi existat?

— Nu să uiți, Namur, ci să ierți. Să te ierți. Tu ești singurul care te ține pe loc. Precum oamenii de zăpadă înfruntăm căldura inimilor din jur căutând sensul altor anotimpuri...

— Pilde, iar îmi vorbești în pilde. Nu poți gândi și tu, măcar o singură dată, ca un simplu om? Cuvintele tale nu fac parte din realitatea în care trăiesc. Sunt iluzii...

— Totul este iluzie, Namur. Depinde cine o creează...

Un nor mare și negru acoperi cerul de deasupra bazei. Din el se desprindeau nori mai mici formați din mii de pixeli care semănau cu niște roiuri de insecte. Se năpusteau rând pe rând asupra etajelor superioare ale clădirilor, năruindu-le.

— Uezen!... Uezen, te rog, nu face asta!...

Dar conștiința bătrânului edenian preluă controlul, silindu-l pe Namur să revină în lumea singurătății sale.

*

Când ești tânăr, timpul trece pe nesimțite. Apoi vine o vreme când amintirile încep să dispară și ele. Clepsidra se întoarce, iar a doua jumătate a vieții înlocuiește golul lăsat de trecerea primei jumătăți. A mai trecut, a mai rămas, singurele verbe cu care se conjugă efemerul.

Val Remo visa să se pensioneze și să-și petreacă restul vieții împreună cu familia sa. Să fie un soț și un bunic fericit. În câteva clipe le pierduse pe toate. La ce erau buni darinii pe care-i câștigase dacă nu putea cumpăra timpul cu ei? Timpul perisabil. Timpul fluid ca sângele. Timpul ca o pală de vânt.

Acum se afla în fața oglinzii. Orice tristețe are o consolare amară: oglinzile nu mor niciodată, își schimbă stăpânul la fiecare privire. Își duse paharul la gură. Buzele i se lipiră de sticla rece. Se opri. Înghiți în sec. Își puse din nou întrebarea: ce i-a mai rămas? Coborî paharul și îl vărsă în chiuvetă. Se așeză pe carpeta aspră. Închise ochii. Respiră. Își eliberă mintea de gânduri. Era profund relaxat. Și, deodată, spirale peste spirale. Găuri de vierme. Călătorii. Planete aflate în pericol. Atâtea vieți amenințate de umbre și demoni. Încă nu era totul pierdut. El și Perseus nu își spusese ultimul cuvânt.

*

Viața în Zayon își reluase cursul firesc. Suara și Lerman se îndreptau cu trenul suspendat către faleza mării Kora. Compartimentul era plin de oameni. De toate rasele, de toate formele, de toate culorile. Vorbeau despre muncă, darini, droguri și Vayax. Războiul era uitat. Erau liberi din nou. Își puteau face de cap. Își aruncau ziarele pe jos. Își lăsau cutiile de alcool pe scaune. Horcăiau. Scuiپau. Înjurau. O priveau cu poftă pe Suara.

Ajunseră pe faleză. Pe plajă erau oameni de toate rasele, de toate formele, de toate culorile. Vorbeau. Vorbeau prea mult. Stăteau la soare. Puțeau a transpirație și a creme. Își aruncau gunoaiile pe nisip. Își lăsau jegul în apele mării. Urinau pe furiș. Bărbații vorbeau despre sex. Sex la greu. Uite-o p'ia ce fund are. Uite-o p'ia ce sâni are. Două pteoliene slinoase se holbau la pantalonii lui Lerman. Erau ca doi păianjeni grași ce-și așteptau prada în plasă. În imaginația lor, pământeanul era stors până la ultima picătură de sânge.

Suara și Lerman închiseră ochii. Numărară până la zece. În jurul lor se făcu liniște. Trecură 100 de ani. O grămadă de oase stăteau întinse pe cearceafuri. Se sărutară. Valurile mării le mângâiau tălpile...

*

Pe timpul luptei cu îngerii, la porunca lui Z'Davaar, demonii recuperaseră rămășițele corpului lui Sariman de care sufletul acestuia nu se putea desprinde. Apoi, împreună cu Jafar Al'Karuum, fugiseră cu nava Ula pe planeta Nayur. Cu noua tehnologie dobândită în urma primei victorii de la Karan, îmbunătățită semnificativ de negustori, Z'Davaar spera să-și recupereze supusul favorit cât mai repede. Sufletul întunecat al lui Sariman era în pericol și nu voia ca Ethiel să profite de această situație. Deja îl pierduse pe Anuk și nu avea de gând să aștepte decizia intransigentului Karon și a îngerilor birocrati din Crix-a-Dem.

Naniții invadară corpul liderului din nivelurile inferioare ale Purgatorului și porniră procesul de reconstrucție. În mai puțin de opt ore Sariman deveni jumătate înger, jumătate mașină. Urmă scanarea reziduală și microprocesorul implantat lângă noul creier declanșă stimularea celulelor nervoase. Sariman se trezi cu o durere surdă în tot corpul organo-metalic.

— Cine ești tu? îl întrebă Z'Davaar, care își făcuse apariția sub forma unei umbre uriașe cu ochii în flăcări.

— Numele meu este Sariman.

— Care este misiunea ta?

- Misiunea mea este...
- Ce ești tu, Sariman?
- Sunt... o mașină?
- Ce ești tu, Sariman? Închide ochii!

Sariman visa nivelurile inferioare ale Purgatoriului, înșesate de mii și mii de umbre. Visa eradicarea umană și cuvintele lui Z'Davaar: moartea este calea către întunericul veșnic, calea către Obscuris.

- Ce ești tu, Sariman?
- Sunt... înger.
- Care este misiunea ta?
- Misiunea mea este supravegherea umbrelor.
- Cine sunt eu?
- Tu ești stăpânul meu, Z'Davaar...

*

Democles crease Purgatoriul, o nouă speranță pentru sufletele fără corp. Nivelurile superioare ale Purgatoriului erau pline de săli imense prevăzute cu paturi acoperite de cearceafuri albe. În fiecare pat se afla un suflet așteptând călătoria. Îngerul Ethiel se apropia cu o aripă de lumină și una de întuneric și purta sufletele spre viitoarele trupuri zămislite de oameni.

Copiii se nășteau fără să știe de unde vin și unde vor pleca. Ei nu aduceau cu sine decât un urlat, anunțând revenirea. Pe timpul vieții, fiecare primea darul divin al iubirii. Oamenii se iubeau, fără să știe cu adevărat ce este iubirea și de unde vine. Ceva le modifica gândirea, ceva îi făcea să plutească, să zboare, ceva venit din exteriorul ființei lor, ca un vis frumos, ca o poartă spre Celestia, lumea luminii veșnice.

— Ei, și acum..., îți aduci aminte? îl întrebă Karon pe Anuk în fața consiliului de judecată. Mărturisește!

— Totul s-a petrecut ca și cum era altcineva în locul meu. Dar îmi asum întreaga răspundere. Am fost slab și nu mi-am dat seama de intențiile lui Z'Davaar...

— Este bine că recunoști. Spune mai departe.

— Odată ajuns în lumea oamenilor, știam că pot profita rapid de slăbiciunile lor. Îmi plăceau teribil războaiele, drogurile și perversiunile sexuale.

— Nu așa trebuia să procedezi. Bătrânii edenieni ți-au spus de atâtea ori să nu mergi pe calea distructivă. Câte drumuri mai trebuie să faci ca să-nțelegi?

— Nu știu. Acolo-i atât de diferit față de Eden. Am uitat toate învățăturile lor. Dacă aș fi avut șansa aducerii-aminte... Dacă aș fi avut și puterea...

— Crezi că scuzele pot înlocui răul făcut? Peste tot este plin de religii și războaie...

— Am crezut că pot face ce vreau cu oamenii. Că-i pot tortura, că-i pot ucide. Nu aveam niciun resentiment, doar un voal negru care-mi acoperea ochii. Dar când am văzut chipul lui Democles, am înțeles că fusesem înșelat. Ura și dorințele mele preluaseră controlul...

— Și iată-ne acum împreună...

— Mda... Vouă vă este ușor...

— De ce crezi asta?

— Noi, edenienii, am făcut atâtea drumuri prin univers, am creat atâtea forme de viață. Voi nu v-ați plictisit să tot judecați?

— Hm, nu-ți lipsește curajul...

— Curajul? Dar iubirea mea pentru Asiria? Asta nu se ia în calcul? De ce trebuia ca ea să moară?

Karon îl privea și, pentru prima oară, nu știa ce să răspundă. Anuk avea dreptate. Cu toții fuseseră învățați de marele Democles că iubirea iartă orice greșală. Își deschise cartea karmelor luminoase și îi scrise numele alături de cel al Asiriei. Iubirea și iertarea trebuiau să primeze. Fără bariere, fără necesități. Chiar dacă „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți“ urma să capete proporțiile unui colaps universal.

Capitolul XXI – Vise interzise

Membrii alianței se aflau pe Terra și discutau despre consecințele războiului cu lenurienii. Președintele Faarlah sparse tăcerea glacială, cu un aer pesimist, fiind deja la curent cu informațiile aduse de Namur.

— Umbrele, suflete neevoluate din nivelurile inferioare ale Purgatoriului, au venit masiv prin fisura creată pe timpul bătăliei de lângă Nede. Noi considerăm că acesta nu a fost un simplu incident. Am fost în măsură să facem o analiză detaliată a spectrelor și știm că noua noastră armă a fost de vină. Acum, umbrele umblă de bunăvoie prin galaxie, posedând tot ce întâlnesc în cale. Mă tem că vor apărea milioane de demoni, așteptând momentul prielnic pentru a ne ataca. Deocamdată Ethiel și restul îngerilor ne sunt protectori. Dar ei își folosesc energia Celestiei pentru supraviețuire, așa cum noi o folosim pe cea a Soarelui. Astfel, când își refac puterile, numărul lor se înjumătățește și suntem vulnerabili în fața oricărui atac.

— Am simțit că bomba cu suflete era doar începutul, continuă Peter Soderling, revoltat... Acum, cu suportul negustorilor Tzulu, vor folosi planetele îndepărtate pentru înmulțire și, când ne va fi lumea mai dragă, vor trece prin Megarra și ne vor zdrobi.

— Asta nu se va întâmpla atâta timp cât eu voi fi președinte, replică Faarlah, vădit incomod de interesul mai vechi al lui Peter Soderling pentru putere. Am trimis un escadron de nave pentru monitorizarea găurii de vierme.

— Fie ca cei care venerază puterea întunericului să se teamă de lumina lui Democles, interveni Namur, auzind șoaptele lui Uezen în gând. Nicio umbră nu va scăpa ochiilor săi, niciun demon nu va scăpa de neantizare. Cu mult timp în urmă, când viața era la început și universul era în fază incipientă, edenienii au presimțit venirea răului și tot ce avea să urmeze. Atunci au ascultat mesajele lui Democles și au căutat salvarea în lumina credinței. Ei nu au creat arme, ci o nouă speranță. Noi însă am creat o armă de neegalat. Una care s-a întors împotriva noastră și ne va transforma pe toți în creaturi întunecate.

— Eu cred că universul a decis să ne dea o lecție de echilibru. Trebuie să medităm, trebuie să ne regăsim puritatea din noi, îl întrerupse Suara.

— Da, Suara, completă Lerman, dar câți sunt pregătiți pentru ceea ce va urma? Aceasta este o luptă, una reală. Când noi medităm, milioane de oameni mor sau sunt posedați. Cum îi putem ajuta în acest moment? Universul de care vorbești suntem noi, iar unica voință este voința noastră. Putem fi propriii noștri salvatori sau propriii anihilatori. Știu, răul este fără scrupule, se hrănește cu binele universal și se mărește. Nu se va împiedica de bunii credincioși, nici de visători. Nu se va împiedica de milă, dragoste, suferință. Răul nu mai este ceea ce a fost odată, un truc al universului, o ascundere după perdelele nopții. A devenit violent, brutal, neiertător și trebuie să-i răspundem cu aceeași monedă. Tot ce vreau este pacea. Și asta se poate înfăptui numai eliminând complet răul.

*

Namur se afla în Snowdon, într-una din clădirile de pe strada St-Jacques, la etajul II, și încerca să modifice codul GUI al jocului „Discipolii zeilor de altădată”, implementat în Vayax ca program de antrenament pentru trupele alianței. Deodată, Robert, unul dintre colegii săi de cameră, îl atinse ușor pe umăr și-i spuse să privească pe fereastră:

— Aceea nu este fosta ta prietenă?

Namur rămase blocat pentru câteva secunde. Apoi coborî val-vârtej pe scări și alergă după Luana, ajungând-o din urmă.

— Luana, Luana, ce faci aici? Te-am văzut pe fereastră și-am vrut să te salut. A trecut atâta timp...

— Bună, Namur! Ce să fac... nimic special. M-am mutat în zonă. E mai aproape de compania la care lucrez acum.

— Ce companie?

— Diverta. Comunicații. Tu ce mai faci?

— Eu... lucrez pentru Vayax. Mai ții minte jocul „Discipolii zeilor de altădată”? Încerc să-l adaptez la simulator, se laudă Namur, prinzând curaj și încălcând totodată protocolul de confidențialitate...

— Deci tot cu jocuri te ocupi? îl întrebă Luana, amintindu-i motivul despărțirii lor...

— Pot să te țin în brațe? schimbă Namur subiectul, întocmai ca un copil mic, nemairezistând propriei sale dorințe. Apoi, fără să aștepte răspunsul, o strânse la piept cu toată forța...

...Se trezi la ora 2.54 a.m., cu ochii fixați pe ecranul ceasului digital. Ce coșmar! De ce i se întâmpla tocmai lui așa ceva? Deschise computerul și se conectă la baza de date a alianței. Căută numele Diverta. Ciudat, compania chiar exista. Apoi căută numele fostei sale iubite. Imaginea îi sări în ochi. Luana Remo, agent de comunicații. Statut: confidențial. Nivel de securitate 5. Introduceți parola... Nu-i venea să creadă. Intră în dosar și rămase stupefiat. Statut: Clonă. Proprietar: Val Remo. Înțelese imediat. Chiar dacă noile clone nu aveau amintiri, simpla lor prezență, într-un colț de lume, îi amăgea pe cei dragi.

— După cum vezi, încă nu ești pregătit, interveni Uezen. Când dormeai, mi-a ajuns pe la urechi ideea clonării, dar decizia era numai și numai a lui Val și a Taniei.

— Și eu nu trebuia să știu? Îmi mai ascunzi multe lucruri despre lume?

— ...(tăcere)

— Te mai întreb o dată, îmi mai ascunzi multe lucruri despre lume? Eu când trebuie să știu tot ce trebuie să știu?

— Ok, ok, ok. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să ți le spun despre lume. În primul rând, nu știi totul. În al doilea rând, nu știi totul. În al treilea rând, e mai bine că nu știi totul. Trebuie să crezi în tine și să meditezi. Îmi vei spune că ai dreptul să știi. Eu îți spun că adevărul în clipa de față te face sclavul unui alt adevăr. Nu vezi ce este în jurul tău? Oamenii au ajuns să se iubească în doi timpi și trei mișcări, viața a devenit un atentat la putoare, superba moarte a celor pregătiți să ajungă împăcați în Celestia a fost înlocuită de odioase crime. Dragul meu, fă cunoștință cu apocalipsa! Și mai sunt câteva lucruri pe care trebuie să ți le spun despre tine. În primul rând, știi multe despre tine. În al doilea rând, știi multe despre tine. În al treilea rând, știi mai mult decât știi tu despre tine. Știi totul. Și mai știi că îți este frică de mine întrucât inima ta mai tânjește după Luana. Și mai știi că tăcerea ta a devenit avocatul unei iubirii imposibile. Dar

nu te poți ascunde de mine, sunt conștiința pusă cu grijă la temelia trezirii. Ia spune-mi, ce vei face cu scrisoarea pe care o păstrezi de atâta timp în sertar?

„Draga mea Luana, chiar și peste o sută de ani, oamenii tot își vor pierde vremea cu nimicurile lor, tot va ploua după ce-și vor spăla prețioasele vehicule, iar buruienile vor continua să crească nestingherite în grădinile ticsite cu flori. Ajung să cred că viața mea nu mai contează. Stau în casă și urmăresc goana acelor de ceasornic. Stau în casă și privesc oamenii cum își plimbă femeile, clonele sau androizii pe stradă, cu aceeași fală, cu aceeași dorință de control. Din păcate foamea mă-ndeamnă să mușc din prezent, acest sandwich cu singurătate între două felii de timp, împărțit frățește cu umbra. Pot trece prin viață ca un anonim, la fel ca râul ce trece pe sub pământ, dar nimeni nu va ști din ce apă își potolește setea. Pot trece prin viață ca un profet, pe străzile pline de oameni, dar nimănui nu-i va păsa că te iubesc, că spiritul meu are nevoie de un mediu propice înaltei comunicări. Nu mă mai miră nimic, nici moartea nu mai impune respect. A devenit o simplă măturătoare care ascunde oasele sub preșul celui fără câine la ușă. Prea scump serviciul de salubritate al acestei lumi datoare sie înseși, prea scump serviciul de salubritate al acestui univers. Draga mea Luana, acum pot să văd toate lucrurile pe care nu le vedeam înainte. Acum pot să aud toate lucrurile pe care nu le auzeam înainte. Acum pot să simt toate lucrurile pe care nu le simțeam înainte. Acum pot să spun toate lucrurile pe care nu le spuneam înainte. Acum pot să iubesc toate lucrurile pe care nu le iubeam înainte. Ar trebui să fiu fericit. Dar toate lucrurile acestea pe care și tu ar trebui să le vezi, să le auzi, să le simți, să le spui, să le iubești odată cu mine, fără tine nu au nicio importanță. Acum pot să trăiesc tăcerea, singurătatea și întunericul fără să-mi fie frică. Acum pot să mă doară rănilor care nu-mi aparțin. Acum pot să ascult plânsul tuturor lucrurilor care sunt lângă mine. Dar tu, Luana, nici nu știi cât de mult îmi lipsești. Și asta mă doare cel mai tare...”

— Am nevoie de timp, Uezen. Scrisul mă ajută să mă vindec. Poate că voi scrie o carte despre Luana, să știe și ceilalți ce este în inima mea. Nu uita, sunt un om, ca toți ceilalți. Mai ieri eram un copil și mă jucam în avanpost cu cei de vârsta mea. Mai ieri eram un îndrăgostit care nu știa ce înseamnă adolescența...

— Nu, Namur, tu nu ești ca toți ceilalți. Tocmai asta refuzi să înțelegi, cu toate că-i judeci pe ceilalți. Tu ai un rol al tău pe care trebuie să-l afli, gândindu-te la binele general al oamenilor...

— Uezen, mă uit la ceilalți, mă uit la mine, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât realitatea mi se pare mai sumbră. Privește-i pe oameni, își umplu viața cu minciuni și nimicuri. Iar eu? În mine se poartă bătălia între omul ce nutrește iubirea pentru persoana pierdută și credința în Democles. El și planul său pe care nu-l știm niciodată dinainte...

— Namur, știu ce simți. Simți că meriți ceva mai bun, ceva în plus de la Democles. Este un sentiment pe care îl au toți discipolii. Un test. Dacă ne lipsește ceva, vom căuta mereu ceea ce ne lipsește, iar dacă vom înceta să căutăm... vom fi victime ale autosuficienței și vom cădea în mâinile lui Z'Davaar.

— Fiecăruia îi lipsește cu totul altceva. Întrebarea care se pune, dacă Luana nu mai este, ce caut eu, ce-mi lipsește mie?

— Oglinda fidelă a sentimentelor și gândurilor tale. Când erai cu Luana, te reflectai în însușirile ei. După ce ea s-a dus, te-ai simțit singur, neînțeles, nefolositor. Dar eu sunt aici, să te ajut să înțelegi că viața are un sens. Dacă gândurile tale nu s-ar privi în oglinda conștiinței mele, probabil că nu s-ar mai întoarce către eul tău interior, către Democles. Ești posedat de iubire, Namur. Să nu-ți dorești să fii posedat de forțele răului...

— Uezen, am câteodată impresia că toate forțele răului sunt ascunse în oameni. Au același tipar, aceleași manifestări. Știi ce cred oamenii despre frumusețe? Că durează până când rămâne fără haine, fără secretele intime. După aceea ajung să o catalogheze. Când eram în Karan... mă bucuram atât de mult că pot să citesc gândurile. Dar acolo erau numai copii. Ce tristă este lumea oamenilor maturi! Mizează pe aparențe pentru a fi mai frumoși. Se tem de sinceritate deoarece nu vor să fie încadrați într-un tipar și ajung să trăiască în mediocritate...

— Namur, pentru ei este mai ușor să fie mediocri, au rata mai mare de compatibilitate. Tragica rezonanță a fricii în fața schimbării și a evoluției. Cei diferiți sunt îndepărtați ca o tumoare malignă. Eu nu m-am folosit de puterile mele pentru a stârpi rasa umană. Asta pentru că sufletul nu este niciodată mediocru. Dar le-am dat oamenilor de ales. Naej, Lerman, Suara, toți au făcut o alegere. Democles ne-a învățat pe noi, edenienii, că unica șansă de a schimba ceva în lume este să-i faci pe oameni să-și arate sufletul, iar mintea să nu fie un obstacol în exprimarea sentimentelor cele mai pure. Acesta este și rolul meditațiilor.

— Și ce voi face acum, Uezen?

— Mai ai un drum lung de parcurs. Trebuie să lucrăm cu aceste dezamăgiri și să le transformăm. Sufletul, Namur, mereu sufletul...

— Aș vrea totuși să încerc ceva. O să stau de vorbă cu ea...

— Cum vrei, Namur, dar s-ar putea să fie calea cea mai dificilă pentru tine...

*

Într-o cafenea de la marginea orașului Snowdon, în care se distingeau câțiva gameri profesioniști din programele Vayax și câțiva scriitori de duzină, aștepta un tânăr elegant, cu un mic ecuson la reverul costumului gri petrol. Avea părul negru, lung până la umeri, barba scurtă și ochii albaștri. Afară ploua încet, întunericul cucerea strada, iar luminile colorate ale reclamelor se răsfrângeau pe asfaltul umed, îndemnând la melancolie. Din când în când treceau oameni ascunși sub umbrele, cu pasul grăbit, iar umbrele lor de pe pereții clădirilor semănau cu creaturile venite din lumile de dincolo de lume. La un moment dat se deschise ușa cafenelei, cu un zgomot cristalin de clopoțel, și intră o tânără doamnă cu părul roșcat și ochii migdalați de culoarea turcoazului. Aceasta privea consumatorii cu mișcări elegante de cap, ridicându-și ușor bărbia. Namur îi făcu un semn discret cu mâna, invitând-o la masă. Apoi, după câteva propoziții protocolare, deschise subiectul care îl măcinase în ultima vreme. Răspunsul ei veni ca o rafală nemiloasă de vânt peste praful amintirilor.

— Eu nu te cunosc, Namur. Pentru mine nu ești decât un străin. Chiar dacă mă cheamă Luana și semăn izbitor cu ea la înfățișare, nu înseamnă că mă comport ca ea, că am aceleași gânduri, că am aceleași amintiri. Dacă vrei să știi, am un iubit cu care mă înțeleg foarte bine. Nu ți-o spun ca să te rănesc, ți-o spun ca să te trezești la realitate, să mă lași în pace și să-ți trăiești viața.

— Dacă vrei să te las în pace, ce căutai în Vayax, alături de proiecția mea? Ce căutai alături de Val și Tania? Crezi că nu-ți știi istoricul activităților?

— Eram curioasă, voiam să cunosc istoria originalului meu, voiam să-mi cunosc „părinții”, spuse clona Luanei mimând ghilimelele cu degetele. Venind de puțin timp în această lume, voiam să știu motivele pentru care sunt cine sunt. Nu m-am mulțumit cu statutul meu de clonă privilegiată, cu acei bani pe care îi primesc lună de lună de la CLONEX.

— Eu cred altceva. Nu încălcai clauzele contractului din pură curiozitate. Alții muncesc pe rupe pentru mult mai puțini bani. Ori ai rămas cu reziduuri de amintiri de pe urma clonării, ori

nu-l iubești deloc pe iubitul tău, deoarece nu știi ce este dragostea și cauți răspunsul pe buzele altcuiva.

— Prea mulți de „ori”, nu crezi? Încerci să mă tragi de limbă, dar nu știi de unde să începi. Hai să-ți dau vestea cea mare, ca să nu te mai chinui atât. Sunt însărcinată...

— Deja?

— Cum adică deja? Ce vrei să spui?

— Iartă-mă, Luana, nu mă pot obișnui cu ideea că ești cu totul și cu totul o altă persoană. Eu încă mai sufăr de pe urma pierderii ta..., scuze, pierderii femeii pe care am iubit-o ca un nebun.

Namur, hai să-ți spun ceva. O poveste pe care am auzit-o de la psihologul companiei CLONEX, la cursurile de adaptare a clonelor la societate. Prima oară nu-mi dădeam seama ce vrea să spună. Ce poate ști o clonă despre relații, despărțiri, parteneri de lungă durată sau persoane de care ne putem folosi pentru a ajunge la o anumită destinație? Da, psihologul mi-a spus de eventualitatea unei relații cu tine, că mi-ai asigura confortul și liniștea necesară, că m-ai iubi, așa cum ai iubit-o pe adevărata Luana. Și tocmai de aceea mi-a propus să-mi inoculeze câteva amintiri de-ale ei pe care le găsisese în Vayax. Am acceptat, voind să aflu cum gândesc oamenii, dar mie nu mi-ar plăcea ca tu să te folosești de mine pentru a ajunge la amintirile tale. N-aș vrea să fiu niciodată o roată de rezervă.

— O roată de rezervă? Nici prin gând nu mi-a trecut așa ceva.

— Mulți dintre voi, oamenii normali, ați avut lângă voi parteneri cu care v-ați mândrit, parteneri asemenea unor mașini de lux, frumoase și silențioase, care vă asigurau confortul și protecția. Ați plecat cu aceste mașini la drum și, așa cum se mai întâmplă în viață, ați rămas în pană. Atunci ați scos roata de rezervă din portbagaj și ați continuat drumul. După ce ați ajuns la destinație, ați reparat roata originală, iar roata de rezervă ați pus-o înapoi în portbagaj. Evident, nimeni nu se gândește la sufletul roții de rezervă, cel care a purtat toată greutatea mașinii în spate. S-ar cuveni și roții de rezervă toată fericirea din lume, un vehicul special care să o folosească doar pe ea, fără să fie comparată cu o altă roată, fără să fie vreodată schimbată. Să fie roata lumii și roata norocului... Acum înțelegi, Namur? Chiar dacă sunt o clonă, vreau să am viața mea, nu viața altei persoane!

*

Dragostea a rămas întinsă ca un cadavru pe marginea drumului. Mă îndepărtez, dar încă-i mai simt mirosul adus de vânt. Același vânt care nu demult îi răsfirea părul. Caut prin creier ceva de care să mă agăț. Caut un cuvânt sau o idee salvatoare, așa cum caută gunoierul o bucată de pâine printre resturi. Mi-e rușine să urlu și nu vreau să cer mila cuiva. Știu bine că toți m-ar arăta cu degetul, ca și cum aș fi un neadaptat, un ciudat căruia, în cel mai fericit caz, i se pregătește un loc la spitalul de alienați. Aceasta este societatea perfectă în care îmi duc veacul. Țin în mine durerea și încerc să fiu de folos cuiva, începând cu mine însumi. Trebuie să-i dau vieții un nou sens și trebuie să lupt cu toate greutățile care îmi apleacă trupul la pământ. Îmi privesc umbra. Tăcută, impasibilă, mimându-mi neputințele. Oricâte ființe m-ar iubi, în contopirea noastră am fi doar o singură umbră. Îmi închid ochii și mă scufund în lumea gândurilor mele, lăsând doar respirația și bătăile inimii să-mi fie călăuze. Apoi zăresc un flux luminos, ca o autostradă cu multe benzi pe care trec, în ambele sensuri, cu viteze amețitoare, oameni și amintiri. Pe una din benzi îmi recunosc dragostea... Aș vrea s-o ating, dar nu pot trece dincolo. Deodată, cineva mă ridică la suprafață, fără voia mea. Pentru o clipă, nu mai știu ce este vis și ce este realitate. Toate visele lumii pot încăpea într-o lacrimă. Plâng și fac primul pas. Sunt mai aproape de ceea ce nu sunt, de

ceea ce nu știu, și mai departe de ceea ce am fost și ceea ce am iubit. O urmă mă face să ezit. La ce sunt bune urmele dacă pașii mă duc mereu înainte? Și-mi imaginez că-n urma pasului meu, cineva a căzut și se chinuiește să iasă la suprafață. Se agață de marginea gropii, de firele de iarbă, dar cade iar în lacrima viselor mele risipite... (fragment din cartea dedicată Luanei)

*

Îngerul Tla aștepta de ceva timp în zona neutră din Centrul Galactic. Într-un final apăru și umbra Duras, după care Democles și Z'Davaar începură să comunice prin intermediul lor, evitând o ciocnire directă între energii.

— Demo, bătrâne prieten, te rog să mă scuzi, am fost ocupat cu numărul noilor capturi...

— Dava, nu te-ai schimbat deloc... Am auzit că ai ceva probleme cu Sariman?

— Oh, nimic grav. Ethiel mai trebuie să aștepte... Apropo, ce mai face Anuk?

— Bine, chiar foarte bine. Aș spune că ți-a scăpat printre degete...

— Mda. Putem să trecem la lucruri serioase, acum?

— Ești cam egoist, Dava. Nu-ți pasă de echilibrul universului... Sau acesta nu este un lucru serios?

— Nu este vina mea, știi bine. Pământenii au făcut primul pas. Dar, dacă tot veni vorba, te mai interesează noua planetă a edenienilor?

— Ai vreo propunere?

— Ce zici dacă-ți cer în schimb o planetă pentru umbre?

— Ce zici dacă le trimitem pe toate înapoi?

— Nu ești în toane bune, Demo? Ai uitat? Așa a fost protocolul. Mă gândesc totuși să le oferim edenienilor o șansă...

— Ce vrei să spui?

— Îi trimitem în noile teritorii. Își pot face treaba foarte bine și în altă galaxie...

— Prea mult. Discipolii nu pot face față umbrelor.

— Cu Ethiel de partea lor, pot chiar învinge. Ai idee câți demoni au fost neantizați? Ah, copiii mei frumoși...

— Asta înseamnă rectificarea vechiului protocol. Însă îți voi pune și eu o condiție.

— Și anume?

— Să stai deoparte până la final. Dacă te mai implici, edenienii se pot întoarce...

— Nu mi se pare corect. Dacă nu era conștiința lui Uezen, Anuk și Namur ar fi fost ai mei, știi bine. Merit o compensație, nu crezi?

— Atunci... ce mai vrei?

— Vreau să inoculez o nouă credință prin falșii discipoli. Oamenii vor avea de ales, ca și până acum...

— Hm, oamenii vor avea de ales...

— Liberul arbitru... așa cum am stabilit dintotdeauna...

— Faci ce faci și ieși mereu în avantaj.

— Dacă nu-ți convine, am o altă idee. Ne putem implica în universul virtual creat de oameni.

— Știi la ce te gândești, dar saltul tehnologic ar fi mult prea mare. Iar dacă oamenii vor descoperi că viața virtuală le place mai mult decât viața reală, unde vom ajunge?

— Am putea transfera conflictele în viața virtuală. Chiar și conflictul dintre Namur și Sariman. Astfel nu vom mai fi nevoiți să manipulăm materia, iar echilibrul lumilor va fi restaurat.

— Hm, ai atins un punct sensibil. Viitorul arată foarte interesant. Un război virtual, pierderile materiale reduse la zero...

— Nu așa ai vrut dintotdeauna, fără distrugere? Iar noi ne vom putea ocupa mai bine de Celestia și Obscuris.

— Și dacă oamenii pierd, ce se va întâmpla?

— Vor fi sub dominația lui Sariman.

— Sunt de acord cu o dominație subtilă. Și vreau ca oamenii să poată comunica cu mine prin rugăciune.

— Fără miracole de data aceasta. Dacă își vor pierde credința, să fie din cauza lor.

— Altceva?

— Să dispară neantizarea. Vreau un sistem planetar pentru toți demonii mei.

— Ethiel va fi supărat...

— Îi rămâne darul vieții și al morții.

— Asta-i tot?

— Da. Ești de acord?

— Și dacă oamenii câștigă?

— Care ar fi condițiile tale în acest sens?

— 10 000 de ani de pace pe Pământ. Niciuna din creaturile tale nu se va aventura acolo. Toate sufletele vor ajunge direct în Celestia.

— Cam mult, nu ți se pare?

— Ce mai înseamnă pentru tine 10 000 de ani, Dava? Ai așteptat 400 de milioane de ani ca Uta'H să se transforme într-o stea roșie...

-sfârșit-